

หนังสือประกอบการเรียน
วิชา ทศกรรมศาสตร์
**เรื่อง เศรษฐกิจ
ในครอบครัว**

๑๗.-

กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

ส. ๐๖๓๗

ส. ๖๔๐๒.๑๑

๑ ๕๔๖๔

หนังสือประกอบการเรียน วิชาคหกรรมศาสตร์

เรื่องเศรษฐกิจครอบครัว

ประ โยคมรัตน์ กษมาตอนปลาย

ของ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ครั้งที่สาม ๓,๐๐๐ เล่ม

พ. ศ. ๒๔๙๒

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๑๗.๐๐ บาท

(ห้ามขายเกินกว่าราคาที่กำหนดไว้)

จัดพิมพ์โดยองค์การค้ำของคุรุสภา

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

๕๒ ถนนลาดพร้าว บางกะปิ กรุงเทพมหานคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

สารบัญ

หน้า

บทนำ ความเปลี่ยนแปลงของครอบครัว

๑

บทที่ ๑ การจัดการในครอบครัว

๑

ความหมายของการจัดการ

๑

ปรัชญาและค่านิยม

๑

ความหมายของครอบครัว

๑

ความต้องการจำเป็นและความต้องการของครอบครัว

๑

เป้าหมายของครอบครัว

๑

ทรัพยากรของครอบครัว

๑

ขอบเขตการจัดการทรัพยากรของครอบครัว

๑๐

แผนภูมิการจัดการทรัพยากรของครอบครัว

๑๒

การแบ่งความรับผิดชอบให้สมาชิกครอบครัว

๑๓

แผนภูมิการจัดการในครอบครัว

๑๕

บทที่ ๒ รายได้และการจัดทำงบประมาณของครอบครัว

๑๖

ประเภทของรายได้

๑๖

แนวทางในการจัดรายได้

๑๗

วิธีการจัดรายได้

๑๘

ขั้นของการจัดรายได้

๒๐

ประโยชน์ของการจัดรายได้

๒๐

ตัวอย่างการจัดรายได้

๒๑

ตัวอย่างการทำบัญชีใช้จ่าย

๒๓

การเพิ่มพูนรายได้

๒๕

การประหยัดเงิน

๒๖

การประหยัดเวลาและแรงงาน

๒๗

การออม

๓๑

วันที่ 30 ต.ค. 2544
เลขทะเบียน ก 06272 พ.1
เลขเรียกหนังสือ ก 440 ม:๑2
๖ 546๓

บทที่ ๓ องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับราคาสินค้า

ราคาสินค้า

ความสัมพันธ์ระหว่างอุปสงค์และอุปทาน

การผลิตสินค้า

การโฆษณา

การแข่งขัน

การผูกขาดสินค้า

คนกลาง

ภาษี

ฤดูกาล

เงินและค่าของเงิน

การสอนให้รู้จักค่าของเงิน

ผู้บริโภคร

ผู้ซื้อที่ดี

ผู้ขายที่ดี

บทที่ ๔ ลักษณะโดยทั่วไปของสินค้า

สาเหตุของการซื้อ

การประเมินคุณภาพสินค้า

ตลาด

ประเภทของสินค้า

ชั้นของสินค้า

มาตรฐานของสินค้า

คำแนะนำของผู้ผลิต

กำลังซื้อของผู้ขาย

ประสบการณ์ของผู้ซื้อ

หน้า

๓๔

๓๔

๓๕

๓๖

๓๗

๓๘

๓๘

๓๙

๔๐

๔๒

๔๒

๔๔

๔๕

๔๗

๔๙

๕๑

๕๑

๕๑

๕๒

๕๒

๕๓

๕๔

๕๖

๕๘

๕๙

ความนิยมของประชาชน

๕๔

หลักวิชาที่เกี่ยวกับสินค้า

๕๔

บทที่ ๕ การเลือกซื้ออาหาร

๖๑

ความจำเป็นในการเลือกซื้ออาหาร

๖๑

อาหารหลัก ๕ หมู่

๖๒

ประโยชน์ของสารอาหาร

๖๒

วิธีเลือกซื้ออาหาร

๖๓

รายชื่ออาหารที่มีตามฤดูกาล

๖๔

บทที่ ๖ การเลือกซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายและเครื่องใช้ประเภทผ้า

๗๖

เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย

๗๖

เส้นใย

๗๖

ผ้าตัดเสื้อสตรี

๗๑

เสื้อสำเร็จรูป

๗๖

เครื่องประดับ

๗๕

กระเป๋าคือ

๗๑

รองเท้า

๗๕

เครื่องใช้ประเภทผ้า

๗๖

ผ้าปูที่นอน

๗๖

ปลอกหมอน

๗๗

ผ้าห่มนอน

๗๗

ผ้าปูโต๊ะ

๗๘

ผ้าเช็ดตัว

๗๙

บทที่ ๗ การเลือกซื้อเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่งบ้าน

๑๐๑

ข้อควรคำนึงก่อนซื้อเครื่องเรือน

๑๐๑

หลักในการพิจารณาเลือกซื้อเครื่องเรือน

๑๐๕

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการซื้อเครื่องเรือน

๑๐๕

	หน้า
รูปภาพประกอบเกี่ยวกับเครื่องเรือน	๑๑๑
เครื่องประดับบ้าน	๑๑๒
ม้าน	๑๑๕
พรม	๑๑๙
บทที่ ๘ การเลือกซื้อเครื่องใช้สำหรับครัว	๑๒๔
ชนิดวัสดุต่าง ๆ ที่นำมาทำเครื่องใช้	๑๒๕
หลักในการเลือกซื้อ	๑๒๘
ข้อควรปฏิบัติในการเลือกซื้อ	๑๒๙
เครื่องใช้ในการทำอาหาร	๑๓๒
แปรงที่ใช้ในครัว	๑๓๕
ตู้เย็น	๑๓๙
การคำนวณการใช้กระแสไฟฟ้า	๑๔๑
สูตรการคิดดอกเบี้ยเมื่อซื้อเงินผ่อน	๑๔๒
ตัวอย่างการโฆษณาขายเครื่องใช้	๑๔๔

ความเปลี่ยนแปลงของครอบครัว

ครอบครัวไทยโดยทั่วไปในปัจจุบันมีลักษณะแตกต่างกับครอบครัวในสมัยก่อนเป็นอันมาก แต่ก่อนครอบครัวใหญ่ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกครอบครัวแท้ คือพ่อแม่ลูก และสมาชิกครอบครัวขยายคือ ครอบครัวลูกหลานตลอดจนญาติพี่น้อง มักอยู่ร่วมกันแบบกองกลาง โดยหัวหน้าครอบครัวใหญ่เป็นกองกลางรับผิดชอบในเรื่องค่าใช้จ่ายในบ้านทั้งหมด ครอบครัวลูกหลานที่อยู่ด้วย อาศัยใช้จ่ายจากกองกลางทั้งสิ้น แต่ในปัจจุบันลักษณะครอบครัวเช่นนั้น แม้จะยังเหลืออยู่บ้างก็น้อยเต็มที ความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในปัจจุบันทำให้ลักษณะครอบครัวเปลี่ยนแปลงจากครอบครัวใหญ่เป็นครอบครัวขนาดเล็ก มีแต่ครอบครัวแท้เท่านั้น ส่วนครอบครัวใหม่มักจะแยกตัวออกไปจากครอบครัวเดิมเพื่อรับผิดชอบตนเอง เพราะครอบครัวเดิมไม่สามารถเลี้ยงดูครอบครัวใหม่ หรือที่เรียกว่าครอบครัวขยายได้ สภาพความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจทั้งในด้านที่อยู่อาศัย ค่ากินอยู่ และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ทำให้ระบบกองกลางจำต้องเลิกไป นอกจากนั้นสภาพครอบครัวที่เคยมีคนรับใช้ก็มีแนวโน้มที่จะต้องเลิกไปในที่สุด ทั้งนี้เพราะค่าแรงสูงขึ้น ค่าเลี้ยงดูลูกจ้างก็สูงขึ้น และสาเหตุสำคัญที่สุดก็คือ ผู้รับจ้างทำงานบ้านหายาก เพราะงานบ้านเป็นงานจุกจิกไม่รุ่งโรจน์ จึงมักนิยมไปทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งมีกำหนดเวลาทำงานและเลิกงานที่แน่นอนมากกว่า ปัจจุบันครอบครัวใหม่ที่อยู่ในระยะสร้างตนเอง จึงมักไม่สามารถจ้างลูกจ้างได้ จำเป็นต้องทำทั้งงานบ้าน และงานอาชีพ ซึ่งจะต้องใช้ความสามารถในการจัดเวลาของตนให้ดีที่สุด เพื่อความเจริญในอาชีพ เพื่อความสำเร็จของชีวิตครอบครัว และเพื่อสุขภาพทั้งทางกายและทางจิตของตนเอง การจัดกิจการในบ้านต้องการระบบการจัดการที่ดี เพื่อประหยัดแรงงาน เงิน และเวลาให้มากที่สุด เครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ และเครื่องมือแรงต่าง ๆ กำลังจะกลายเป็นความต้องการจำเป็นสำหรับแม่บ้าน นอกจากนั้นยังมีการเปลี่ยนแปลงในด้านอื่น ๆ เช่น วัฒนธรรม เศรษฐกิจ สังคม และค่านิยมต่าง ๆ

สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงแบบแผนการดำเนินชีวิตของครอบครัว เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์และการวิวัฒนาการในด้านต่าง ๆ ของโลก คือ

๑. การเปลี่ยนแปลงจำนวนประชากร อัตราการเพิ่มประชากรโลก สูงขึ้นอย่างรวดเร็ว จนน่าตกใจ ใน ค.ศ. ๑๙๓๐ โลกมีประชากร ๑๐๐๐ ล้าน ต่อมาอีก ๑๐๐ ปี เพิ่มขึ้นอีก ๑๐๐๐ ล้าน ต่อมาอีก ๓๐ ปี คือ ช่วง ค.ศ. ๑๙๓๐—๑๙๖๐ เพิ่มขึ้นอีก ๑๐๐๐ ล้านใน ค.ศ. ๑๙๗๒ มีประชากรโลกถึง ๓,๘๐๐ ล้าน ที่เป็นเช่นนี้เพราะความเจริญทางการแพทย์ช่วยให้ทารกอยู่รอดมากขึ้น ปัญหาประชากรก่อให้เกิดปัญหาความขาดแคลนทุกอย่างที่จำเป็นแก่ชีวิต เช่น ที่อยู่อาศัย อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ฯลฯ

๒. การเปลี่ยนแปลง หรือวิวัฒนาการเทคโนโลยี ก่อให้เกิดความก้าวหน้าทางวัตถุอย่างรวดเร็ว เครื่องมือเครื่องใช้สมัยใหม่ทำให้การคมนาคมสะดวก สื่อสารมวลชนรวดเร็ว โรงงานอุตสาหกรรม ใช้เครื่องจักรแทนแรงคน ทำให้ผลิตผลสูงขึ้น ความเจริญทางด้านเกษตรกรรม ทำให้ผลิตผลทางอาหารเพิ่มขึ้นทั้งคุณภาพและปริมาณอันมีผลต่อการกินอยู่และสุขภาพของประชาชน

๓. การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง นโยบายของรัฐหรือของประเทศแต่ละประเทศย่อมมีส่วนสัมพันธ์กับการดำเนินชีวิตครอบครัวด้วย ตัวอย่างที่เห็นได้ง่าย คือ ประเทศที่จำต้องเผชิญภาวะสงครามเป็นเวลายาวนาน เช่น เวียดนาม ประเทศเพื่อนบ้านของไทย นั้นจะเห็นได้ว่าสภาพของครอบครัวมีความแตกต่างกับประเทศที่ไม่เคยอยู่ใน ภาวะสงครามเป็นอันมากทั้งในแง่การดำเนินชีวิต บุคลิก นิสัย จิตใจ ค่านิยม และอื่น ๆ

๔. การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงจำนวนประชากร การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี และการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง ก็ย่อมจะมีผลกระทบกระเทือนถึงเศรษฐกิจด้วย รายได้ต่อบุคคลจะเพิ่มขึ้นเมื่อรายได้ของประชาชาติเพิ่มสูงกว่าจำนวนประชากร เช่น รายได้ประชาชาติเพิ่มปีละ ๕% จำนวนพลเมืองเพิ่มปีละ ๕% รายได้ต่อบุคคลจะไม่เพิ่มถ้ารายได้ประชาชาติเพิ่มปีละ ๕% จำนวนประชากรเพิ่มปีละ ๓% รายได้ต่อบุคคลเพิ่มปีละ ๒% ถ้ารายได้ประชาชาติเพิ่มน้อยกว่าอัตราส่วนของจำนวนประชากร รายได้ต่อบุคคลจะลดลง

๕. การเปลี่ยนแปลงทางสังคม หากพิจารณาย้อนหลังไปเพียง ๒๐—๔๐ ปี จะเห็นได้ว่าสังคมสมัยนั้น กับสังคมปัจจุบันแตกต่างกันมาก ในปัจจุบันความกดดันในสังคมมีมากขึ้น ทั้งนี้เพราะคนได้รับการศึกษามากขึ้น การแบ่งชั้นวรรณะค่อย ๆ ถูกทำลายลง บทบาทของครอบครัวต่อสังคมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม สตรีมีบทบาทมากขึ้น ความสัมพันธ์ใน

ครอบครัวก็เปลี่ยนไป หญิงที่เคยใช้เวลาส่วนใหญ่ในบ้าน ทำงานบ้าน เลี้ยงลูกด้วยตนเอง ปัจจุบันหายาก หลายครอบครัวทั้งพ่อและแม่ทำงานทั้งกลางวันจนถึงกลางคืน ทำให้โอกาสที่จะดูแลหรือพบปะอบรมลูกน้อยลง เกิดความเหินห่าง เด็กรู้จักต่อสู้และช่วยตนเองมากขึ้น

๖. การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและการศึกษา มีการติดต่อกับต่างชาติมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ซึ่งมีผลให้การคมนาคมดี สื่อสารมวลชนรวดเร็ว ทำให้มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมรวดเร็วขึ้นด้วย การให้ศึกษาอย่างกว้างขวางทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียนทำให้ประชาชนชายหญิงมีโอกาสเรียนรู้ปรัชญา ความคิดใหม่ และชนบประเพณีตลอดจนศิลปะต่าง ๆ การรับระเบียบวัฒนธรรมใหม่ ๆ เช่น ระบบเข้าคิวแต่ก่อนไม่มี เพราะคนยังน้อยอยู่ ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับเพื่อความเป็นระเบียบของสังคม ในขณะเดียวกันการสงวนรักษาวัฒนธรรมเก่าที่ดีไว้เพื่อดำรงเอกลักษณ์ของชาติ เช่น การแต่งกาย ภาษา ฯลฯ ก็จำต้องเน้นเพราะคนมักจะทิ้งของเก่าได้ง่ายเมื่อมีสิ่งใหม่มาแทน

บทที่ ๑

การจัดการในครอบครัว

ความหมายของการจัดการ คำว่า "การจัดการ" หมายถึงขบวนการใช้ทรัพยากรที่มีให้บรรลุเป้าหมาย ไม่ว่าจะใช้กับบ้านเรือน บุคคล หรือ ธุรกิจใด ๆ ก็ตาม

การดำเนินงานธุรกิจการค้า อุตสาหกรรม ต้องการการจัดการที่ดีมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ได้ผลกำไรมากจนใด การดำเนินชีวิตในครอบครัวก็ต้องการการจัดการที่ดี มีประสิทธิภาพ เพื่อความผาสุกของครอบครัวนั้น

ครอบครัวใดมีบ้านที่อยู่อาศัยสะอาด สวยงาม เป็นระเบียบ สมาชิกครอบครัวมีอาหารกินตามเวลา และได้คุณค่า มีเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มใช้สะอาดเรียบร้อย แสดงว่าครอบครัวนั้นมีการจัดการที่ดีผลก็คือความผาสุกของครอบครัว

ปรัชญาและค่านิยม เป็นสิ่งที่ดีที่เราพึงพอใจ พึงปรารถนา และยึดถือเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตประจำวัน ค่านิยมสำหรับครอบครัว ได้แก่ ความรัก ความสุขสบาย สุขภาพ การแสวงหาการศึกษาในด้านต่าง ๆ ความสนใจ ศิลปะ ศาสนา สติปัญญา ความรู้ ความสามารถ ความเป็นเจ้าของ ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ความมั่นคงทางจิตใจ

ความรัก เป็นพื้นฐานของความเข้าใจ เห็นอกเห็นใจก่อให้เกิดความสุข และความสัมพันธ์อันดีในชีวิตครอบครัว

ความสุขสบาย นอกจากความรักแล้วคนเรายังต้องการความสุขสบาย ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เพื่อผ่อนคลายความยุ่งยากเหน็ดเหนื่อยเป็นครั้งคราว

สุขภาพ เป็นค่านิยมพื้นฐานอีกอย่างหนึ่งที่จะทำให้ได้ค่านิยมอย่างอื่นตามมา เช่น เมื่อมีสุขภาพดีก็สามารถศึกษาเล่าเรียนได้เต็มที่ทำให้เกิดสติปัญญาที่จะแสวงหาค่านิยมอย่างอื่นต่อไป

การศึกษา ค่านิยมทางการศึกษาที่ถูกต้อง คือ เรียนแล้วสามารถนำความรู้ไปใช้เป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิตครอบครัว และต่อสังคมโดยส่วนรวมด้วย มิได้หมายเพียงแต่ได้ประกาศนียบัตรเท่านั้น

ความสนใจ ที่จะแสวงหาความรู้ในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านศิลปะ จะช่วยให้เกิดความเจริญงอกงามด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และจินตนาการ ด้านศาสนา จะช่วยให้รู้ปรัชญาต่าง ๆ และนำมาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวแห่งจิตใจ ทำให้ชีวิตดำเนินไปได้ด้วยสันติสุข

สติปัญญา การที่คนจะศึกษาจนเกิดความรู้ ได้ก็ต้องอาศัยสติปัญญาซึ่งมีอยู่แตกต่างกัน ผู้ที่มีสติปัญญาก็สามารถหาความรู้ได้รวดเร็ว และหากมีความสามารถที่จะนำมาใช้ในทางที่ถูกที่ควรก็เป็นประโยชน์แก่ทั้งครอบครัวและสังคม

ความเป็นเจ้าของ เมื่อบุคคลมีความเป็นเจ้าของในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทำให้เกิดความรับผิดชอบ ความเป็นส่วนร่วม ความเป็นส่วนรวม

ความซื่อสัตย์ เป็นค่านิยมที่มีค่าต่อส่วนตนและส่วนรวม หากบุคคลมีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกันด้วยใจจริง ก่อให้เกิดความเชื่อถือ ไว้วางใจ เป็นสะพานให้การดำเนินชีวิตราบรื่นทั้งในครอบครัวและการประกอบอาชีพ

ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ หมายถึง การประกอบสัมมาอาชีพด้วยความขยันหมั่นเพียร และรู้จักจัดสรรรายได้ โดยคำนึงถึงหลักประหยัด มีการเก็บออมเพื่อสร้างฐานะให้มั่นคง และเพื่อให้เงินใช้จ่ายจำเป็น เช่น ในยามเจ็บป่วย ยามชรา ฯลฯ

ความมั่นคงทางจิตใจ บุคคลทั่วไปต้องการได้รับความยกย่องนับถือ ชมเชย เพราะสิ่งเหล่านี้เปรียบเสมือนยาชูกำลังช่วยให้เกิดความมั่นคงทางจิตใจ พร้อมทั้งจะเผชิญอุปสรรคและปัญหาในการดำเนินงานต่อไป

ความหมายของครอบครัว

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๓ นิยามคำ “ครอบครัว” ไว้ว่า “ครอบครัว หมายถึง ผู้ร่วมครัวเรือน คือสามี ภรรยา และบุตร”

ในสังคมศาสตร์ หากจะกล่าวถึงชาติวงศ์ ก็หมายถึงครอบครัวตามสายเลือด (blood family) คือ ครอบครัวที่สมาชิกเกี่ยวข้องกันทางสายโลหิต หรือโดยการสมรสได้แก่ พ่อ แม่ ลูก

ในเศรษฐกิจ ครอบครัว หมายถึง กลุ่มคนที่อยู่ร่วมกันภายในบ้านเดียวกัน สมาชิกในครอบครัวจะมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด อาจเกี่ยวพันทางสายโลหิตก็ได้ไม่เกี่ยวก็ได้ เช่น อาจเป็นพ่อ แม่ ลูก ญาติ พี่น้อง เพื่อน นายจ้าง ลูกจ้าง บุคคลเหล่านี้มีการกินอยู่ ใช้จ่าย จากเงินงบประมาณเดียวกัน คือช่วยกันหา ช่วยกันผลิต ช่วยกันบริการ ช่วยกันใช้ ครอบครัวในลักษณะเช่นนี้จึงมีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ครัวเรือน (household) ผู้ที่มีได้

* ครัวเรือนเลือดอาศัยอาศัยเกี่ยวกับคำครอบครัว เพิ่มเติมจากหนังสือ พัฒนาการของครอบครัวและเด็ก พ.ศ. ๒๕๐๕ กรมการฝึกหัดครู

ช่วยเหลือครอบครัวในทางเศรษฐกิจ คือ ไม่หารายได้ หรือไม่ช่วยกันทำให้ทุ่นรายจ่าย ถือว่าเป็น กาฝาก (parasite) ของครอบครัว ยกเว้นบุพการี ซึ่งได้แก่บิดามารดา เป็นต้น ถือว่าเป็นหน้าที่ของบุตรหรือผู้ถูกอุปการะที่จะต้องตอบแทนคุณเพราะเป็นผู้อุปการะมาก่อน

ความต้องการจำเป็นและความต้องการของครอบครัว

ความต้องการจำเป็น (need) หมายถึงสิ่งที่มนุษย์ขาดเสียมิได้ ได้แก่ บ้างจำเป็น คือ อาหาร ที่อยู่ เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค และการศึกษา

สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นแก่ชีวิต ฉะนั้นทุกคนในครอบครัวจึงจะต้องไปหา มาเพื่อให้ดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างครบถ้วน

ความต้องการ (want) หมายถึงความต้องการที่คนทุกคนมีอยู่ คืออยากได้สิ่งนั้นสิ่งหนึ่ง อยู่เรื่อยไป ซึ่งอาจหาขอบเขตมิได้ เช่น ต้องการมีเงินเดือน ๆ ละ ๒,๐๐๐ บาท เมื่อได้แล้วก็อยากได้เดือนละ ๒,๕๐๐ บาท หรือ ๓,๐๐๐ บาท หรือมากกว่านั้น

ความต้องการของคนแต่ละยุคแต่ละสมัยย่อมแตกต่างกัน เช่น ถ้าจะเปรียบเทียบความต้องการของบุคคลในสมัย ๓๐ ปีที่แล้วมาแล้ว กับสมัยนี้ จะเห็นได้ว่าแตกต่างกันมาก ตัวอย่างที่เห็น ได้ง่ายคือปัจจุบันนี้เครื่องทุ่นแรงต่าง ๆ สำหรับใช้ในครอบครัวกำลังเป็นที่ต้องการเพิ่มขึ้นอยู่เสมอ และเป็นการแน่นอนว่าในอนาคตปริมาณความต้องการสิ่งเหล่านี้จะยิ่งสูงขึ้นเป็นทวีคูณ เพราะค่าแรงสูงขึ้นและคนรับจ้างทำงานก็หายากขึ้น

เนื่องจากในปัจจุบันนี้ความเจริญทางวิชาการสูงขึ้น มีการผลิตสิ่งใหม่ ๆ แปลก ๆ มีเครื่องเล่นตาเล่ใจมากและการมีสื่อมวลชนเป็นสิ่งเร้าใจให้คนเกิดความอยากได้มากขึ้น ทั้งสิ่งจำเป็นและไม่จำเป็น เช่น โทรทัศน์ วิทยุ ตู้เย็น รถยนต์ แบบต่าง ๆ แปลก ๆ และเปลี่ยนใหม่อยู่เสมอทำให้ผู้ซื้อเกิดความอยากได้ไม่รู้จัก แม้บางสิ่งมีอยู่แล้วก็ยังอยากได้แบบใหม่ อีกเมื่อเป็นเช่นนั้น การเรียนรู้เรื่องเศรษฐกิจครอบครัวอาจช่วยยับยั้งสิ่งที่ไม่ควรซื้อได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความรู้ที่แต่ละคนจะตัดสินใจว่า สิ่งใดเป็นความต้องการจำเป็น และสิ่งใดเป็นเพียงความต้องการเท่านั้น

เป้าหมายของครอบครัว

ครอบครัวส่วนมากมีเป้าหมายคล้ายคลึงกันคือ ต้องการสวัสดิภาพมากที่สุดเท่าที่จะมีได้ ทั้งนี้หมายความว่าปรารถนาให้ครอบครัวมีบ้จายซึ่งจะช่วยให้สมาชิกทุกคนมีการกินดีอยู่ดี ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บมีความสุขทั้งทางกายและทางจิต

คำว่า สวัสดิภาพของครอบครัว ในที่นี้จะจำแนกเป็น ๒ ประเภท คือ สวัสดิภาพของบุคคล หมายถึงสุขภาพทางกายและทางจิต ความสุขใจของสมาชิกในครอบครัว อันเกิดจากความรัก ความสามัคคี ความเข้าใจ และเห็นอกเห็นใจกันระหว่างบุคคลในครอบครัว การมีเวลาพักผ่อนหย่อนใจพอสมควร การมีปรัชญาชีวิตที่ดี มีมิตรสหายดีการปรับตัวเองให้เข้ากับผู้อื่นได้ และสามารถอยู่ตามลำพังได้อย่างเป็นสุข ส่วนอีกประเภทหนึ่งคือสวัสดิภาพทางเศรษฐกิจ หมายถึงการที่ครอบครัวมีมาตรฐานการครองชีพดี หรืออย่างน้อยมีรายได้พอที่จะกินอยู่อย่างพอเพียง คนในครอบครัวมีการศึกษามีอาชีพ มีการบำรุงรักษาร่างกายให้มีสุขภาพอนามัยดีพอที่จะดำรงชีวิตเพื่อประโยชน์ตนและผู้อื่นได้

นอกจากจะต้องการให้มีสวัสดิภาพมากที่สุดเท่าที่จะมีได้แล้ว ยังต้องการให้ครอบครัวมีมาตรฐานการครองชีพสูงอีกด้วย การที่จะรู้ว่าครอบครัวใดมีมาตรฐานการครองชีพสูงหรือต่ำ ดูได้จากคุณภาพและปริมาณของเครื่องอุปโภคบริโภค เช่น ครอบครัว ก. มีบ้านอยู่สวยงาม มีเครื่องใช้เพื่อความสะอาดสบายพร้อม เช่น ตู้เย็น เครื่องซักผ้ารีดผ้า เตาแก๊ส เตาไฟฟ้า โทรทัศน์ วิทยุ รถยนต์ มีอาหารรับประทานอย่างถูกหลักโภชนาการ ใช้เสื้อผ้าที่มีคุณภาพดี สมาชิกในครอบครัวมีความสุขสบายทั้งในด้านร่างกายและจิตใจ อารมณ์และสังคม และมีความพอใจในความเป็นอยู่ของตน อย่างนี้ก็นับว่าครอบครัว ก. มีมาตรฐานการครองชีพสูง ส่วนการที่จะได้มาซึ่งสิ่งดังกล่าวมาน้อยเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับความสามารถในการหารายได้ของแต่ละครอบครัวและความรู้ในการเลือกซื้อ

ครอบครัวที่มีรายได้มากก็ย่อมมีเงินสำหรับซื้อสิ่งต่าง ๆ ได้ตามความต้องการทั้งที่จำเป็นและไม่จำเป็น ตามความพอใจของตน ครอบครัวที่มีรายได้น้อยก็ต้องใช้เงินสำหรับสิ่งที่จำเป็นมาก่อน เช่น อาหาร เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย ส่วนเครื่องอุปโภคอื่น ๆ ที่มีความจำเป็นน้อยกว่า แต่เป็นที่ปรารถนาที่จำเป็นต้องคอยจนกว่าจะมีรายได้พอ แล้วจึงจะจัดซื้อได้ เช่น โทรทัศน์ ตู้เย็น

ครอบครัวที่มีรายได้สูง หากขาดความรู้ในเรื่องการใช้จ่ายใช้สอย ไม่เป็นผู้บริโภคที่ดีสมาชิกในครอบครัวก็จะไม่มีความสุข ทำนองเดียวกัน ครอบครัวที่มีรายได้น้อย หากรู้จักใช้อย่างประมาณตนเฉพาะสิ่งที่จำเป็นต่อชีวิต สมาชิกในครอบครัวก็อาจหาความสุขสบายได้พอสมควรแก่อัธยาศัย

เมื่อระดับความเป็นอยู่ของคนแต่ละคน หรือแต่ละครอบครัวขึ้นอยู่กับวิธีการใช้เงินของเขา จึงสรุปได้ว่า การศึกษาเรื่องเศรษฐกิจ การซื้อหาสิ่งต่าง ๆ สำหรับตนเองและครอบครัว

และการเป็นผู้บริโภคที่ฉลาดย่อมเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่ง ที่ทุกคนในครอบครัวควรมีความรู้ โดยเฉพาะแม่บ้านพ่อบ้าน ซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่รับผิดชอบและจัดการเรื่องเหล่านี้โดยตรง และควรอบรมให้คนอื่น ๆ ในครอบครัวเข้าใจและเห็นคุณค่าในเรื่องนี้ด้วย เพื่อจะได้ร่วมมือกันปฏิบัติให้บรรลุถึงเป้าหมายของครอบครัวตั้งเจตนา

ทรัพยากรของครอบครัว

ทรัพยากรของครอบครัว หมายถึงสิ่งต่าง ๆ ที่สมาชิกในครอบครัวสามารถหาได้ หรือมีอยู่โดยธรรมชาติ ได้แก่ ความรู้ ความสามารถ ความสนใจ ทักษะ แรงงาน เวลา รายได้ เงินทุน และทรัพย์สินต่าง ๆ ที่ครอบครัวมีอยู่ สิ่งเหล่านี้จะเกิดประสิทธิภาพขึ้นได้ ก็ต้องอาศัยการจัดการอย่างระมัดระวังและรอบคอบ เช่น ถ้าเรานำทรัพยากรจากคน คือ ชาวปัญญา ความรู้ ความสามารถในการตัดเย็บออกมาใช้กับทรัพยากรที่เป็นวัสดุ คือ ผ้า ผลที่เกิดขึ้นคือ เสื้อสำหรับสมาชิกในครอบครัวได้ใช้ ถ้าเขาวนปัญญาดี ความรู้ความสามารถดี เสื้อที่สำเร็จออกมาก็จะสวยงามเหมาะสมกับผู้ใส่ เป็นการช่วยประหยัดเงินของครอบครัว ยิ่งกว่านั้น ถ้ายังรู้วิธีการตัดเย็บที่ถูกต้องด้วยแล้ว ก็จะช่วยประหยัดเวลา แรงงานของผู้ทำอีกด้วย

ทรัพยากรจำแนกได้ตามลักษณะสำคัญ ๆ ดังนี้

๑. ทรัพยากรธรรมชาติ คือสิ่งที่มีอยู่โดยธรรมชาติ เช่น ที่ดินที่มีความอุดมสมบูรณ์ ป่าไม้ สัตว์ป่า แร่ธาตุ ที่ดินส่วนที่เป็นน้ำ ได้แก่ ห้วย หนอง คลอง บึง ฯลฯ ช่วยในการคมนาคม และการเพาะปลูก

๒. คน พลเมืองของแต่ละประเทศย่อมเป็นกำลังสำคัญใน ด้านการ ป้องกันประเทศ และการบูรณะทำความเจริญให้บ้านเมือง ประเทศที่มีประชากรมาก แต่ขาดประสิทธิภาพย่อมสู้ประเทศที่มีประชากรน้อย แต่มีประสิทธิภาพไม่ได้ ฉะนั้นประเทศใดที่มีประชากรเพิ่มขึ้น ต้องกระทำการหลายอย่างเพื่อให้คนมีประสิทธิภาพ เช่น จัดการศึกษา อบรมวิชาชีพ รักษาสุขภาพอนามัย เพิ่มผลผลิตและทำการค้า

๓. ทรัพยากรที่ใช้เป็นทุน ได้แก่ โรงงาน เครื่องจักร เครื่องมือในการประกอบอาชีพต่าง ๆ รวมทั้งเงินทุนที่ซื้อวัตถุดิบมาป้อนโรงงาน สิ่งเหล่านี้ช่วยให้การผลิตเป็นไป ด้วยดี และมีประสิทธิภาพ

๔. วัฒนธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่ควรรักษาไว้ให้คงอยู่คู่กับชาติ เช่น ภาษา ศิลป วรรณคดี ขนบธรรมเนียมประเพณี

เศรษฐกิจรอบครัวจะดีขึ้นได้เพียงไรนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับการณ์ที่คนในครอบครัวรู้จักใช้ทรัพยากรในครอบครัวได้ถูกต้อง ชั้นแรกของการปรับปรุงเศรษฐกิจของครอบครัวคือ ทำให้คนในครอบครัวมองเห็นคุณค่าของทรัพยากรต่างๆ เสียก่อน

ทำอย่างไรจึงจะให้คนในครอบครัวสามารถมองเห็นคุณค่าของทรัพยากรต่าง ๆ ได้呢 บางครั้งก็ไม่ง่ายนัก อิทธิพลสำคัญซึ่งจะช่วยให้คนเรามองเห็นคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นมีหลายประการด้วยกัน หากจะหาคำๆ เดียวมาใช้เพื่อให้ครอบคลุมสิ่งที่เป็นอิทธิพลบันดาลให้คนรู้จักมองเห็นคุณค่าของสิ่งต่างๆ ก็เห็นจะได้แก่คำว่า "วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม" ซึ่งมีความหมายคลุมไปหลายด้าน คือ

วัตถุธรรม ซึ่งได้แก่ความเจริญในด้านวัตถุต่างๆ เช่น อาคารบ้านเรือน เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้น ตลอดจนการรักษาซ่อมแซมอาคารบ้านเรือน โบราณวัตถุ และสาธารณสมบัติ การรู้จักกินดีอยู่ดี การรักษาความสะอาด แต่งกายเรียบร้อย ตลอดจนการประกอบอาชีพที่สุจริต

สหธรรม หมายถึงวัฒนธรรมทางสังคมที่จะทำให้คนส่วนมากอยู่รวมกันได้ด้วยความปลอดภัย พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีมารยาทดีทุกๆ ด้าน

คติธรรม คือหลักในการดำเนินชีวิต ซึ่งเกี่ยวกับด้านจิตใจเป็นส่วนใหญ่ เช่นความเชื่อในลัทธิหรือศาสนาตามท้องถิ่นที่บุคคลอาศัยอยู่ ความเชื่อบางอย่างรับทอดกันต่อๆ มาเป็นเวลานานโดยที่ไม่ได้คำนึงถึงเหตุผล ก็กลายเป็นความเชื่ออย่างมลาย แต่ความเชื่อถือในสิ่งที่มีเหตุผล จะช่วยให้ชีวิตมีคุณค่า มีความสงบสุข ดำเนินไปถูกต้องตามคลองธรรมอันเป็นความประสงค์ของมนุษย์ทุกคน

นอกจากนี้ยังควรมีความขยันหมั่นเพียร รู้จักประหยัด อดออม เสียสละ กตัญญู รักหมู่คณะ กล้าหาญ สุภาพ รู้จักใช้สติปัญญาศึกษาหาความรู้

เกี่ยวกับการศึกษา ถ้าบุคคลใดได้รับการศึกษาในทางที่ดีที่ถูกต้องแล้ว บุคคลนั้นก็จะสามารถตัดสินใจและมองเห็นว่าอะไรมีคุณค่าสำหรับตน และอะไรที่ไร้ค่าสำหรับตน ถ้าว่าการศึกษา นั้น ไม่จำเป็นต้องได้รับในชั้นเรียนเสมอไปอาจจะได้มาด้วยการค้นคว้าเองหรือโดยทางใดทางหนึ่งที่ทำให้ผู้นั้นเกิดสติปัญญาความรู้ ความชำนาญเพิ่มขึ้น เป็นเครื่องมือในการทำมาหากินต่อไป

สิ่งแวดล้อมที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง ได้แก่บุคคลใกล้เคียง เช่น พ่อแม่ พี่น้องญาติ
เพื่อน

สิ่งที่กล่าวมาแล้วล้วนเป็นอิทธิพลที่บุคคลทั้งหลายจะค่อย ๆ รับเข้ามา โดยไม่รู้ตัว
และเป็นแหล่งกำเนิดของการมองเห็นคุณค่าในสิ่งต่าง ๆ ส่วนคนใดจะมองเห็นคุณค่าของสิ่ง-
ใดมากน้อยเพียงไรนั้น ย่อมแตกต่างกันไปแต่ละบุคคล เช่น คนหนึ่งอาจมองเห็นคุณค่า
ของเงินเป็นเรื่องใหญ่ แต่อีกคนหนึ่งมองเห็นเกียรติยศ ชื่อเสียงเป็นเรื่องใหญ่ เหตุนี้จึง
เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้คนเราเลือกประกอบอาชีพต่างกัน คนที่มองเห็นเกียรติยศเป็นเรื่องใหญ่
ก็จะประกอบอาชีพที่มีเกียรติยศ แม้จะได้เงินเดือนเพียงเล็กน้อยก็ยังพอใจ อย่างไรก็ตาม
ในการมองเห็นคุณค่านี้ ถ้าเราเห็นคุณค่าในสิ่งที่ไม่ทำให้สังคมหรือส่วนรวมเดือดร้อน ก็
นับว่าใช้ได้ หลักสำคัญก็คือ ควรมีคตินิยมเป็นหลักในการดำรงชีวิต สังคมใดมีบุคคล
ประเภทนี้มาก ๆ สังคมนั้นก็จะมีแต่ความปรกตีสรรวมกันโดยทั่วกัน

วิธีใช้ทรัพยากรของครอบครัวอย่างฉลาดมีอยู่ ๖ ประการ คือ

๑. ต้องรู้จัก ใช้ทรัพยากรที่ ครอบครัว มี อยู่ให้เกิด ประโยชน์ และเป็น ไปอย่าง
ประหยัด

๒. ต้องรู้จักทะนุถนอม ซ่อมแซม และบูรณะให้อยู่ในสภาพที่อยู่เสมอ

๓. ต้องรู้จักวิธีจะปรับปรุงให้ดีขึ้น

๔. ต้องใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ให้เต็มประสิทธิภาพ คือใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

๕. ต้องรู้จักนำสิ่งที่เหลือใช้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อีก

๖. ต้องรู้จักหาสิ่งอื่นมาใช้ทดแทนกันได้ เพราะแต่ละครอบครัวย่อมมีทรัพยากร
ที่แตกต่างกัน ทั้งที่ได้มาโดยธรรมชาติและที่หามาได้เอง

วิธีการทั้งหมดนี้ก็เพื่อที่จะรักษาทรัพยากร ของ ครอบครัว ให้คง มี อยู่ เพื่อ สมาชิก ของ
ครอบครัวจะได้ใช้ ได้นาน

ขบวนการจัดทรัพยากรของครอบครัว

ครอบครัวส่วนมากมีทรัพยากรที่ไม่พอเหมาะพอดีกันในด้านบุคคลและในด้านวัสดุ บาง
ครอบครัวที่มีทรัพยากรด้านวัสดุมาก แต่มีสมาชิกในครอบครัวน้อยไม่สามารถจะดูแลหรือใช้
วัสดุที่มีได้อย่างเต็มที่ บางครอบครัวมีบุคคลมาก แต่เป็นบุคคลที่ไร้ประโยชน์ ความไม่
พอเหมาะพอดีของทรัพยากรนี้เอง ที่ทำให้การจัดการทรัพยากรมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น และ
จำเป็นต้องอาศัยขบวนการจัดอย่างมีหลักเกณฑ์

ขบวนการรณรงค์วิทยากรของครอบครัวควรดำเนินตามลำดับ ดังนี้

๑. การวางแผนงาน งานทุกชนิดในบ้านควรให้สมาชิกในครอบครัวมีโอกาสวางแผนงานร่วมกัน มิใช่พ่อบ้านหรือแม่บ้านเป็นผู้วางแผนเพียงคนเดียว จะทำให้เด็กไม่ได้รับการเรียนรู้เรื่องประชาธิปไตย ควรวางแผนงานเป็นเรื่อง ๆ ไป ตามลำดับที่ควรก่อนหลัง แล้วแต่ความจำเป็นของแต่ละครอบครัว และหารือกันว่าจะเริ่มต้นอย่างไรก่อน แล้วทำอะไรต่อไปเป็นขั้น ๆ เช่น วางแผนการใช้จ่ายของครอบครัว ควรให้ทุกคนรู้ว่ารายได้ของครอบครัวมีจำนวนเท่าใด จะแบ่งออกเป็นค่าอาหาร เสื้อผ้า บ้าน ยา ฯลฯ ตลอดจนส่วนเฉลี่ยของแต่ละคนเท่าใด วิธีนี้จะทำให้ทุกคนรู้สิทธิของตน และไม่กล้าเรียกร้องสิ่งใดเกินสิทธิหรือเกินความจำเป็น

เรื่องอื่น ๆ ก็อาจวางแผนงานร่วมกันได้ทั้งสิ้น แต่บางเรื่องก็ไม่จำเป็นต้องทำทั้งครอบครัว อาจเป็น ๒ คน ๓ คน ก็ได้ เช่น มอบหน้าที่ให้บุตรหญิงสองคนเป็นผู้ดูแลเรื่องอาหาร เสื้อผ้า บุตรชายดูแลสวน

๒. การควบคุมงาน งานทุกชนิดเมื่อมีการวางแผนและดำเนินไปตามแผนแล้ว จะต้องมีการควบคุม ความมุ่งหมายของการควบคุมงานก็เพื่อให้งานดำเนินไปตามแผนนั่นเอง หากไม่มีการควบคุม ผู้ปฏิบัติอาจปฏิบัติไม่ตรงตามแผนที่วางไว้ ซึ่งอาจมีผลให้งานบรรลุถึงเป้าหมายช้ากว่าที่ควร

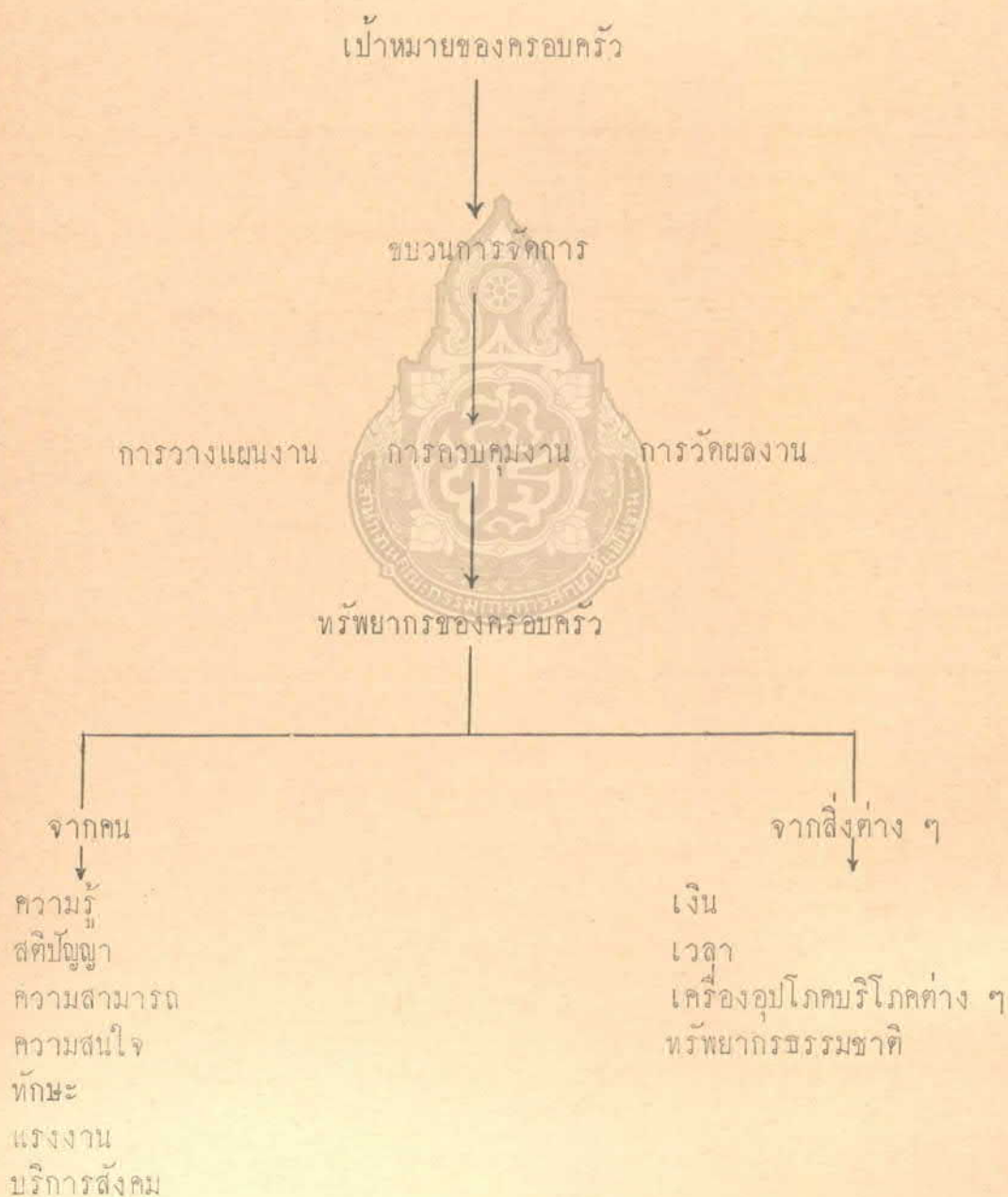
ผู้ที่ทำหน้าที่ควบคุมงานควรเป็นผู้มีอาวุโส หรือผู้มีประสบการณ์ มีทักษะเหนือกว่าผู้ปฏิบัติงาน อาจได้แก่ พ่อ แม่ ลูกคนหัวปี ฯลฯ

การควบคุมงานควรถือหลักเกณฑ์ ดังนี้

- ก. ควบคุมงานให้อยู่ในขอบเขตที่วางไว้
- ข. ควบคุมวิธีปฏิบัติงานให้งานเป็นไปตามแนวทางที่วางไว้
- ค. ควบคุมให้เป็นไปตามกำหนดเวลา
- ง. ควบคุมให้ทำงานตามหน้าที่ที่แบ่งไว้ ไม่ก้าวร้าวกันหรือทำซ้ำกัน
- จ. ควบคุมงบประมาณค่าใช้จ่าย ตลอดจนระมัดระวังการสิ้นเปลืองต่าง ๆ เช่น วางแผนการทาสีห้องอาหาร ถ้าในระหว่างทำงานปล่อยให้สีหกหรือหยดเป็นจำนวนมากหรือเมื่อหยุดพักงาน เปิดกระป๋องสีทิ้งไว้ทำให้สีระเหยแห้งหรือสกปรก ต้องทิ้งไปก็จะเป็นการทำให้ทุนที่ลงไปสูงขึ้น บางทีอาจสูงกว่าจ้างช่างมาทำก็ได้

๓. การวัดผลงาน หลังจากที่ได้ปฏิบัติงานสำเร็จลงแล้ว ต้องมีการวัดผลหรือสำรวจ
 ความสำเร็จที่เสร็จนั้นได้ผลดีไม่อย่างไร ถ้าดีต้องสำรวจว่าดีอย่างไร มีทางส่งเสริมให้ดีขึ้นอีก
 หรือไม่ ถ้าไม่ดีต้องสำรวจจุดบกพร่องเพื่อจะได้หาทางแก้ไขในโอกาสต่อไป การวัดผลควร
 ให้เป็นไปอย่างยุติธรรม ถ้าไม่มีผู้นวัดให้ ผู้ทำจะประเมินผลงานของตนเองก็ได้

แผนภูมิการจัดการทรัพยากรครอบครัว

หรือสมาชิกในครอบครัวผู้ใดคนหนึ่งจะช่วยประเมินก็ได้ ถ้าพบข้อดีควรยกย่องชมเชยเพื่อให้กำลังใจในการทำงานคราวต่อไป

ขบวนการนี้ต้องอาศัยการนำทรัพยากรของครอบครัวมาใช้ คือ

ทรัพยากรบุคคลประกอบด้วยสิ่งเหล่านี้ ได้แก่ ความรู้ สติปัญญา ความสามารถ ความสนใจ ทักษะ แรงงาน บริการ สังคม

ทรัพยากรอื่น ๆ ได้แก่ ทรัพยากรธรรมชาติ เงิน เวลา เครื่องอุปโภคบริโภคต่าง ๆ

การแบ่งความรับผิดชอบให้สมาชิกครอบครัว

การแบ่งความรับผิดชอบให้สมาชิกครอบครัว ควรทำตามลำดับขั้นและอาศัยหลักเกณฑ์ดังนี้

๑. วางแผนร่วมกัน

๒. ใช้ความสามารถ และความถนัดของแต่ละคน

- ภาระงาน
- ให้แต่ละคนเลือกงานได้
- นึกถึงความรู้สึกที่จะต้องเปลี่ยนเจตนาคติและปรับตัวใหม่
- ทดลองก่อน
- ผู้ใหญ่ช่วยเด็ก
- กำหนดหน้าที่
- เพิ่มหรือลดหน้าที่ถ้ายังไม่เหมาะสม
- วิเคราะห์ผลงานว่าดีหรือไม่อย่างไร
- ให้เห็นความสำคัญของการช่วยกัน

๓. วิธีปฏิบัติที่อาจส่งเสริมให้เกิดการร่วมมือ

- เจรจากับผู้ทำหน้าที่แต่ละอย่าง
- แสดงความชื่นชมยินดีเมื่อได้รับความร่วมมือ
- ตีเพื่อก่อ
- เมื่อคนหนึ่งมีกิจธุระให้ผู้อื่นทำแทน
- สร้างบรรยากาศที่แจ่มใส
- รับฟังข้อเสนอแนะ

๔. อนุโลมและเปลี่ยนแปลงแผนการให้เหมาะสมกับเหตุการณ์

- มีความยุติธรรมในการแบ่งงาน
- ทดลองปฏิบัติก่อนมอบหน้าที่ตายตัว
- มีการเปลี่ยนแปลงและยืดหยุ่นได้

เรื่องต่าง ๆ ที่ควรฝึกให้สมาชิกในครอบครัวรู้จักรับผิดชอบ

๑. แบ่งความรับผิดชอบอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างในฐานะที่ตนเป็นสมาชิกของครอบครัว เช่น ทำครัว รับแขก ทำความสะอาดบ้าน

๒. รับผิดชอบในเรื่องสุขภาพของตน

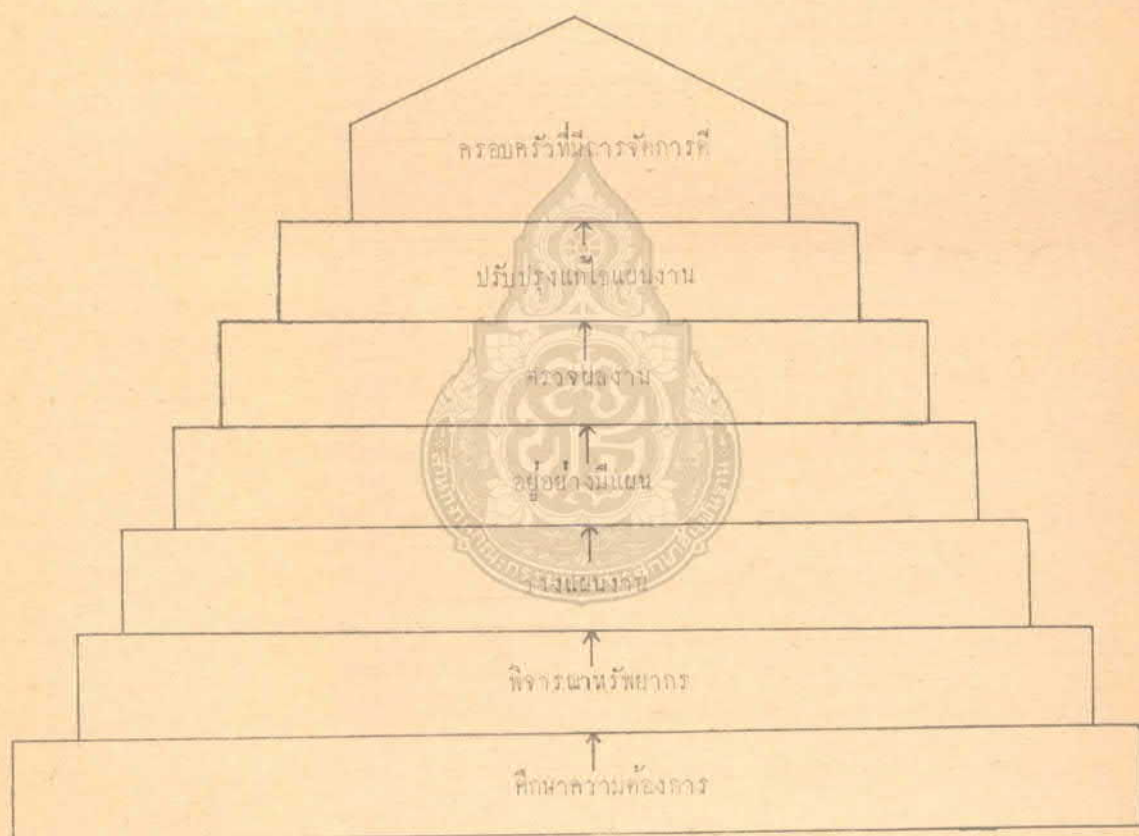
๓. แบ่งความรับผิดชอบในการดูแลผู้อื่นแ่กว่า

๔. หัดให้รู้จักปรับตนให้เหมาะกับสังคมปัจจุบัน

๕. หัดให้ดำรงตนอยู่ในศีลธรรม วัฒนธรรมอันดี

๖. แบ่งความรับผิดชอบในการทำงานประมาณการใช้จ่ายในบ้าน การใช้จ่ายส่วนตัว เด็กบางคนเห็นเพื่อนได้เงินไปโรงเรียนวันละ ๑๐ บาท ก็อยากได้บ้างโดยมิได้คำนึงถึงฐานะที่แตกต่างกัน หรือสาเหตุอื่น ๆ เช่น บ้านอยู่ไกล ต้องเสียค่ารถมาก ไม่ได้นำอาหารมาจากบ้าน ฉะนั้น เมื่อเด็กโตพอสมควรและเข้าใจเหตุผลบ้างแล้ว ควรให้โอกาสแก่เด็กที่จะมีส่วนร่วมในการจัดงบประมาณในบ้าน ให้เด็กทราบรายได้ของพ่อแม่และสิทธิในการใช้จ่ายของสมาชิกแต่ละคนในบ้านเพื่อจะได้อยู่ได้อย่างผาสุก ไม่มีหนี้สิน และไม่ขาดแคลนจนเกินไป

แผนภูมิการจัดการในครอบครัว

บทที่ ๒

รายได้และการจัดทำงบประมาณของครอบครัว

รายได้คือสิ่งที่บุคคลได้มา อาจเป็นเงินหรือสิ่งของหรือบริการ ซึ่งได้มาจากการลงทุน ด้วยแรง สติปัญญา ความรู้ ความสามารถ ทักษะ ฯลฯ วิธีลงทุนมีการให้กู้ยืม การให้ เช่นสิ่งต่างๆ เช่น อาคาร สถานที่ รถยนต์ การตั้งร้านค้า ตั้งบริษัทซื้อหุ้น ลงแชร์ รายได้ที่ได้รับก็เป็นดอกเบี้ย ค่าเช่า เงินปันผล กำไร ส่วนการลงทุน เช่น งานกรรมกรนั้น โดยมากได้รับค่าจ้างเป็นตัวแทนรายวันหรือรายสัปดาห์

ประเภทของรายได้

รายได้ของครอบครัวมี ๓ ประเภท คือ

๑. รายได้ที่เป็นเงิน (Money income) หมายถึงตัวเงินซึ่งมีอำนาจการซื้อ (Purchasing power) อาจเป็นบาท ปอนด์ ดอลลาร์ ฯลฯ ก็ได้ ตัวเงินนี้จะเข้ามาเป็นสมบัติของ ครอบครัวในช่วงระยะเวลาหนึ่งๆ อาจได้มาอย่างสม่ำเสมอ เช่นเงินเดือนที่ได้รับทุกเดือน หรือค่าจ้าง ค่าแรง หรืออาจได้เป็นครั้งคราว ไม่สม่ำเสมอ เช่น ดอกเบี้ย เงินปันผล ค่าบำเหน็จ รายได้ประเภทนี้ผู้ได้มาอาจนำออมเป็นทุนไว้ใช้ หรือแลกเปลี่ยนเป็นสินค้าและบริการต่างๆ หรืออาจนำไปลงทุนหมุนเวียนเพื่อให้เกิดดอกออกผลต่อไปก็ได้ ปริมาณของ เงินรายได้จะเข้าสู่ครอบครัวมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความสามารถและ โอกาส ของ ผู้หารายได้ของครอบครัวแต่ละครอบครัว

๒. รายได้ที่แท้จริง (Real income) หมายถึงกระแสของสินค้าและปริมาณที่หา มาได้สำหรับใช้เป็นเครื่องอุปโภคบริโภคของครอบครัว ในช่วงระยะเวลาหนึ่งรายได้ประเภทนี้ อาจได้มาโดยการใช้จ่ายเงินรายได้แลกเปลี่ยนก็ได้ หรือไม่ต้องใช้เงินก็ได้

สินค้าและบริการที่ได้มาโดยไม่ต้องใช้เงินรายได้แลกเปลี่ยน เช่น

- อาหารและเสื้อผ้าที่ได้จากสวน และไร่นาของเรา
- บริการต่างๆ ที่ได้จากสมาชิกในครอบครัว เช่น ทำงานบ้านเอง ไม่ต้องจ้าง ลูกจ้าง

- บริการที่ได้จากเครื่องอุปโภคในบ้าน เช่น รถยนต์ ตู้เย็น เครื่องเรือน
- บริการที่ได้จากสาธารณะ เช่น สวนสาธารณะ ห้องสมุดประชาชน โรงเรียน
- มรดกหรือสมบัติที่ได้รับจากบรรพบุรุษ

สินค้าและบริการที่ได้มาโดยใช้เงินรายได้แลกเปลี่ยน ได้แก่

- สิ่งที่ผลิตขึ้นเองในบ้านไม่ได้ เช่น เสื้อผ้า อาหาร ยารักษาโรค หนังสือ อุปกรณ์การศึกษา เครื่องเรือน เครื่องใช้ในบ้านและนอกบ้าน ฯลฯ
- บริการที่ได้รับจากบ้านเช่า รถเช่า ภาพยนตร์ ดนตรี กีฬา ทักษนาจร ฯลฯ ตลอดจนการทำนุบำรุงบ้าน รถยนต์ เครื่องใช้ไม้สอยต่างๆ ฯลฯ

๓. รายได้ทางใจ (Psychic income) รายได้ประเภทนี้มองไม่เห็นและจับต้องไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องของความรู้สึก หมายถึงกระแสแห่งความพอใจที่บุคคลได้รับอาจเกิดขึ้นจากการใช้เงินรายได้ หรือรายได้แท้จริงแลกเปลี่ยนมาาก็ได้ เช่น การซื้อของที่ตนปรารถนาจะได้เป็นอย่างยิ่ง เมื่อได้มาแล้วก็เกิดความสุขใจ รายได้ทางใจอาจมีขึ้นได้โดยไม่ต้องใช้เงินรายได้หรือรายได้แท้จริงไปแลกเปลี่ยนมาเลยก็ได้ เช่น เมื่อผู้ใดทำดีก็กล่าวคำชมเชยกย่องสรรเสริญอย่างจริงใจ ผู้ได้รับย่อมเกิดกำลังใจที่จะทำดียิ่งขึ้น และในขณะเดียวกันก็เกิดความเชื่อมั่นในตนเองซึ่งเป็นคุณสมบัติที่จะช่วยให้บุคคลเจริญก้าวหน้าต่อไป นอกจากนั้นคำชมเชยยังบันทาลให้เกิดกำลังใจและใจทำให้ชีวิตชุ่มชื้น

ครอบครัวจะได้รับรายได้ทางใจมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับวิธีการดำรงชีวิตประจำวันของบุคคลในครอบครัว ผู้ใหญ่บางคนไม่ยกย่องชมเชยผู้น้อยหรือเด็ก เพราะไม่มีนิสัยหรือไม่เห็นความสำคัญของการยกย่องชมเชย ครอบครัวดังกล่าวนี้ก็จะขาดรายได้ทางใจซึ่งอาจทำให้ชีวิตประจำวันขาดความสนิทสนมรักใคร่

การหารายได้ประเภทต่าง ๆ เพื่อครอบครัวนั้นเป็นเรื่องที่สมาชิกทุกคนในครอบครัวต้องรับผิดชอบตามระดับวุฒิภาวะของตน เพื่อสนองความต้องการและให้เกิดความพอใจร่วมกัน เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุสำคัญที่จะบันทาลให้ครอบครัวมีความปรกติสุขหรือความเคร่งเครียด การหารายได้ประเภทต่าง ๆ จึงเป็นเรื่องที่จะต้องศึกษาเล่าเรียนทั้งหลักแนวทางในการจัดการใช้จ่ายให้สอย

แนวทางในการจัดรายได้

๑. วิเคราะห์เป้าหมายอย่างรอบคอบและตามที่เป็นจริง เข้าใจเป้าหมายของครอบครัวอย่างแท้จริง

๒. วิเคราะห์ทรัพยากรที่มีอยู่ทั้งส่วนบุคคล ผู้เป็นสมาชิกของครอบครัว และทรัพยากรธรรมชาติ

๓. วิเคราะห์รายได้ที่เป็นตัวเงินที่ได้มาในระยะเวลาสั้น และความสม่ำเสมอ

๔. วิเคราะห์รายได้ที่เป็นตัวเงินที่ได้มาในระยะเวลายาว และความสม่ำเสมอ

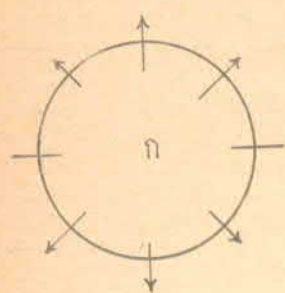
๕. พิจารณาระยะ (Stage) ต่าง ๆ ตามวัฏจักร (Life Cycle) ของครอบครัว เพราะในระยะหนึ่ง ๆ อาจมีอิทธิพลต่อการใช้จ่ายต่างกัน เช่น ระยะลูกก่อนเข้าเรียนและเมื่อเข้าเรียนแล้ว

๖. คาดคะเนความสำเร็จที่เราจะต้องการระหว่างระยะ ซึ่งจะช่วยจำกัดความต้องการของครอบครัว

๗. ปรับปรุงแก้ไขเงินรายได้ในช่วงเวลาสั้น เพื่อช่วยการวางแผนระยะยาวให้ได้ผลตามเป้าหมายความต้องการของครอบครัว
วิธีการจัดรายได้

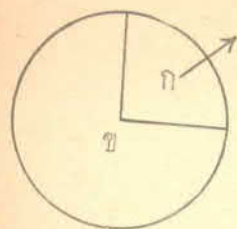
ครอบครัวแต่ละครอบครัวมีวิธีการจัดรายได้แตกต่างกัน ต่อไปนี้เป็นวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้กันอยู่ คือ

๑. ระบบแบ่งเป็นส่วน ๆ (The Hand-out Method) คือ พ่อบ้านหรือแม่บ้านทำหน้าที่ควบคุมรายได้และรายจ่ายของครอบครัวอย่างเด็ดขาด โดยแบ่งเงินรายได้เป็นส่วน ๆ มากน้อยตามความจำเป็นที่จะต้องใช้

แบบนี้ หัวหน้าครอบครัวมีอำนาจเด็ดขาดในเรื่องต่าง ๆ ของครอบครัว

๒. ระบบแบ่งใช้และแบ่งเก็บ (The Allowance Method)

$ก + ข = \text{รายได้ทั้งหมด}$

ก = รายได้ส่วนที่แบ่งเก็บ

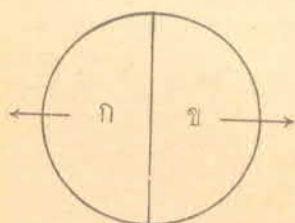
ข = รายได้ส่วนที่แบ่งไว้ใช้สำหรับชีวิตประจำวัน

แบบนี้สามีจะให้เงินภรรยาไว้ก้อนหนึ่ง โดยแบ่งจากรายได้ทั้งหมด

เพื่อไว้ใช้สำหรับชีวิตประจำวันในครอบครัว ส่วนที่เหลือนำไปใช้ในเรื่องใหญ่ ๆ เช่น ผ่อนส่งที่ดิน ประกันชีวิต

ครอบครัวของนักธุรกิจหรือศิลปินที่มีรายได้ไม่สม่ำเสมอชอบใช้วิธีนี้

๓. ระบบครึ่งต่อครึ่ง (The Fifty-Fifty System)

$ก + ข = \text{รายได้ทั้งหมด}$

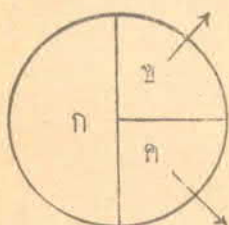
ก = ครึ่งหนึ่งของรายได้ทั้งหมดที่สามีเก็บไว้ใช้

ข = ครึ่งหนึ่งของรายได้ทั้งหมดที่ภรรยาเก็บไว้ใช้แบ่งความรับผิดชอบกันคนละครึ่ง

วิธีนี้ต้องนำรายได้ของสามีภรรยามารวมกันก่อน เพราะ ๒ คนอาจมีรายได้ไม่เท่ากัน แล้วแบ่งรายจ่ายของครอบครัวออกเป็น ๒ ส่วนเท่า ๆ กัน ต่างคนต่างจ่ายในเรื่องที่ตนรับผิดชอบภายในวงเงินที่ตนได้รับ

ครอบครัวมักจะใช้วิธีนี้ต่อเมื่อรายได้รายจ่ายสม่ำเสมอ มิเช่นนั้นจะแบ่งเป็น ๒ ส่วนเท่ากันไม่ได้ โดยมากเป็นครอบครัวที่ไม่มีบุตร ภรรยาที่มีรายได้ของตนเองมาก่อนแต่งงาน และต้องการเป็นอิสระในการใช้จ่ายอยู่เช่นเดิม

๔. ระบบรายได้เท่ากัน (The Equal-Salary Method)

$ก + ข + ค = \text{รายได้ทั้งหมด}$

ก เป็นส่วนรายได้ที่แบ่งไว้ใช้ในชีวิตประจำวันในครอบครัว

ข และ ค เป็นส่วนรายได้ที่เหลือสำหรับสามีและภรรยาใช้คนละเท่า ๆ กัน

วิธีนี้เป็นวิธีหนึ่งที่รายจ่ายของครอบครัวจ่ายจากเงินรายได้ทั้งหมด และส่วนของรายได้ที่เหลือจากการใช้จ่ายแบ่งออกเป็น ๒ ส่วนเท่ากัน ให้สามีและภรรยาคนละส่วน เพื่อให้มีอิสระใช้จ่ายใช้สอยเรื่องส่วนตัวได้ วิธีนี้รายได้ของครอบครัวต้องมากพอที่จะมีเหลือจากรายจ่ายจึงจะนำมาแบ่งเป็นส่วน ข และ ค ได้ แบบนี้ภรรยามักมีรายได้มาก่อนแต่งงานและต้องการอิสระในการใช้จ่ายใช้สอยเท่าที่รายได้จะอำนวย

๕. ระบบวางแผนการเงินของครอบครัว (The Family Finance Plan)

วงกลม คือ รายได้ทั้งหมด

ก-ฉ คือ รายจ่ายเรื่องต่างๆ

แบบนี้ครอบครัววางแผนการใช้จ่ายร่วมกัน พ่อบ้านและแม่บ้านรับผิดชอบ

ชอบในระยะแรกของวัฏจักร ช่วยกันวางแผนจ่ายตามความจำเป็น ต่อ

มาในระยะหลังของวัฏจักรบุตรโตพอจะช่วยให้เข้ามาช่วยวางแผนการใช้จ่ายร่วมด้วย วิธีนี้พ่อแม่ต้องเข้าใจความต้องการของเด็กวัยต่างๆ อย่างดี จึงจะช่วยสนองความต้องการจำเป็น (need) ของบุตรแต่ละคน และช่วยให้เขาเหล่านั้นได้มีโอกาสเจริญเติบโตอย่างสูง

ขั้นของการจัดรายได้

การจัดรายได้ต้องดำเนินเป็นขั้นๆ ดังนี้

๑. จัดรายได้ทุกประเภทที่ได้รับลงไว้

๒. แยกรายจ่ายออกเป็น ๒ ประเภท คือ

รายจ่ายประจำและรายจ่ายที่คาดคะเนว่าจะมี

รายจ่ายประจำ คือรายจ่ายที่ต้องจ่ายแน่นอน เช่น ค่าอาหาร ค่าเสื้อผ้า ค่ารถ ส่วนรายจ่ายที่คาดคะเนนั้น คือรายจ่ายที่อาจเกิดขึ้นโดยจำเป็นก็ได้ หรือไม่จำเป็นก็ได้ เป็นครั้งคราว เช่นค่าทัศนอาจร ค่าเล่าเรียน ค่าเข้าสังคม

๓. พิจารณารายจ่ายพิเศษที่จะมี และตัดสินใจว่า คุณค่าที่จะได้รับจากของนั้นคุ้มกับเงินที่จะจ่ายไปหรือไม่

๔. หาทางกันรายได้ส่วนหนึ่งไว้เพื่อนำไปทำให้เกิดประโยชน์หรือเป็นทุนสำหรับชีวิตอนาคต

ประโยชน์ของการจัดรายได้

การใช้เงินโดยไม่จัดรายได้อาจเป็นสาเหตุให้ครอบครัวไม่มีเงินพอจ่ายตามความจำเป็นหรือความต้องการของครอบครัวหรือทำให้มองข้ามความจำเป็นบางอย่างที่ครอบครัวมีไปได้ ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องวางแผนการใช้จ่ายเงินของครอบครัวไว้ล่วงหน้า ประโยชน์ที่จะได้รับจากการจัดงบประมาณรายได้มีดังนี้

๑. สมาชิกครอบครัวเข้าใจหน้าที่และความรับผิดชอบในการใช้จ่ายของตน
๒. สมาชิกครอบครัวได้ฝึกปฏิบัติในเรื่องการใช้จ่าย
๓. สมาชิกครอบครัวได้เห็นคุณค่าของความสามัคคีและความรับผิดชอบร่วมกัน
๔. ผู้หารายได้จะถูกเรียกร้องเงินพิเศษน้อยลง เพราะสมาชิกในครอบครัวมีส่วนร่วมรู้เห็นในเรื่องงบประมาณด้วย
๕. รายการต่างๆ ที่จัดไว้เป็นเสมือนกระจกส่องให้เห็นเงินที่เสียไปในการที่ไม่จำเป็น และช่วยการใช้จ่ายในอนาคต
๖. ช่วยให้เกิดมีการกันเงินหรือออมเงินไว้สำหรับการจ่ายในอนาคต
๗. ช่วยให้ครอบครัวบรรลุถึงเป้าหมายได้เร็วขึ้น

ตัวอย่างการจัดรายได้

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของครอบครัวซึ่งมี ๔ คน (บิดา มารดา และบุตร ๒ คน) มีรายได้เดือนละ ๒,๐๐๐ บาท ได้จัดงบประมาณรายได้ของครอบครัวเพื่อการใช้จ่าย ดังนี้

ประเภทค่าใช้จ่าย	เปอร์เซ็นต์	ต่อเดือน	ต่อปี
๑. ที่อยู่ หมายถึง ค่าปลูกสร้างบ้าน ค่าเช่าบ้าน ค่าซ่อมแซมตกแต่งบ้านและรักษามัน ไฟฟ้า น้ำประปา เชื้อเพลิง สิ่งที่อำนวยความสะดวกสบายต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ตู้เย็น เครื่องซักผ้า เครื่องดูดฝุ่น เครื่องเรือน และเครื่องใช้ภายในบ้านอย่างอื่น รวมทั้งค่าลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ช่วยผ่อนแรงภายในบ้านด้วย เพราะการใช้เครื่องทุ่นแรงในประเทศไทยยังไม่แพร่หลายมากนัก	๑๕	๓๐๐	๓,๖๐๐
๒. เครื่องนุ่งห่ม หมายถึง เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับต่างๆ เช่น ผ้ามัดเสื่อ กระโปรง กางเกง เสื้อผ้าสำเร็จรูป รองเท้า กระเป๋าถือ เข็มขัด เข็มกลัด ต่างหู	๑๐	๒๐๐	๒,๔๐๐

ประเภทค่าใช้จ่าย	เปอร์เซ็นต์	ต่อเดือน	ต่อปี
แหวน รวมทั้งการรักษาและทำความสะอาด ชัก รีดธรรมดา ชักแห้ง ช่อมแซม			
๓. อาหาร หมายถึง อาหารที่กินในบ้าน อาหารนอกบ้าน อาหารสด อาหารแห้ง อาหาร กระป๋อง ผลไม้ รวมทั้งเครื่องคั้นต่างๆ ที่ไม่มี แอลกอฮอล์	๓๐	๖๐๐	๗,๒๐๐
๔. การบำรุงรักษาสุขภาพ หมายถึง ค่า ตรวจโรค ค่ารักษา ค่ายาทั้งยาป้องกันโรคและยา รักษาโรค ค่าพยาบาล ค่าโรงพยาบาลหรือสถาบัน พักพิง	๕	๑๐๐	๑,๒๐๐
๕. การบันเทิง และพักผ่อน หย่อนใจ หมายถึงค่าชมการแสดงต่างๆ เช่น ภาพยนตร์ ละคร มวย แฟชั่นโชว์ การเล่นเกม เช่น โบว์ลิ่ง แบดมินตัน เทนนิส กอล์ฟ ฯลฯ งาน อดิเรก เช่น การเลี้ยงกล้วยไม้ เลี้ยงนก เลี้ยง ปลา การสะสมของเก่า อ่านหนังสือรายวัน ราย สัปดาห์ การเดินทางทัศนอาจร	๕	๑๐๐	๑,๒๐๐
๖. พาหนะ หมายถึงค่าใช้จ่ายในการเดิน ทางเพื่อธุรกิจ เช่น ค่ารถไปทำงาน รถประจำทาง รถไฟ รถแท็กซี่ รวมทั้งรถยนต์ส่วนตัวซึ่งต้องลง ทุนซื้อหรือผ่อนชำระ รวมทั้งค่าน้ำมัน ค่าจอดรถ ค่ารักษาและ ช่อมแซม	๑๐	๒๐๐	๒,๔๐๐
๗. ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด หมายถึงค่าใช้จ่าย ส่วนตัว เช่น ตัดผม ตัดผม สระผม เชทผม เครื่องสำอาง ยาสีฟัน แปรงสีฟัน ของขวัญการ	๑๐	๒๐๐	๒,๔๐๐

ประเภทค่าใช้จ่าย	เปอร์เซ็นต์	ต่อเดือน	ต่อปี
บริจาคเพื่อการกุศล เช่น ทอಕ್ಕฐิน สร้างโบสถ์ สร้างโรงพยาบาล ค่าภาษีอากร ค่าเล่าเรียน			
๘. เงินออม หมายถึง เงินประเภทสะสม ฝากธนาคารออมสิน ประกันชีวิต ซื้อมันธรบัตร ซื้อหุ้น	๑๕	๓๐๐	๓,๖๐๐

ผู้มีรายได้น้อยกว่าหรือมากกว่านี้อาจนำหลักเกณฑ์นี้ไปใช้ได้ เพียงแต่เพิ่มหรือลดเปอร์เซ็นต์การจ่ายขึ้นลงตามความแตกต่างของฐานะทางเศรษฐกิจ สังคม และความจำเป็นของแต่ละครอบครัว เช่น บางครอบครัวอาจใช้จ่ายไปในประเภทที่อยู่เกินกว่า ๑๕ เปอร์เซ็นต์ แต่อาจใช้ในประเภทเครื่องนุ่งห่มน้อยกว่า ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ก็ให้เปลี่ยนแปลงหรือยืดหยุ่นได้ตามความจำเป็น แต่อย่างไรก็ตาม การแยกประเภทค่าใช้จ่ายไว้เป็นหมวด ๆ ย่อมสะดวกแก่การจัดงบประมาณค่าใช้จ่าย ถ้าเราใช้เงินประเภทใดประเภทหนึ่งมากเกินไป ก็จะไปกระทบกระเทือนเงินประเภทอื่นโดยที่ควรจะไปเจียดประเภทอื่นลง เช่น ใช้เงินประเภทการบันเทิงและพักผ่อนหย่อนใจมากเกินไป แล้วไปตัดประเภทอาหารลงเป็นเบียดรอกที่อาจเกิดความเสียหายมากมาย ก็เป็นเหตุให้สุขภาพของคนในครอบครัวเสื่อมโทรมลง ดังนั้นก็เป็น การกระทำที่ไม่ถูกต้อง เพราะอาจต้องไปเพิ่มเงินค่ายารักษาโรคขึ้นอีกก็ได้ หรือเราอาจใช้เงินค่าพาหนะมากเกินไป เช่น นำเงินไปผ่อนชำระรถยนต์หรูหรามากเกินไป แล้วจำเป็นต้องตัดเงินประเภทเครื่องนุ่งห่มลงไป ต้องแต่งกายอย่างไม่สมศักดิ์ศรีจนเสียบุคลิกภาพ และต้องหาที่อยู่ถูก ๆ ซึ่งอาจต้องไปอาศัยอยู่ในบริเวณเสื่อมโทรมจนเป็นเหตุให้สมาชิกในครอบครัวเสื่อมเสียสุขภาพทางกายและจิตได้ ฉะนั้น การที่เราแยกประเภทค่าใช้จ่ายไว้และพยายามแบ่งใช้ให้เป็นไปตามแนวทางที่กะไว้ตามอัตราเฉลี่ยของแต่ละประเภทจะเป็นการช่วยป้องกันและหลีกเลี่ยงที่จะมิให้ครอบครัวได้รับความลำบากเดือดร้อน

ตัวอย่างการทำบัญชีใช้จ่าย

ควรทำบัญชีใช้จ่ายส่วนตัวแบบง่าย ๆ เพื่อช่วยให้รู้รายรับรายจ่าย บางครั้งอาจจะไม่คิดเลยว่าได้จ่ายของสิ่งเดียวกันมากดังที่คิด การทำบัญชีรับจ่ายอาจทำเป็นรายสัปดาห์ก็ได้ จะได้ทราบรายรับรายจ่ายในระยะสั้น ๆ รอบสัปดาห์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

พยายามจัดปรับงบประมาณรายจ่ายไปเรื่อย ๆ จนกว่ารายจ่ายจะน้อยกว่ารายได้จริง ๆ และอยู่คงตัว ถ้าสามารถออมเงินรายได้ของท่านเพียงสัปดาห์ละ ๑๐% ของรายได้ใน ๑ สัปดาห์ ก็พอจะประกันได้ว่าท่านพร้อมที่จะเผชิญกับเรื่องฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้นซึ่งจำเป็นต้องมีการใช้ จ่าย หรืออย่างน้อยก็พอที่จะซื้อสิ่งที่ท่านไม่คาดไว้ว่าจะซื้อได้

การทำบัญชีรายรับรายจ่ายตั้งข้างต้น ถ้าปรากฏในบัญชีว่า รายจ่ายเกินกว่ารายได้เมื่อใดจงใช้กฎ ๒ ข้อ คือ ปรึกษาทางตัดรายจ่ายที่ไม่จำเป็นออกให้ได้

การเพิ่มพูนรายได้

การพยายามหารายได้เพิ่มเติมเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาการจ่ายเกินรายได้ โดยใช้เวลารว่างจากการทำงานประจำ เช่น ในตอนเย็น หรือ กลางคืน หรือ วันหยุด เท่าที่จะสามารถปลีกเวลาทำงานได้ งานที่จะทำเพื่อเพิ่มพูนรายได้นั้นมีอยู่มากมายหลายชนิด เช่น เย็บเสื้อผ้า ปักหรือสอยเสื้อกระโปรงกางเกง ซักรีด พับถุงกระดาษ พับซองจดหมาย ทำขนมส่งจำหน่าย บรรจุขนมลงในหีบห่อ รับเลี้ยงเด็ก ประดิษฐ์ดอกไม้แห้ง จัดดอกไม้สด ฯลฯ

วิชาชีพบางอย่างต้องการทักษะเพิ่มเติม หากขาดความรู้หรือความชำนาญก็อาจหาโอกาสไปเรียนเพิ่มเติมได้ ควรคำนึงถึงความถนัดของตนเองว่าสามารถพอที่จะเรียนวิชาใดได้ ถ้ามีความสนใจหรือมีพรสวรรค์อยู่แล้วจะช่วยให้เรียนได้เร็ว และเมื่อเรียนจบเป็นอาชีพแล้วจะเกิดทักษะเพิ่มขึ้นเอง

มีหลักสูตรระยะสั้น ซึ่งเปิดสอนวิชาชีพแขนงต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก เช่น

๑. ประเภทวิชาการช่าง เหมาะสำหรับผู้สนใจงานช่างเบ็ดเตล็ดทั่ว ๆ ไป เช่น ช่างตัดเสื้อสตรี ช่างตัดเสื้อชาย ช่างตัดผม ช่างตัดผม ช่างอาหาร-ขนม ช่างศิลปประดิษฐ์ ช่างดอกไม้ ช่างถ่ายรูป ช่างแกะสลัก ช่างแก้พิมพ์ดีด เป็นต้น ในการศึกษาวิชาประเภทนี้ทางโรงเรียนจะกำหนดเวลาเรียนให้ผู้สนใจสามารถศึกษาและฝึกหัดได้อย่างกว้างขวาง เพราะเชื่อว่า เมื่อสำเร็จการศึกษาไปแล้ว สามารถจะนำไปใช้ประกอบอาชีพส่วนตัวได้เป็นอย่างดี

๒. ประเภทวิชาการอุตสาหกรรม ได้แก่ วิชาช่างซ่อมเครื่องยนต์ ช่างซ่อมวิทยุ โทรทัศน์ ช่างซ่อมเครื่องใช้ไฟฟ้า ช่างเดินสายไฟฟ้า ช่างเชื่อมโลหะ ช่างไม้ครุภัณฑ์ ช่างพิมพ์ ช่างเรียงพิมพ์ ช่างเขียนแบบก่อสร้าง เป็นต้น ผู้เข้าศึกษาจะเลือกศึกษาสาขาใดก็ได้ เมื่อเรียนสำเร็จแล้วอาจสมัครทำงานตามโรงงานอุตสาหกรรมเป็นช่างฝีมือ หรือผู้ช่วยนายช่าง

หรือจะเปิดร้านค้าของตนเองก็ได้ ซึ่งในปัจจุบันประเทศของเรายังต้องการช่างประเภทนี้
 ดำเนินงานอยู่อีกเป็นอันมาก การศึกษาวิชาประเภทนี้โรงเรียนมุ่งฝึกหัดทางภาคปฏิบัติเป็น
 สำคัญเพื่อให้มีความชำนาญสามารถทำงานได้ตามความต้องการและมาตรฐานของตลาด และ
 โรงเรียนจะพยายามหาทางให้ผู้เรียนจบหลักสูตรแล้วได้มีโอกาสเข้าฝึกงานในโรงงาน อุตสาห-
 กรรมต่ออีกระยะหนึ่งเพื่อให้เกิดความรู้ความชำนาญยิ่งขึ้น

๓. ประเภทวิชาธุรกิจและการค้า วิชาประเภทนี้ส่วนใหญ่เกี่ยวกับงานด้านบริหาร
 เช่น บัญชีร้านค้า บัญชีห้างหุ้นส่วนบริษัท พิมพ์ดีด ขวเลข พนักงานขายของ พนักงานออก
 ของ เลขานุการ ผู้สมัครเรียนอาจจะเรียนวิชาใดวิชาหนึ่งหรือหลายวิชาที่มีความสัมพันธ์กันได้
 ตามความสนใจ เมื่อเรียนจบแล้วจะได้มีโอกาสเข้าฝึกงานกับองค์การและร้านค้าต่ออีกระยะ
 หนึ่ง เพื่อให้มีความรู้ความชำนาญทางด้านปฏิบัติงานมากยิ่งขึ้น

สถานที่เรียนมีอยู่ทั่วไป เช่น โรงเรียนสารพัดช่าง หน่วยฝึกฝนอาชีพ โรงเรียนราษฎร
 ซึ่งดำเนินการสอนโดยเอกชน ผู้ที่สนใจอาจหาที่เรียนวิชาชีพต่างๆ ดังกล่าวได้โดยไม่ยากนัก
การประหยัดเงิน

การประหยัดเงินคือการที่เรารู้จักจำแนกทรัพย์ที่เราหามาได้ออกเป็นส่วนๆ และใช้จ่าย
 ทรัพย์นั้นอย่างมีเหตุผล อย่างระมัดระวัง คือใช้แต่ในทางที่ถูกที่ควรทั้งนี้เพื่อให้ทรัพย์ที่เรา
 มีอยู่ได้สนองความต้องการของเราอย่างคุ้มค่าที่สุด

ด้วยเหตุนี้เราจึงจำเป็นต้องใช้ปัญญาในการเลือกซื้อว่าในบรรดาสินค้าต่าง ชนิดต่าง ตรา
 นั้น สิ่งใดเป็นสิ่งจำเป็นและชนิดใดสนองความต้องการของเรา หรือครอบครัวของเราได้ดีที่สุด
 หรือในกรณีที่มิงบประมาณจำกัด เราอาจตัดรายจ่ายส่วนตัวเพื่อความสุขของส่วนรวม เช่น
 ถ้าเป็นความจำเป็นที่จะต้องเพิ่มรายจ่ายประเภทอาหารเพื่อให้ได้คุณภาพหรือ ปริมาณเพียงพอ
 อันเป็นสิ่งสำคัญสำหรับสุขภาพของครอบครัวเราอาจต้องตัดงบประมาณค่าคุณภาพยนตร์ออกเพื่อ
 สิ่งที่สำคัญกว่า

การประหยัดมิได้หมายถึงการตระหนี่เหนียวแน่น ไม่ยอมใช้จ่ายเพื่อธุรกิจสังคม หรือ
 แม้แต่เพื่อตนเองหรือคนในครอบครัว หรือออกมจนซื้อของใหม่ไม่ได้เลย การประหยัดเป็น
 การวางแผนการใช้ทรัพย์อย่างฉลาด รู้จักแบ่งทรัพย์ออกเป็นสัดส่วนเพื่อใช้ในกิจการที่จำเป็น
 ในยามจำเป็น เช่นยามเจ็บไข้ ยามชรา หรือเพื่อการศึกษาของบุตร

ลักษณะของผู้ประหยัดเงิน

๑. รู้จักแบ่งทรัพย์สินออกเป็นสัดส่วน และวางแผนการใช้ทรัพย์สิน
๒. รู้จักใช้ทรัพย์สินเพื่อแลกกับสินค้า และบริการอันคุ้มค่า
๓. ไม่ใช้ทรัพย์สินเพื่อแลกกับกิจกรรมชั่วร้าย เช่น สุรา การพนัน
๔. รู้จักตัดทอนค่าใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือย
๕. รู้จักหาทรัพย์สิน
๖. รู้จักรักษาซ่อมแซมสิ่งที่มีอยู่ให้ถาวรและใช้การได้
๗. รู้จักใช้ทรัพย์สินตามความจำเป็นก่อนหลัง หรือมากน้อยเพียงใด

การที่เราทราบว่าที่ไหนมีของดีราคาถูกแล้วรีบซื้อไว้ใช้ การหมั่นรักษาข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ เครื่องเรือน และสิ่งที่เป็นทรัพย์สินสมบัติของเราไว้ คอยซ่อมแซมสิ่งต่าง ๆ ให้อยู่ในสภาพดีอยู่เสมอ มิให้ชำรุดเสียหาย เช่น หมั่นทาน้ำมันพื้น หรือเครื่องเรือนให้ดูใหม่อยู่เสมอ ซ่อมท่อน้ำรั่ว ซ่อมหลังคาบ้าน ซ่อมเสื้อผ้า คอยปิดน้ำ ปิดไฟ ที่ไม่ได้ใช้ให้เป็นประโยชน์ เหล่านี้ล้วนช่วยในการประหยัดทั้งสิ้น การประหยัดเท่าที่กล่าวมาแล้วเป็นการประหยัดในค่านิยม

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว การประหยัดยังกินความหมายกว้างคลุมไปถึงตัวบุคคลด้วย สิ่งที่จะช่วยให้เกิดทรัพย์สิน หรือเงิน หรือวัตถุต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วอยู่ในตัวมนุษย์ซึ่งมีสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ ความสนใจ ทักษะ เวลา และแรงงาน

เมื่อรวมทรัพย์สินในค่านิยมและทรัพย์สินในตัวบุคคลเข้าด้วยกันแล้วเราประหยัดทั้ง ๒ สิ่งนี้ จึงจะช่วยให้บังเกิดผลต่อมาตรฐานการครองชีพของครอบครัว

การประหยัดเวลาและแรงงาน

การประหยัดเวลาจะบังเกิดผลดีต่อเมื่อเรารู้จักแบ่งเวลาให้ถูกต้อง การแบ่งเวลาสำหรับบุคคลภายในครอบครัว อาจแบ่งได้ดังนี้

๑. เวลาสำหรับทำเรื่องส่วนตัวของแต่ละคน สมาชิกในครอบครัวได้รับมอบหมายให้ มีงานประจำ เช่น ทำอาหาร ซักผ้า ทำความสะอาดบ้าน ทำที่นอน นอกจากนั้นแต่ละคนยังต้องการเวลาสำหรับเรื่องส่วนตัวแต่ละคน เช่น ทำการบ้าน แต่งตัว เย็บเสื้อ อ่านหนังสือ เขียนหนังสือ

๒. เวลาสำหรับอยู่พร้อมกันเพื่อกินอาหารร่วมกัน พักผ่อนหย่อนใจร่วมกันกะโครงการไปพักผ่อนนอกบ้าน หรือกะโครงการทำงานพิเศษในบ้าน ซึ่งต้องอาศัยคนหลายคนช่วยกัน เช่น จัดสวนในบ้าน ทำทางระบายน้ำ

๓. เวลาสำหรับการสังคมนอกบ้าน สนุกสนานหรือพักผ่อนหย่อนใจกับเพื่อนฝูง ทำงานกุศล งานอาสาสมัคร ประกอบพิธีทางศาสนา หรืองานอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม ฯลฯ

แต่ละคนควรแบ่งเวลาของตนในวันหนึ่ง ๆ ว่าจะใช้เวลาสำหรับเรื่องส่วนตัวเท่าใด อยู่พร้อมหน้ากันเท่าใด เวลาสำหรับการสังคมนอกบ้านเท่าใด วันหยุดวันเสาร์ วันอาทิตย์และวันหยุดราชการควรเป็นเวลาสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจในบ้าน หรือนอกบ้านหรือทำงานพิเศษในบ้าน สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่ควรกำหนดขึ้นตามความเหมาะสมและมีการยืดหยุ่นได้ตามกาลเทศะและโอกาส แต่อย่างไรก็ตาม การเฉลี่ยเวลาให้ได้ทำสิ่งต่าง ๆ ที่ปรารถนาให้ครบตามความต้องการเป็นเรื่องจำเป็นและถ้าทำได้จะเห็นว่าได้ประโยชน์แก่ชีวิตอย่างแท้จริง เพราะมิได้ปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์

นอกจากนี้ยังจำเป็นต้องรู้วิธีกะแผนการในการใช้เวลาและแรงงานให้เกิด ประสิทธิภาพอีกด้วย โดยอาศัยหลักเกณฑ์ คือ

๑. พิจารณาความเหมาะสมของงาน ซึ่งอาจแบ่งออกได้เป็นหมวด ๆ ดังนี้

ก. งานที่ต้องทำก่อน เช่น เตรียมอาหาร ซักผ้า

ข. งานอดิเรกที่อาจทำระหว่างงาน หรือช่วยเปลี่ยนงาน เพื่อเป็นการพักผ่อนและได้ประโยชน์ไปในตัวเช่น อ่านหนังสือพิมพ์ ฟังวิทยุ เพื่อเป็นการคลี่คลายอารมณ์ ผ่อนคลายความตึงเครียด เพราะกิจกรรมที่จะแทรกไปในระหว่างการทำงานนี้ เป็นกิจกรรมสั้น ๆ ไม่เสียเวลามากและได้ประโยชน์ด้วย

ค. งานใดที่ต้องใช้เวลามาก หรืออาจคอยได้ก็เลื่อนไปทำในวันเสาร์ วันอาทิตย์ หรือวันหยุด เช่น จัดตู้เสื้อผ้า ตู้อาหาร ตู้ถ้วยชาม ทำขนมพิเศษนอกเหนือไปจากวันธรรมดา

๒. พิจารณาความสามารถของสมาชิกในครอบครัว ว่าผู้ใดมีทักษะหรือความถนัดเหมาะกับงานประเภทใดจะได้มอบงานประเภทนั้น งานประเภทใด ผู้ใดไม่ชอบหรือไม่เต็มใจทำก็อย่ามอบให้เพราะจะทำให้งานล่าช้าเสียเวลาและไม่ได้ผลเท่าที่ควรทั้งยังเสียแรงงาน มากอีกด้วย ตัวอย่างเช่น ลูกสาวคนโตไม่มีความถนัดในการทำอาหารแต่สนใจในการเย็บเสื้อผ้ามารดาพยายามจะเคี่ยวเข็ญให้ทำอาหาร เมื่อทำแล้วปรากฏว่า

ก. ผลที่ได้ไม่ดี คือ อาหารไม่อร่อย

ข. ต้องเสียแรงงานในการ ทำอาหาร มากกว่าปกติเนื่องจาก ไม่รู้ชั้น ของ การ ทำงาน หรือผู้ทำไม่รู้จักประหยัดแรงงานขณะที่ทำ เช่น ต้องล้างจานชามเพิ่มอีกหลาย ใบ ต้องเก็บกวาดหลายครั้งแทนที่จะเป็นครั้งเดียว

ค. ต้องเสียเวลา คือ ใช้เวลาทำงานนานกว่าที่ควร

๓. พิจารณางานให้เหมาะสมกับวัยของแต่ละคน เช่น ลูกคนเล็กอายุ ๕ ขวบจะให้ช่วย ทำสวน ก็ควรให้งานเบาหน่อย เช่น รดน้ำต้นไม้ เก็บใบไม้

๔. พิจารณาบริการต่างๆ ของสังคม เพื่อใช้บริการนั้น ๆ ช่วยผ่อนแรงของครอบครัว เช่น บริการอาหารปั่นโต หรืออาหารถึงสำรับ เช่น มะพร้าวชุก เครื่องแกง บริการซักรีด บริการรับเลี้ยงเด็ก บริการของศูนย์เยาวชน บริการพักผ่อน บริการล้างรถยนต์ แทนที่สมาชิก ในบ้านจะต้องแบกภาระทุกอย่างทุกสิ่งไว้ทั้งหมด สามารถจะใช้บริการนอกบ้านได้บ้างก็จะช่วย ให้มีเวลาว่างสำหรับพักผ่อนหย่อนใจมากขึ้น เนื่องจากในปัจจุบันนี้พ่อบ้านและแม่บ้านส่วนมาก มีภาระต้องออกไปประกอบอาชีพนอกบ้าน อาจไม่มีเวลา รับภาระงานบ้าน ทุกอย่าง ทุก สิ่ง ฉะนั้น ควรเลือกใช้บริการของสังคมที่ทำได้ผลดี แม้จะต้องเสียค่าใช้จ่าย ก็ได้ผลคุ้มค่า เพื่อ จะได้เก็บเวลาไว้ทำสิ่งที่จำเป็นและเป็นประโยชน์มากกว่า งานบางอย่างครอบครัวควรทำเอง เพราะการเปลี่ยนกิจกรรมที่ต่างไปจากงานนอกบ้านก็เป็นการพักผ่อนไปในตัว อนึ่ง การที่พ่อ-แม่ลูกช่วยกันทำงาน เป็นโอกาสให้ได้อยู่ใกล้ชิดกัน ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำไต่ยากในชีวิตปัจจุบัน

๕. พิจารณาจัดหาเครื่องทุ่นแรง หรือเครื่องมือเครื่องใช้ที่ผ่อนแรงหรือสะดวกแก่การ ทำงาน เพื่อช่วยประหยัดเวลาในการทำงาน เช่น ใช้เตาแก๊สแทนเตาถ่าน ใช้เตารีดผ้าไฟฟ้า แทนเตารีดถ่าน ใช้ตุ๋นเย็นเก็บอาหารเพื่อจะได้ไม่ต้องจ่ายตลาดทุกวัน ใช้จักรเย็บผ้าแทนการ เย็บด้วยมือ จำนวนแม่บ้านที่ต้องออกไปประกอบอาชีพนอกบ้านเพิ่มขึ้นมากเพียงไร ความ จำเป็นในการใช้เครื่องทุ่นแรงต่างๆ ก็นับวันแต่จะมีบทบาทสำคัญสำหรับครอบครัวมากขึ้น เพียงนั้น

ผู้ทำงานควรมีหลักเกณฑ์ที่ใช้เป็นแนวในการทำงานแต่ละ ประเภท เพื่อความ รวดเร็ว ไม่ ต้องเสียเวลาหยุดคิดระหว่างทำอีก และพยายามตัดทอนรายการที่ไม่จำเป็นออกให้มากที่สุด เพื่อทุ่นเวลาและแรงงาน

ข้อเสนอแนะที่จะนำไปใช้เพื่อช่วยในการทำงานแบบที่ทันเวลาและแรงงานนั้นคือ

๑. การตัดทอนรายการที่ไม่จำเป็นออก เช่น การจ่ายตลาดแทนที่จะจ่ายทุกวันหรือวันละหลายครั้ง อาจลดลงเหลือสัปดาห์ละ ๑—๒ ครั้ง (ถ้ามีที่เก็บอาหารอย่างตู้เย็นหรือตู้แช่) ซักรีดสัปดาห์ละ ๑—๒ ครั้ง ถ้าสมาชิกในบ้านมีน้อยคน นำของใช้มาเตรียมให้พร้อมก่อนลงมือทำงานแทนที่จะเดินหยิบของหลาย ๆ เที้ยว

๒. ตัดทอนงานที่จะเพิ่มภาระให้มากขึ้น เช่น ปอกผักผลไม้ลงถึงขยะแทนที่จะปอกทิ้งลงบนพื้น ทำให้ต้องเสียเวลากวาดพื้นอีก

๓. ตัดทอนสิ่งที่ทำให้เกิดอารมณ์ขุ่นมัวในระหว่างทำงาน เช่น เมื่อเปิดประตูหน้าต่างก็สับขอเสียให้เรียบร้อย แทนที่จะทิ้งให้ลมตีปิดเปิดทั้งปีงับอยู่เรื่อย ๆ

๔. หาสิ่งส่งเสริมให้เกิดอารมณ์ดีขึ้น เช่น เบิกวิทยุฟังเบา ๆ ในขณะที่ทำงานหรือบางคนอาจจะชอบทำงานเงียบ ๆ ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับความพอใจของแต่ละคน

๕. ทำงานมากกว่าอย่างหนึ่งในเวลาเดียวกัน เช่น ขณะที่ทำอาหาร คอยอาหารสุกก็อาจเก็บกวาด จัดตู้อาหารไปพลาง ๆ ได้

๖. ฝึกทำท่างในการทำงานให้ถูกต้องกับงานแต่ละประเภท เช่น การทำอาหารต้องรู้ว่าอย่างไหนควรยืน อย่างไหนควรนั่ง ควรใช้มือซ้ายหรือมือขวาจับอะไรอย่างไร เมื่อไรควรใช้ทั้งสองมือพร้อมกัน การซักรีด การทำความสะอาดบ้าน และงานอื่นๆ ก็เช่นเดียวกัน ทำท่างในการทำงานนี้ถ้าทำถูกวิธี จะช่วยให้ไม่เมื่อยล้าประหยัดพลังงานและเวลาและช่วยให้ได้งานมากขึ้นโดยใช้เวลาน้อยลง

๗. ใช้เครื่องมือเครื่องใช้ที่จะช่วยผ่อนแรงผ่อนเวลา เช่น ใช้ถาดรถเข็นสำหรับขนถ้วยชามออกจากโต๊ะอาหาร หรือนำอาหารมาวางบนโต๊ะแทนที่จะต้องเดินถือครวละ ๒ ชาม

๘. จัดเครื่องมือของใช้ให้หยิบง่าย เก็บง่าย โดยเฉพาะสิ่งที่จะต้องใช้อยู่เสมอๆ เช่น จาน ชาม มีด ช้อน ตลอดจนที่สำหรับเก็บของต่างๆ ก็เช่นเดียวกัน เช่น ที่เก็บข้าวสาร ถ่าน ไม่ควรอยู่ไกล เพราะต้องใช้ทุกวัน และควรมีที่เก็บของใช้ไว้เป็นพวกเป็นหมู่ตามลักษณะใช้สอย จะได้ไม่ต้องค้นหาเวลาจะใช้ เช่น เครื่องมือทำสวน เครื่องใช้ในการทำความสะอาด เครื่องซักรีด เครื่องครัว ข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ที่จำเป็นควรหาให้พอเพียง

๙. ปรับปรุงแสงสว่างภายในห้องให้เหมาะสม เช่น ไฟสำหรับแต่งตัวหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ไฟสำหรับอ่านหนังสือ สำหรับเย็บเสื้อ ทำอาหาร จะช่วยให้การทำงานดีขึ้น และไม่เสียสุขภาพ

๑๐. กำหนดงานไว้เป็นรายวันหรือสัปดาห์หรือรายเดือน เช่น ทำอาหารวันละ ๒ มื้อ ซักรีดสัปดาห์ละ ๓ ครั้ง ซักผ้าเช็ดตัว ปลกหมอน ผ่าปูที่นอน วันเสาร์หรืออาทิตย์ ซักมุ้งเดือนละครั้ง กรอบครัวที่มีหลายคน รายการซักผ้าดังกล่าวควรแยกออกไปอย่างละวัน เพราะปริมาณผ้าที่ใช้มีมาก ควรเฉลี่ยงานให้น้อยลงเพื่อมิให้หนักแรงเกินไป

๑๑. แบ่งงานต่างๆ ในบ้านให้สมาชิกในครอบครัวรับผิดชอบตามความเหมาะสมของงาน วัย ความสามารถและความถนัด อาจให้มีการหมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันบ้างก็ได้

๑๒. หมั่นพิจารณาผลงานที่ทำมาแล้ว หรือที่กำลังทำอยู่ ว่า ได้ผลเพียงใด ลองหาทางเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้ดีขึ้นถ้าได้ผลเหมาะสมก็ถือปฏิบัติต่อไป แต่การเปลี่ยนแปลงแก้ไขสิ่งต่างๆ ในการทำงานนั้น บางครั้งก็ทำยากเพราะความเคยชินที่มีมานาน บางครั้งอาจเกิดขึ้นได้จากความบังเอิญที่พบวิธีใหม่ซึ่งดีกว่าด้วยตนเอง ได้ถามเพื่อน เห็นตัวอย่างจากบ้านอื่น อ่านหนังสือ พบโฆษณาทางหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ เหล่านี้เป็นต้น อย่างไรก็ตามควรจะมีการทดลองแก้ไขปรับปรุง พยายามค้นหาลู่ทางการทำงานที่ไม่ถดถอย เพื่อช่วยให้การทำงานมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

การออม (Saving)

ปัจจัยต่างๆ ที่มนุษย์ต้องการเพื่อให้ดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างเป็นสุขนั้นจำเป็นต้องซื้อหา มาด้วยเงินเป็นส่วนใหญ่ ฉะนั้น นอกจากจะหาเงินมาเพื่อดำรงชีวิตประจำวันแล้ว ยังต้องหาให้พอที่จะเก็บออมไว้บ้าง เพื่อสร้างฐานะของตนให้มั่นคงยิ่งขึ้นและเผื่อยามที่เกิดความจำเป็นทำมาหากินไม่ได้ ในสมัยที่ค่าครองชีพสูง การเก็บออมเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก แต่ทำได้ ถ้าหากใช้จ่ายแต่ที่จำเป็น ใช้เงินให้คุ้มค่า ตัดรายจ่ายที่ไม่จำเป็นออก ชยันหมั่นเพียร พยายามหารายได้เพิ่ม ถ้าพลเมืองทุกคนรู้จักออมทรัพย์เศรษฐกิจของครอบครัวย่อมจะดี เป็นการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศชาติไปด้วย

การออม คือการรู้จักเก็บออมและประหยัดทรัพย์ รู้จักใช้จ่ายให้คุ้มค่าของเงินมิให้ยากจน เพราะความจนเป็นทุกข์ วิธีป้องกันความจน คือการสร้าง ความมั่งคั่งให้แก่ตน วิธีที่จะสร้าง ความมั่งคั่ง คือ ชยันหมั่นเพียร ไม่เกียจคร้าน และรู้จักออมทรัพย์ที่หามาได้ด้วยความไม่ประมาทรู้จักใช้จ่ายด้วยความประหยัด และตัดเหตุแห่งหายนะทั้งปวง ถ้าทำได้ดังนี้ ผลที่เกิดขึ้นก็คือ ความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจของตนและประเทศชาติ

การออมมี ๒ ชนิด คือ

๑. การออมแบบเก่า คือ คนสมัยเก่านำเงินใส่ในไหกระเทียมแล้วฝังดิน ฯลฯ เรียกว่า การถือเงิน แบบนี้ไม่อำนวยความสะดวกการประดิษฐ์กรรม แต่เป็นการถอนเงินออกจากวงการ ประดิษฐ์กรรม ผลก็คือทำให้กระแสการหมุนเวียนของเงินตรามีน้อย ในอังกฤษสมัยก่อน ถ้ามีผู้นำเงินไปฝากธนาคารไว้ เมื่อถึงระยะเวลาหนึ่งผู้ฝากก็ไปถอนเงินคืนมา จะต้องเสียค่า ฝากให้นายธนาคารเพื่อเป็นการรักษา

๒. การออมแบบใหม่ คือการที่เจ้าของเงินนำเงินเหลือใช้ไปลงทุนโดยตรงเพื่อผล กำไรหรือนำเงินไปฝากธนาคารไว้ ธนาคารจะต้องจ่ายดอกเบี้ยให้ผู้ฝาก ซึ่งผิดกับการออม แบบเก่าธนาคารได้นำเงินฝากไปลงในวงการ ประดิษฐ์กรรมทำให้ กระแส การเงินหมุนเวียนดี ขึ้นด้วย

การออมมิได้ทำได้ง่ายเสมอไป ผู้ที่จะออมได้ต้องมีความตั้งใจจะออม มีความสามารถ จะออม มีทรัพย์สินที่จะออม จึงจะออมทรัพย์สินได้

ลักษณะของผู้ออมทรัพย์สิน คือ

๑. เห็นความจำเป็นของการออมทรัพย์สิน เช่น คาดว่าวันหนึ่งอาจเจ็บป่วยอาจแก่ชรา อาจออกจากงาน จึงต้องออมไว้เป็นการเตรียมรับสถานการณ์นั้น

๒. มีรายได้สูงกว่าความจำเป็นในการจ่ายเพื่อดำรงชีพ เช่น มีรายได้เดือนละ ๒,๐๐๐ บาท แต่มีความจำเป็นเพื่อดำรงชีพจริงๆ เพียง ๑,๗๐๐ บาท จึงสามารถออมได้เดือนละ ๓๐๐ บาท

๒. มีนิสัยและความตั้งใจที่จะออมอยู่เสมอ มิใช่ทำครั้งเดียวแล้วเลิก

ประโยชน์ของการออม ได้แก่

๑. ประโยชน์ส่วนตัว จะได้นำเงินที่ออมไว้มาใช้ยามจำเป็น เช่น ออกจากงาน ชราภาพ เจ็บป่วย จะได้นำเงินที่ออมไว้ไปใช้ในการลงทุนเพื่อนำดอกผลมาใช้ต่อไปตลอด ชีวิต

๒. ประโยชน์ทางสังคม การนำเงินไปฝากธนาคาร หรือออมสิน ธนาคารและออมสิน นำเงินนั้นไปใช้เป็นประโยชน์แก่ประเทศ เช่น ก่อสร้าง ประดิษฐ์กรรม ชื้อขาย ฯลฯ ทำให้เกิดการพัฒนาด้านต่างๆ คนมีงานทำ เกิดบริการสาธารณะูปโภค เช่น ไฟฟ้า ประปา ถนน การขนส่ง สิ่งเหล่านี้จะนำความสุขมาสู่สังคมซึ่งรวมทั้งตัวผู้นำเงินไปฝาก ด้วยเหตุนี้ จึงมีผู้กล่าวว่า การออมก็คือ การลงทุนนั่นเอง

นักเศรษฐศาสตร์บางคนกล่าวว่า

- การออมเกิดจากการเสียสละในการที่จะไม่บริโภค
- การถือเงินเกิดจากการเสียสละในการที่จะไม่ได้ดอกเบี้ย

เงินออมได้แก่ เงินรายได้ที่มีได้ใช้จ่าย การเก็บเงินที่มีได้ใช้จ่ายนั้น เราไม่นิยมเก็บเงินสดไว้ในมือ แต่อาจนำไปฝากไว้ที่ที่จะมีดอกออกผล หรือเปลี่ยนสภาพเงินสดเป็นทรัพย์สิน หรือการลงทุนที่ผลิตดอกออกผล การที่เราใช้จ่ายซื้อของในประเภทผ่อนส่ง เช่น รถยนต์ ที่ดิน บ้าน วิทยุ โทรทัศน์ หรือสิ่งของอื่นๆ ตลอดจนการประกันชีวิต นับเป็นการออมทั้งสิ้น

เงินออมนั้น ถ้าเรานำไปเก็บไว้ในที่ที่ไม่เกิดดอกออกผล เช่น ซ่อนไว้ หรือใส่เซฟไว้ ถ้าถูกขโมย ถูกไฟไหม้ หรือสูญไปโดยวิธีอื่นใดก็ตาม เท่ากับเป็นการสิ้นเปลืองเสียเปล่า ฉะนั้นเราจึงนิยมเก็บเงินออมไว้ในที่ที่มั่นคง ปลอดภัย และเกิดดอกออกผล เช่น ฝากธนาคารออมสิน ซื้อพันธบัตร เป็นต้น ผู้รับฝาก ซึ่งอาจเป็นธนาคารออมสินก็ได้ รัฐบาลก็ได้ หรือองค์การอื่นใดก็ได้ ก็จะต้องถือหลักเดียวกัน ถือนำเงินออมนี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป จึงจะเรียกว่าการออมเงิน

ในสหรัฐอเมริกา มีสถิติเกี่ยวกับการออมทรัพย์สินของประชาชนร้อยละ ๕—๑๕ ส่วนในประเทศไทยนั้น จากผลการสำรวจการใช้จ่ายของครอบครัว พ.ศ. ๒๕๐๖ ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ปรากฏว่า มีอัตราดอกเบี้ยเฉลี่ยในการออมทรัพย์สินของประชาชนไทยคนหนึ่งเพียง ๗๕ บาท ต่อเดือน

องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับราคาสินค้า

ราคาสินค้า (Price) ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๓ ราคามีความหมายถึง ค่าของสิ่งต่าง ๆ คิดเป็นเงินตามที่ซื้อขายกัน นอกจากนี้ยังหมายถึงค่าของบริการต่าง ๆ อีกด้วย ในระบบเศรษฐกิจเป็นสิ่งจำเป็นเพราะ

๑. ราคาทำหน้าที่ชี้ให้เห็นว่าผู้บริโภคที่เป็นหน่วยเศรษฐกิจ หน่วยหนึ่งนั้นปรารถนาจะซื้อสินค้ามากน้อยเท่าใด
๒. ราคาเป็นสิ่งที่กำหนดว่าหน่วยธุรกิจความผลิตสินค้าชนิดใด มากน้อยเพียงไร เพื่อเสนอขายแก่ผู้บริโภค
๓. ราคาเป็นมาตรการเครื่องมือที่ทำให้การแลกเปลี่ยนดำเนินไปได้
๔. ราคามีอิทธิพลเหนือความต้องการซื้อของผู้บริโภค และจำนวนสินค้าที่หน่วยธุรกิจจะผลิตออกขายคือ ผู้บริโภคจะต้องการซื้อมากขึ้นถ้าราคาไม่แพงนัก ถ้าแพงมากก็อาจต้องซื้อน้อยลงหรือซื้อไม่ได้เลย
๕. ราคาสินค้าเป็นเครื่องชี้ขาดให้เห็นความขาดแคลนหรือความเหลือเฟือ เมื่อราคาสูงมากอาจหมายความว่า เมื่อราคาสินค้าต่ำ อาจหมายความว่า จำนวนสินค้าเหลือเฟือ หรือไม่เป็นที่ต้องการ สินค้าและบริการนั้นหายากสินค้าและบริการใดที่มีผู้ต้องการมาก แต่มีจำนวนเท่าเดิมราคาก็จะสูงขึ้น
๖. ถ้าราคาสินค้าสูงขึ้น จะเป็นเครื่องเตือนให้หน่วยธุรกิจ ผลิตสินค้าออกขายเพิ่ม เมื่อใดที่มีความต้องการและจำนวนสินค้า มีสภาพสมดุลคือมีพอดีกัน ราคาก็คงที่

เมื่อได้พิจารณาข้อต่างๆ ดังกล่าวแล้ว คงจะเห็นได้ว่า การที่ราคาสินค้าเปลี่ยนแปลงขึ้นหรือลงได้ก็เพราะมีองค์ประกอบอย่างอื่นเป็นสาเหตุ องค์ประกอบที่สำคัญได้แก่ เรื่องของความ需求和ปริมาณของสินค้าซึ่งจะได้นำกล่าวต่อไป

ความสัมพันธ์ระหว่างอุปสงค์และอุปทาน (Demand and Supply)

คำว่า Demand (อุปสงค์) และ Supply (อุปทาน) นี้ แปลกันออกมาใช้ในภาษาไทยหลายคำ บ้างก็แปลว่า การเสนอและการสนอง การเสนอหาและการสนองให้ อุปสงค์และอุปทาน

ความหมายของอุปสงค์ คือ ความต้องการหาซื้อหาสิ่งของที่ประสงค์ในระดับราคาต่างๆ กัน ภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ไม่ใช่ความต้องการ (Want) ธรรมดา เป็นความต้องการที่ต้องมีเงินซื้อหนุนหลังอยู่ด้วย คือผู้บริโภคมีเงินพอที่จะซื้อสินค้าหรือบริการนั้นๆ ได้ เราอาจต้องการซื้อเครื่องซักผ้าสักหนึ่งเครื่องเพื่อช่วยผ่อนแรงในการซักผ้าในบ้านของเรา แต่ไม่มีเงินจะซื้อได้ ก็ไม่ใช่อุปสงค์

ความหมายของอุปทาน คือ จำนวนสินค้าหรือบริการที่หน่วยธุรกิจประสงค์จะนำออกขายในระดับราคาต่างๆ กัน ภายในระยะเวลาที่กำหนด เมื่อเรากล่าวถึงอุปทาน ต้องหมายถึงจำนวนสินค้าที่พร้อมที่จะเสนอขาย เช่น ข้าวก็หมายถึงข้าวที่พร้อมจะขาย และประสงค์จะนำออกขายระดับราคาต่างๆ กันในขณะใดขณะหนึ่ง มิได้หมายถึงข้าวซึ่งยังติดอยู่ตามรวงข้าวในท้องนา หรือ ข้าวเปลือกที่กักตุนไว้และจะขายภายใน ๖ เดือนข้างหน้า หรืออีก ๑ ปี ข้างหน้า ดังนั้นไม่เรียกว่าอุปทาน บางคนตั้งใจเปิดร้านขายอาหารหรือร้านค้าเย็บเสื้อผ้า แต่ยังไม่มีความคิดริเริ่มเท่านั้น มีสินค้าหลายอย่างในตลาดรอบตัวเราซึ่งพร้อมที่จะสนองความต้องการของผู้บริโภคในขณะใดขณะหนึ่งที่ผู้บริโภคต้องการ และมีระดับราคาต่างๆ กัน เช่น เสื้อลำเรีจรูป หนังสือ สมุด ปากกา ดินสอ ถุงเท้า รองเท้าเหล่านี้อุปทานทั้งสิ้น

เมื่อกล่าวถึงจำนวนสินค้าหรือบริการในความหมายของอุปสงค์และอุปทานนี้มักจะระบุระดับราคาต่างๆ ไว้ด้วย

เมื่อราคาสินค้าเปลี่ยนแปลง อุปสงค์และอุปทานจะต้องปรับตัว คือ อาจจะต้องมีการหาอุปทานเพิ่มหรืออาจลดอุปสงค์ เช่น ข้าวสารเคยขายราคาถึงละ ๓๐ บาท มาเป็นเวลานาน ต่อมาเกิดราคาสูงขึ้นเกือบ ๒ เท่าของราคาเดิมซึ่งแสดงว่าอุปสงค์เพิ่มขึ้นหรืออุปทานน้อยลงก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ ถ้าไม่สามารถจำกัดอุปสงค์ให้น้อยลงได้ ก็จะต้องเพิ่มผลผลิตของข้าวให้มากยิ่งขึ้น

ราคาสินค้าคงที่ เมื่อ อุปสงค์ เท่ากับ อุปทาน

ราคาสินค้าต่ำ เมื่อ อุปทานมาก อุปสงค์น้อย

ราคาสินค้าสูง เมื่อ อุปสงค์มาก อุปทานน้อย

เช่นนี้จะเห็นได้ว่า อุปสงค์กับอุปทาน เป็นไปในทางตรงกันข้าม

การผลิตสินค้า (Production) คือ ขบวนการที่ก่อให้เกิดสินค้าหรือสิ่งของที่จะนำมาสนองความต้องการของผู้บริโภค ในปัจจุบันการผลิตสินค้าขยายตัวจากการผลิตขนาดเล็กซึ่งเคยใช้มือ และแรงคน มาเป็นการผลิตขนาดใหญ่โดยใช้เครื่องมือเครื่องจักรช่วย จึงเกิดมีการแบ่งแย่งงานกันทำ เพื่อให้การผลิตเป็นไปอย่างรวดเร็ว เช่น เสื้อ ๑ ตัวจะใช้คนตัดคนเย็บหลายคน แต่ละคนจะเย็บเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งเท่านั้น เช่น เข้าแขน เข้าปก เข้าตัว เย็บสวบ เย็บริม วิธีนี้จะช่วยให้เสื้อสำเร็จรูปออกมาเร็วยิ่งกว่าที่จะใช้คน ๆ เดียวเย็บเสื้อทั้งตัวจนเสร็จ

วิธีการผลิตสินค้าจำนวนมากทำให้เกิดการซื้อขายแลกเปลี่ยนกันอย่างกว้างขวาง แต่ก่อนเคยมีการแลกเปลี่ยนสินค้ากัน แต่ปัจจุบันที่เราเห็นอยู่ทั่วไปเป็นการซื้อขาย คือ แลกเปลี่ยนสินค้ากับเงินตรา เมื่อผลิตสินค้าขึ้นแล้ว ก็จำเป็นต้องหาทางจำหน่ายสินค้าให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผู้ผลิตจึงต้องศึกษาความต้องการของผู้บริโภค และมีการพยายามปรับปรุงสิ่งผลิต ให้ตรงกับความต้องการของผู้บริโภคอยู่ตลอดเวลาเพื่อสินค้าจะไม่เหลือค้างสต็อก

สินค้าอาจแบ่งออกได้ ๒ ประเภท คือ สินค้าจำเป็นและสินค้าฟุ่มเฟือย

สินค้าจำเป็นแก่การบริโภค คือ สิ่งมนุษย์จะขาดเสียมิได้ เช่น อาหาร เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค สินค้าเหล่านี้เมื่อผลิตขึ้นมีทางที่จะจำหน่ายได้มาก เพราะคนจำเป็นต้องใช้อยู่เสมอ

สินค้าฟุ่มเฟือย ได้แก่สิ่งที่เพิ่มพูนความสะดวกสบายของมนุษย์ได้มากขึ้น เพื่อสนองความต้องการของแต่ละคนที่มีอยู่แตกต่างกัน เช่น อาหารรสพิเศษ (gourmet) อารมณ์ เครื่องประดับเครื่องสำอางต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้ ตามปกติมีราคาสูงกว่าสินค้าจำเป็นทั้งหลาย เพราะผลิตขึ้นน้อย สำหรับคนบางกลุ่มที่สนใจและอยู่ในฐานะที่จะสามารถจับจ่ายได้ สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต แต่เป็นเรื่องความปรารถนาของมนุษย์ซึ่งไม่มีที่สิ้นสุด

การผลิตสินค้าขึ้น อาจทำจากวัสดุที่มีมาจากทรัพยากรธรรมชาติ เช่น ฝัสดินที่ทำจากเปลือกไม้ ผ้าไหม ที่ทำจากใยของตัวไหม หรืออาจทำจากสิ่งซึ่งสังเคราะห์ ขึ้น (synthetic) ก็ได้ ทั้งนี้เนื่องจากวิวัฒนาการในด้านวิทยาศาสตร์ ทำให้มีการผลิตสินค้าเทียมกันอย่างกว้างขวาง ในปัจจุบันนี้ สินค้าเทียมมีราคาถูกกว่า แต่คุณภาพมักด้อยกว่า

สินค้าที่ผลิตจากของแท้ เช่น ผ้าไหมเทียมกับผ้าไหมแท้ ผ้าไหมแท้ทั้งสวยงามกว่าและทนทานกว่า

ตามหลักเศรษฐศาสตร์ ได้แบ่งประเภทของสินค้าไว้แตกต่างกัน แต่สำหรับผู้บริโภคทั่วไปแล้ว ควรพิจารณาและศึกษาสินค้า ๒ ประเภท ดังกล่าวแล้วให้มากเพื่อเศรษฐกิจของครอบครัว ให้ได้ประโยชน์และความพอใจสูงสุดคุ้มค่างบเงินที่เสียไป

การโฆษณา

วิธีการทันสมัยที่สุดและได้ผลดีที่สุด ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับราคาสินค้า อย่างยิ่งอีกอย่างหนึ่งก็คือ การโฆษณา การโฆษณาก็คือวิธีการที่จะจูงใจให้ผู้ซื้อสินค้ามากขึ้น การที่จำนวนลูกค้าจะสูงขึ้นมากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับโฆษณาของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นสินค้าประเภทใด ถ้าสามารถบอกให้ประชาชนรู้และเชื่อในสรรพคุณแล้วย่อมจำหน่ายได้ทั้งสิ้น ถ้าสามารถทำได้อย่างกว้างขวาง และชักชวนให้ประชาชนเกิดความเลื่อมใสอย่างแท้จริงแล้ว จะเกิดผลกำไรอย่างทันตาเห็น การโฆษณา จึงเปรียบเหมือนเครื่องจักรที่ทรงพลังทางการค้า

การโฆษณาในปัจจุบันนี้เป็นศาสตร์และศิลป์อย่างหนึ่ง เพราะจะต้องอาศัยวิชาการและกลวิธีต่าง ๆ ที่จะจูงใจให้ผู้ซื้อเกิดความรู้สึกเห็นด้วย กลัวยตามและกระทำตามอย่างที่โฆษณาปรารถนา หรืออีกนัยหนึ่งการโฆษณาก็คือวิธีการสร้างความศรัทธาให้เกิดขึ้นนั่นเอง

เมื่อใดมีการขาย เมื่อนั้นย่อมต้องมีการโฆษณา การขายและการโฆษณาจึงมีความสำคัญเท่าเทียมกันและจะต้องเกี่ยงคู่กันเสมอกันจะแบ่งแยกมิได้ เพราะการโฆษณามีอิทธิพลช่วยให้การจำหน่ายสินค้าบังเกิดผลอย่างมหาศาล

นอกจากจะช่วยผู้ขายแล้วการโฆษณายังช่วยผู้ซื้อหรือผู้บริโภคให้รู้คุณ ภาพ ของ สินค้า ราคา ปริมาณสถานที่จำหน่ายและอื่น ๆ ผู้บริโภคจะมีโอกาสราบข้อเท็จจริงต่าง ๆ จากการโฆษณา นอกจากนั้นการโฆษณายังสามารถสร้างศรัทธาให้แก่ผู้บริโภคเป็นจำนวนมากรวดเร็วกว่าวิธีการอื่น การโฆษณาที่ดีควรจะทำให้ความกระจำในเรื่องของสินค้าให้ถูกต้องตามหลักวิชา

วิธีโฆษณาที่จะกระทำกันในปัจจุบันนี้โดยมากใช้สื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ บ้าย แผ่นภาพ การโฆษณาจะใช้วิธีใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับชนิดของสินค้า จะเห็นได้ว่าการโฆษณาในประเทศไทยได้เปลี่ยนแปลงก้าวหน้าขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก

และแพร่หลายจนทำให้ผู้บริโภคเกิดความยุ่งใจที่จะต้องตัดสินใจว่าสิ่งใดควรซื้อและไม่ควรซื้อ และที่ควรซื้อนั้น จะซื้อยี่ห้อใด เช่น ผงซักฟอก ยาสีฟัน ตู้เย็น วิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ

การแข่งขัน (Competition)

การแข่งขันขายสินค้า หมายถึงว่ามีผู้ผลิตสินค้าประเภทเดียวกันมากราย ฉะนั้นเพื่อให้สินค้าของตนขายได้ จึงต้องมีการแข่งขันกันด้วยการโฆษณาใจให้มากขึ้นด้วยการมีของแถมหรือด้วยการลดราคาให้ถูกกว่ารายอื่น ก็จะเห็นได้จากสินค้าบางประเภท เช่น น้ำมันที่มีรส มีกลิ่น มีสีคล้ายกัน แต่ก่อนเมื่อมีจำหน่ายอยู่เพียงรายเดียวก็ตั้งราคาให้สูงได้ตามต้องการ ครั้นต่อมา เมื่อเกิดมีผู้ผลิตน้ำมันที่มีลักษณะและคุณภาพคล้ายคลึงกัน และขายในราคาถูกกว่า ผู้ผลิตรายแรกจำเป็นต้องลดราคาลงให้เท่ากันหรือถูกกว่า ยิ่งกว่านั้นยังอาจต้องเพิ่มปริมาณให้มากกว่าของรายอื่นอีกด้วย การแข่งขันกันเช่นนี้เป็นผลดีแก่ผู้บริโภค เพราะผู้ผลิตจะต้องมีการปรับปรุงการรักษาคูณภาพ และปริมาณสินค้าด้วย จึงจะมีผู้ซื้อ

การแข่งขันในตลาดสินค้า อาจจำแนกได้ดังนี้ คือ

๑. ถ้ามีผู้ซื้อคนเดียว เรียกว่า การผูกขาดซื้อ
๒. ถ้ามีผู้ขายคนเดียว ก็เรียกว่า การผูกขาดขาย
๓. ถ้ามีผู้ซื้อมากกว่าหนึ่งคน แต่มีรายเดียว เรียกว่า การแข่งขันประเภทหย่อนผู้ซื้อ
๔. ถ้าผู้ขายมากกว่าหนึ่งคน แต่มีรายเดียว เรียกว่าการแข่งขันประเภทหย่อนผู้ขาย
๕. ถ้าผู้ซื้อและผู้ขายมากราย เรียกว่า การแข่งขันแท้

การผูกขาดสินค้า (Monopoly)

ตลาดสินค้าใดถ้ามีหน่วยธุรกิจหรือผู้ผลิตเพียงรายเดียว ตลาดนั้นเรียกว่า ผู้ขายคนเดียว หรือตลาดผูกขาด (Monopoly Market) ซึ่งตรงกันข้ามกับตลาดแข่งขัน (Perfectly Competitive Market) ที่มีหน่วยธุรกิจ หรือผู้ผลิตจำนวนมาก ในตลาดที่มีการผูกขาดนั้น แม้จะมีการปรับการผลิต ก็ไม่มีผลกระทบต่อราคาสินค้าแต่อย่างใด เพราะมีจำหน่ายอยู่เพียงรายเดียว จึงเป็นตลาดที่มีอิทธิพลเหนือราคาสินค้า ราคาขึ้นลงได้ตามความต้องการของผู้จำหน่ายหรือผู้ผลิต นอกจากนั้นผู้ผลิตยังมีอำนาจเหนือผู้บริโภค จะไม่ซื้อถ้าไม่มีรายอื่นให้ซื้อ บางคนจึงเรียกตลาดสินค้าแบบผูกขาดนี้ว่าตลาดแข่งขัน ไม่สมบูรณ์ (Imperfectly Competitive Market) ในบางประเทศถือว่าการผูกขาดสินค้าผิดกฎหมาย

บางประเทศก็ไม่มีกฎหมายคุ้มครองป้องกัน บางประเทศรัฐเป็นผู้ผูกขาดเสียเอง ประชาชน
ที่มีการศึกษาสูงมองเห็นการเอาเปรียบของผู้ขายสินค้าคนเดียว บางที่ผู้บริโภคไม่มีโอกาสต่อ
ต้าน ดังนั้นผู้ผูกขาดขายจึงฉวยโอกาสแสวงหากำไรสูงสุด โดยตั้งราคาสินค้าให้สูงได้ตามใจ
คนกลาง (Middle-man)

คนกลาง คือผู้ที่ทำหน้าที่ติดต่อบริเวณ “ผู้ผลิต” กับ “ผู้บริโภค” ตามที่เห็น ๆ อาจเข้าใจว่าคนกลางเป็นผู้ผลิต แต่แท้จริงคนกลางมิได้เป็นผู้ผลิตเอง แต่เป็นผู้หาผลิตผลมาขึ้น
ให้พ่อค้า ในการทำงานนี้ก็จำเป็นอยู่เองที่จะต้องได้ผลประโยชน์หรือกำไรจากธุรกิจ นั้น
ตามสมควร ด้วยเหตุนี้คนกลางจึงมีส่วนทำให้ราคาสินค้าในท้องตลาดสูงขึ้นจากราคาผลิต
บางคนจึงกล่าวว่าควรกำจัดคนกลางออกเสีย ถ้าไม่มีคนกลางราคาสินค้าก็จะถูกลงเองโดย
ปริยาย ปัญหาข้อนี้ ถ้านำมาพิจารณาโดยถ้อยคำแล้วจะเห็นได้ว่า ถ้าเราผลิตสินค้าขึ้นอย่าง
หนึ่งแล้วไม่ให้คนกลางรับไปขาย ผู้ผลิตก็ต้องทั้งผลิต และขายเองด้วย การที่จะประกอบ
ธุรกิจสองอย่างพร้อม ๆ กันนั้น อาจไม่ได้ผลสมบูรณ์เต็มที่ ถ้าผู้ผลิตแต่อย่างเดียว จะ
ได้มีเวลากันกว่าปรับปรุงสินค้าที่ผลิตให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น โดยหลักการแล้วในสังคมทุก
สังคมจำเป็นต้องมีการแบ่งงาน จึงจะดำเนินไปได้ด้วยดี เช่นมีผู้แต่งหนังสือขึ้นเรื่องหนึ่ง
แล้วพิมพ์ออกจำหน่ายเอง อาจจะจำหน่ายไม่ไ้มากเท่ากับการให้ร้านหนังสือซึ่งอยู่ในท้อง
ที่ต่าง ๆ ไปจำหน่ายอีกทอดหนึ่ง ทั้งนี้เพราะตามปกติเมื่อจะซื้อหนังสือก็ย่อมไปซื้อจากร้าน
หนังสือ

คนกลางนั้นจำเป็นต้องสำรวจตลาดอยู่เสมอ ย่อมรู้จักตลาดดี และรู้ความต้องการของ
ผู้บริโภค นอกจากนั้นยังมีความชำนาญในด้านการจัดส่ง การขนส่ง และข้อปลีกย่อยอื่น ๆ
ซึ่งจะช่วยให้บริการในท้องตลาดเป็นไปอย่างรวดเร็ว ทันสมัย และทันใจผู้บริโภค หากคน
กลางทำหน้าที่โดยแท้จริง คือนำสินค้าจากที่มีมากและราคาถูกไปส่งให้พ่อค้าซึ่งมีน้อยและ
ราคาแพงก็จะทำให้สินค้าในที่นั้นราคาถูกลง เพราะปริมาณสินค้าเพิ่มขึ้น เมื่อเป็นเช่นนั้น
คนกลางจึงเป็นบุคคลที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมในด้านการวางตลาด ทำให้ตลาดกว้างขวาง
และเป็นผู้ให้บริการที่จำเป็นแก่สังคมแต่อาจมีคนกลางจำนวนหนึ่งหวังผลกำไรเกินควร โดย
กตราคาสินค้าจากผู้ผลิตแล้วพลิกแพลงราคาสินค้าอย่างรวดเร็ว เช่น เมื่อรู้ว่ราคาสินค้ากำลัง
จะสูงขึ้น ก็รีบกักตุนสินค้าไว้เพื่อขายเมื่อราคาสูงขึ้นไปอีก การกักตุนเช่นนี้เป็นการทำให้อุปทาน
ในตลาดน้อยลงราคาก็จะสูงขึ้นเร็วกว่าที่ควร ในทำนองเดียวกัน เมื่อราคาสินค้าเริ่ม
ตก พ่อค้าหรือคนกลางอาจพากันปล่อยสินค้าเข้าสู่ตลาดโดยรวดเร็ว เป็นการทำให้อุปทาน

ในตลาดเพิ่มขึ้นมากเกินไป ราคาสินค้าก็จะลดลงเร็วกว่าที่ควร การกระทำเช่นนั้นทำให้ราคาสินค้าปั่นป่วนขาดเสถียรภาพในตลาด เมื่อใดถึงภาวะเช่นนั้น ทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภคก็จะเกิดความเดือดร้อน

หน้าที่สำคัญของคนกลางสรุปได้ คือ

๑. เป็นผู้ก่อความต้องการสินค้าให้มีขึ้นในตลาด ตลาดเกิดขึ้นได้เพราะคนกลางเป็นผู้หาสินค้ามาวางตลาด
๒. เป็นผู้ทำให้ตลาดสมบูรณ์ คือมีสินค้าที่ผู้บริโภคต้องการ คนกลางจะต้องระวังให้ราคาสินค้าในตลาดเป็นไปโดยใกล้เคียงกันอยู่เสมอ ซึ่งทำให้ตลาดมีเสถียรภาพดี
๓. เป็นผู้แจกจ่ายสินค้าให้กระจายอยู่ในตลาดทั่วไป และให้มีจำนวนพอคึกกับความต้องการอยู่เสมอ ไม่ทำให้ปริมาณสินค้ามากเกินไป หรือขาดแคลนเกินไปแต่ให้อยู่ในสภาพสมดุลย์โดยที่คนกลางอาจสร้างที่เก็บสินค้าไว้ และนำออกสู่ตลาด
๔. คนกลางอาจลงทุนให้ผู้ผลิตที่ยากจนผลิตสินค้าขึ้น ฉะนั้นนับว่าช่วยให้คนยากจนมีอาชีพและช่วยให้การหมุนเวียนของเงินดีขึ้น

อย่างไรก็ตามคนกลางจะต้องเป็นผู้เสี่ยงในการเก็บและปล่อยสินค้า ถ้าทำไม่ถูกกาล

เวลาอาจจะต้องขาดทุน

ภาษี (Tax)

ภาษี คือ เงินที่รัฐเก็บจากราษฎรเพื่อนำไปทำนุบำรุงกิจการสาธารณูปโภคเพื่อสวัสดิการแก่ราษฎร ทั้งนี้รัฐจึงจำเป็นต้องใช้เงินจำนวนมาก และราษฎรผู้มีหน้าที่เสียภาษีก็นับว่ามีสิทธิที่จะได้รับประโยชน์จากสาธารณูปโภคต่าง ๆ ที่รัฐจัดขึ้นหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือภาษีอากร คือค่าใช้จ่ายจำเป็นที่ประชาชนจะต้องจ่ายเพื่อความเจริญก้าวหน้าของสังคมนั้นเอง

วัตถุประสงค์ของการเก็บภาษีก็คือ

๑. เพื่อให้รัฐมีเงินใช้จ่ายในกิจการต่าง ๆ ที่รัฐกระทำเช่น บัณฑิตกัณฑ์ทั้งภายในและภายนอกประเทศ การศึกษา สาธารณสุข สังคมสงเคราะห์
๒. เพื่อทำให้รายได้ของราษฎรไม่แตกต่างกันมากเกินไป คือผู้ที่มีรายได้มากจะต้องเสียภาษีมาก เพื่อนำเงินนั้นมาบำรุงสวัสดิการ หรือบริการสาธารณะ ผู้ที่มีรายได้น้อย เสียภาษีน้อย แต่ได้รับบริการเช่นเดียวกัน

๓. เพื่อช่วยกำจัดสินค้าเข้าฟุ่มเฟือยให้ลดลง โดยการกำหนดภาษีสินค้าเหล่านั้นไว้สูง เท่ากับเป็นการส่งเสริมสินค้าในประเทศ ให้จำหน่ายได้มากขึ้น
๔. เพื่อจัดเงินเพื่อ เมื่อถึงคราวจำเป็น เงินเพื่อเกิดขึ้นจากการที่ประชาชนและรัฐบาลประสงค์จะซื้อสินค้าและบริการมากกว่าปริมาณสินค้าที่มีอยู่ จึงทำให้ราคาสินค้าสูงขึ้นเรื่อย ๆ วิธีแก้ปัญหานี้อย่างหนึ่งก็คือรัฐเก็บภาษีให้มากขึ้น เพื่อให้ประชาชนมีเงินช้อน้อยลง ซึ่งหมายถึงว่าราคาสินค้าก็จะลดตามไปด้วย

ชนิดของภาษี

ภาษีแบ่งออกเป็น ๒ ชนิด คือ

๑. ภาษีทางตรง (Direct Tax) คือภาษีที่เก็บจากบุคคลซึ่งต้องเสียภาษีโดยตรง จะโยนภาษีให้ผู้อื่นไม่ได้ เช่น ภาษีเงินได้ ภาษีเงินมรดก ภาษีจากผลกำไร ภาษีเสริมที่เก็บจากผลกำไรขององค์การผลิต
๒. ภาษีทางอ้อม (Indirect Tax) ได้แก่ภาษีที่เก็บจากสินค้า เช่น ภาษีสรรพสามิต บุหรี่ เหล้า การเสียภาษีเช่นนี้ ผู้ขายเป็นผู้ส่งเงินภาษีให้แก่รัฐบาล แต่ผู้ขายไม่จำเป็นต้องเป็นผู้เสียภาษีเองทั้งหมด เพราะในบางกรณีสามารถจะโยนภาระภาษีให้ผู้ซื้อช่วยแบ่งเบาภาระลงได้ โดยการขึ้นราคาสินค้าให้สูงขึ้น เพื่อให้พ่อทุนหรือให้พ่อมีกำไรบ้างตามสมควร

ในบางประเทศป้ายที่ติดบอกราคาสินค้า จะบอกค่าภาษีไว้ด้วย เพื่อให้ผู้ซื้อทราบราคาจริงเท่าไร ค่าภาษีเท่าไร แต่บางประเทศก็รวมค่าภาษีไว้กับราคาสินค้าเลยทีเดียว โดยมีได้แยกค่าภาษีออกให้ผู้ซื้อทราบ ประเภทหลังนี้ผู้ซื้อหรือผู้บริโภคมีน้อยจะเกิดเจตนาคติ ว่าราคาสินค้านั้นแพง แต่อย่างไรก็ดี สินค้าทุกชนิดต้องรวมราคาภาษีไว้ด้วย ไม่ว่าจะแยกค่าภาษีจากราคาสินค้าให้เห็นหรือไม่ก็ตาม และภาษีทางอ้อมนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับพ่อซื้อหรือผู้บริโภคอย่างหลีกเลี่ยงมิได้

จะสังเกตได้ว่าสินค้าบางอย่างมีราคาแพง เช่น เครื่องสำอาง เหล้า บุหรี่ สรรพสามิต ทั้งนี้เพราะรัฐบาลเห็นว่าเป็นสินค้าประเภทฟุ่มเฟือย และเป็นสินค้าที่ต้องส่งซื้อจากต่างประเทศ จึงเก็บภาษีสูง ทำให้ผู้ซื้อต้องซื้อในราคาแพง เมื่อเป็นเช่นนั้นทางที่ดีควรจะเลือกใช้สินค้าที่จำเป็นแก่การบริโภคหรือการครองชีพจริง ๆ หรือมีเช่นนั้นก็พยายามช่วยกันใช้สินค้าซึ่งผลิตในประเทศก็ได้สินค้าที่มีราคาถูกลง และถ้าผู้บริโภคช่วยกันใช้สินค้าในประเทศมาก ๆ ผู้ผลิตก็จะมีทุนที่จะปรับปรุงสินค้านั้น ๆ ให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น

ฤดูกาล

ฤดูกาลเป็นสิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อราคาสินค้า สินค้าบางชนิดจะขาดแคลนลงเมื่อยังไม่ถึงฤดูกาล โดยเฉพาะสินค้าประเภทอาหาร เช่น ผัก ผลไม้ กุ้ง ปลา บางทีในระยะเวลาที่ยังไม่ถึงฤดูกาล ปริมาณของสินค้าบางประเภทอาจมีแต่น้อยไม่พอกับความต้องการ ถ้าความต้องการของตลาดยังมีอยู่เท่าเดิม สินค้าก็จะสูงขึ้นเมื่อใดสินค้ามีมากเกินไปเกินความต้องการของประชาชนผู้บริโภค เมื่อนั้นราคาสินค้าก็ต้องลดลงโดยปริยาย จึงจะเห็นได้ว่า ฤดูกาลมีผลต่อปริมาณสินค้า และปริมาณสินค้ามีผลกระทบกระเทือนราคาสินค้าอีกทอดหนึ่ง ดังนั้น โดยเฉพาะในประเทศที่ยังขาดอุตสาหกรรมในการถนอมอาหาร หรือมีแต่น้อย ไม่พอกับความต้องการ

หากผู้บริโภคมีความรู้ความสามารถที่จะเก็บสินค้าซึ่งมีเหลือเพื่อในบางฤดูกาลไว้บริโภค ในยามขาดแคลน เช่น การถนอมผลไม้ต่างๆ เป็นต้นว่า เงาะ ลำไย สับปะรด มะม่วง มะขาม ไว้กินในฤดูซึ่งขาดผลไม้เหล่านั้น โดยไม่จำเป็นต้องทำถึงขั้นอุตสาหกรรมใหญ่ ซึ่งจะต้องอาศัยทุนและความรู้ชั้นสูงในการจัดบริหารงานและจะต้องคำนึงถึงคุณภาพ การจำหน่าย และอื่น ๆ อีกมากมาย แต่ถ้าหากผู้บริโภคคิดทำขึ้นเพื่อเก็บไว้กินเองในครอบครัวหรือมีของเหลือมาก และมีเวลาทำก็อาจทำจำหน่ายด้วย การกระทำเช่นนี้นอกจากจะช่วยให้มีอาหารพอกินแล้วยังจะช่วยแก้ปัญหาที่จะต้องซื้อของแพงอีกด้วย นอกจากนี้การมีรายได้เล็กน้อยเพิ่มขึ้นจะช่วยให้ครอบครัวมีเงินซื้อสิ่งที่ครอบครัวต้องการเพิ่มขึ้นอีกด้วย

สินค้าประเภทอื่นที่เป็นของจำเป็นแก่การบริโภค เช่น เสื้อผ้า ราคาจะแตกต่างกันตามฤดูเหมือนกัน เช่น เสื้อหนาว ผ้าห่ม ผ้าสาส์ ถ้าจะซื้อในฤดูหนาว ย่อมจะราคาสูงกว่าซื้อในฤดูอื่น เสื้ออาบน้ำจะมีราคาสูงในฤดูร้อน ที่เป็นเช่นนั้นมิใช่เพราะความขาดแคลน แต่เป็นเพราะความต้องการในท้องตลาดมีมากขึ้น

เงินและค่าของเงิน

คำว่า "เงิน" ในเชิงเศรษฐศาสตร์ หมายถึงสิ่งที่คนทั่วไปในสังคมยอมรับว่าเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน เงินจึงอาจเป็น เบี้ย หอย หรือวัตถุใดๆ ก็ได้ทั้งสิ้น ขอแต่ให้สังคมยอมรับว่าเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนได้ก็เป็นเงินได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น สิ่งที่ยอมรับกันว่าเป็นเงินจึงมีจำกัดอยู่เฉพาะสถานที่และระยะเวลาที่ยอมรับเท่านั้น เช่น สมัยก่อนไทยใช้เบี้ยเป็นเงิน ก็ใช้ได้แต่สมัยนั้นและในประเทศไทยเท่านั้นเพราะคนในประเทศอื่นไม่ยอมรับ และจะมาใช้ในปัจจุบันก็ได้ไม่เพราะเบี้ยไม่มีความหมายสำหรับคนปัจจุบัน

ประวัติศาสตร์ปรากฏมาแล้วว่า คนใช้สิ่งของหลายอย่างเป็นเงิน เช่น อินเดียนแดงใช้เปลือกหอย (wampum) เป็นเงิน อเมริกาเหนือใช้หนังสัตว์ (beaver skin) อเมริกาใต้ใช้ยาสูบ แคนาดาใช้ไฟฟ้บอก ไทยเราเคยใช้เบี้ย กระเบื้องและอื่น ๆ ของต่าง ๆ เหล่านี้ ถ้าคนในสังคมยอมรับให้เป็นสื่อกลางของการแลกเปลี่ยน ก็นับว่าเป็นเงิน ตามความหมายกว้างที่เข้าใจอยู่ได้ทั้งสิ้น

ทำไม เบี้ย หอย ฯลฯ สิ่งที่สังคมเคยยอมรับว่าเป็นเงินจึงสูญหายไป ก็เพราะคนพยายามหาของอื่นที่ใช้สะดวกกว่าคุณสมบัติดีกว่า มาใช้แทนเงินเก่านั้นเอง เงินเก่าจึงสูญไปกล่าวโดยหน้าที่แล้ว เงินก็คือสิ่งซึ่งทำหน้าที่ดังต่อไปนี้

๑. เป็นสื่อในการแลกเปลี่ยน แทนที่ทุกคนจะต้องนำสินค้าไปแลกกัน ผู้ต้องการขายนำสินค้าไปแลกกับเงิน แล้วนำไปแลกสินค้าที่ต้องการ การกระทำเช่นนี้ช่วยให้การซื้อขายแลกเปลี่ยนสะดวกรวดเร็วกว่า

๒. เป็นหน่วยสำหรับใช้วัดค่าของสินค้า ซึ่งเมื่อเทียบออกเป็นหน่วยของเงินแล้วก็คือ ราคานั้นเอง

๓. เป็นมาตรฐานในการชำระหนี้สินระหว่างเจ้าหนี้กับลูกหนี้ จำเป็นต้องคิดออกมาเป็นเงินว่า เมื่อถึงกำหนดแล้วจะใช้คืนเป็นจำนวนเงินเท่าไร

๔. เป็นคลังแห่งค่า คือ เงินต้องมีอำนาจซื้อ (purchasing power) อยู่ในตัว ผู้ที่ไม่ต้องการสะสมสินค้า ย่อมสะสมเงินไว้แทน

กล่าวโดยรูปร่างลักษณะ เงินในปัจจุบันนี้ปรากฏในรูปของ

๑. ธนบัตร

๒. เหรียญกระษาปณ์

๓. บัญชีเงินฝากในธนาคาร ประเภทฝากเผื่อเรียก คือ สามารถนำมาจ่ายได้ทันทีเมื่อต้องการ

ลักษณะของเงินที่ดี ควรมีดังนี้

๑. เป็นของหายาก

๒. ขนย้ายง่าย

๓. แบ่งเป็นส่วนย่อยได้สะดวก

๔. มีลักษณะเหมือนกัน

๕. มีมูลค่าคงตัว ไม่เน่าไม่เปื่อย

๖. มีความทนทาน

๗. คุ้ออกง่าย

ค่าของเงิน ค่าของเงินที่แท้จริงก็คือสิ่งเดียวกันกับราคาสินค้า แต่มองกันคนละด้าน เมื่อราคาสินค้าสูง เงินหน่วยหนึ่งก็จะแลกสินค้าได้น้อยลง นั่นคือค่าของเงินลดลง และในทางตรงข้าม เมื่อราคาสินค้าต่ำลงค่าของเงินก็สูงขึ้น คำว่าราคาสินค้าในที่นี้หมายถึงราคาสินค้าโดยทั่วไป ไม่เจาะจงว่าเป็นสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่ง

การสอนให้รู้จักค่าของเงิน

การที่จะเป็นบุคคลซึ่งรู้จักใช้เงินเป็นนั้น มิใช่จะมาหัดเมื่อโต แต่ควรเริ่มฝึกหัดตั้งแต่เยาว์วัยและมีใจจะสอนด้วยปากอย่างเดียวกันต้องฝึกหัดให้ทำจริง จนเกิดเป็นนิสัยได้วกก่อนเรียนก็วัยเริ่มเข้าโรงเรียนอนุบาล อายุระหว่าง ๓—๕ ขวบ นั้นโรงเรียนจะจัดอาหารกลางวันให้เด็ก ไม่จำเป็นต้องนำเงินไปอีก เมื่อเริ่มขึ้นชั้นประถม คือ ราว ๖ ขวบ เด็กบางคนรับประทานอาหารที่โรงเรียน ผู้ปกครองจ่ายเงินให้โรงเรียนเป็นรายเดือนหรือรายเทอม บางคนก็นำอาหารไปจากบ้าน แต่กระนั้นก็ตามเด็กวัยนี้จะเริ่มรู้จักขอสตางค์พ่อแม่ใช้แล้ว การสอนให้เด็กรู้ค่าของเงินจึงควรเริ่มได้ตั้งแต่นั้น การให้รู้จักหัดใช้สตางค์ช่วยให้เด็กรู้จักคิดบวก ลบ ทอนสตางค์เป็น ซึ่งช่วยในด้านคณิตศาสตร์ด้วย เป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้เรื่องการใช้จ่าย เมื่อรู้จักใช้เงินเป็น ก็ควรรู้จักหาเงินด้วยเช่นกัน ควรชี้แจงให้เด็กเข้าใจว่าการใช้เงินโดยการขอพ่อแม่มานั้น ย่อมเป็นไปได้เพียงชั่วระยะหนึ่งเท่านั้น เมื่อเติบโตขึ้นก็จะต้องพึ่งตนเองให้ได้ ฉะนั้นจึงควรฝึกหัดให้เด็กรู้จักทำงานหาเงินเป็นรายได้เล็ก ๆ น้อย ๆ แต่เยาว์วัย ไม่จำเป็นจะต้องคอยจนพ้นวัยเรียนเสียก่อน เมื่อใดที่เด็กเกิดความเหนื่อยยากในการหาเงิน เด็กจะรู้จัก ค่าของเงิน และจะเกิดความมัธยัสถ์เพิ่มความระวังในการใช้จ่ายมากขึ้น

การหางานให้เด็กทำเพื่อฝึกนิสัยในการใช้จ่ายเงินนั้น ควรเลือกให้เหมาะสมแก่วัยความสามารถวุฒิภาวะกำลังร่างกาย และเวลาว่าง มิให้เกิดผลเสียหยายแก่การเรียน หรือทำมากเกินไปจนถึงกับเจ็บไข้ ตัวอย่างงานที่อาจจะนำมาให้เด็กฝึกหัดหารายได้ เช่น พับถุงกระดาษ พับซองจดหมาย รดน้ำต้นไม้ ภายหลังหญ้า ขายของเล็ก ๆ น้อย ๆ ตักไม้ก่อกองไฟ กระเพาะเมล็ดบัว เมล็ดคะหล่ง สอยเสื่อผ้า

ควรระวังอย่าให้เด็กรู้สึกว่าการทำสิ่งทุกอย่างที่ตนทำจะได้รับค่าแรงทั้งสิ้น งานในบ้าน เช่น กวาดบ้าน ถูบ้าน ช่วยทำอาหาร ช่วยจัดบ้าน ช่วยซักผ้าของคนในครอบครัว เหล่านี้เป็น

เรื่องที่สมาชิกในครอบครัวจะต้องรับผิดชอบช่วยกันทำแทนที่จะคอยปล่อยให้พ่อแม่หรือลูก-
จ้างทำตามลำพัง หรือจะทำก็ต่อเมื่อได้รับค่าแรงงานถ้าเป็นเช่นนี้จะทำให้เด็กขาดความรับ-
ผิดชอบ และเมื่อนิสัยนี้ติดตัวไปจนเป็นผู้ใหญ่ อาจทำให้ความเสียหายเกิดแก่ส่วนรวมได้

เมื่อเด็กมีรายได้ สิ่งที่ต้องฝึกหัดต่อไปก็คือ การทำบัญชีรับจ่าย เพื่อให้เด็กรู้ว่าตน
ได้ทำอะไรไปบ้าง นอกจากนี้ ยังเป็นการนำความรู้วิชาบัญชีซึ่งเรียนจากโรงเรียนมาใช้
ปฏิบัติในชีวิตประจำวันจะช่วยให้การเรียนมีความหมายยิ่งขึ้น การทำบัญชีรับจ่ายควรทำเป็น
แบบง่าย ในระยะสั้น เช่น หนังสือสัปดาห์จะทำให้เด็กเกิดความสนุกและสนใจแทนที่จะคิดว่า
การทำบัญชีเป็นงานยุ่งยาก ผู้ใหญ่ควรแสดงบัญชีของตนให้เด็กดูเป็นตัวอย่าง ให้เด็กเห็นว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญและจำเป็น บัญชีรับจ่ายจะช่วยให้มองเห็นสิ่งที่จำเป็นต้องซื้อและที่ไม่
จำเป็น จะทำให้รู้จักตัดรายจ่ายที่ไม่จำเป็นออกและจำกัดรายจ่ายให้น้อยลง

หลังจากที่เด็กลงมือทำบัญชีจะปรากฏความจริงเห็นชัดว่าเด็กมีรายได้จากผู้ปกครองสัปดาห์
ละเท่าใดหาพิเศษเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้อีกเท่าใด และได้จ่ายไปแล้วเท่าใด มีรายการอะไรบ้าง
เมื่อหักลบแล้วมีเงินเหลือก็ควรหัดให้รู้จักออมทรัพย์ ชี้แจงให้เข้าใจถึงเหตุผลของการออม
และประโยชน์ของวิธีออมแบบต่าง ๆ ที่ปลอดภัย

การที่เด็กได้เรียนรู้เรื่องค่าของเงินโดยวิธีปฏิบัติจริง เด็กจะรู้สึกมีความรับผิดชอบมาก
ขึ้น จะช่วยพ่อแม่ผู้ปกครองประหยัดในสิ่งที่ควรประหยัด เช่น คอยปิดไฟ ปิดน้ำ เมื่อใช้
เสร็จ หากเด็กได้รับการสนับสนุนให้มีส่วนตัดสินใจร่วมกับผู้ใหญ่ หรือกะโครงการใช้จ่ายใน
ครอบครัว กะโครงการไปเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ กะโครงการจัดซื้อของเครื่องใช้ เสื้อผ้า
ชุดเสื้อผ้า เด็กจะรู้สึกภาคภูมิใจว่าตนได้มีส่วนร่วมเกิดความรู้สึกว่าตนเป็นคนสำคัญคนหนึ่ง
ของครอบครัว และจะทำให้เกิดความระมัดระวังในการใช้ของต่างๆ เช่น สมู ผงซักฟอก
เสื้อผ้า เพราะเข้าใจเรื่องความสิ้นเปลืองสูญเปล่า และเข้าใจว่าสิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้มาด้วยเงิน
ซึ่งต้องทำงานแลกเปลี่ยนจึงจะหามาได้ นิสัยอันนี้จะติดตัวไปภายหน้าและจะทำให้บำเพ็ญ
ประโยชน์แก่สังคมได้

ผู้บริโภคร

ผู้บริโภคทวีความสำคัญยิ่งขึ้นในเรื่องของเศรษฐกิจ ในอดีตผลผลิตอยู่ในวงจำกัด
ผู้บริโภคต้องเป็นฝ่ายปรับตัวเข้าหาการผลิต ซึ่งรวมทั้งการค้าและการขนส่งคือ ขอมบริโภค
สินค้าที่มีจำหน่ายอยู่ในตลาดโดยไม่มีข้อโต้แย้ง แต่ในปัจจุบันในการจัดสินค้าและบริการ
ผู้ประกอบการผลิตต้องเอาใจผู้บริโภคโดยพยายามสนองความต้องการและรสนิยมของผู้บริโภค

ให้มากที่สุดที่จะทำได้ เพื่อให้สินค้าของตนขายดี และเพื่อแข่งขันกับผู้ที่อยู่ในวงการเดียวกัน

ความต้องการของผู้บริโภคจะเป็นตัวการคอยควบคุมว่าสิ่งใดควรผลิต และจะผลิตเป็นจำนวนเท่าใดจึงจะเหมาะสม เช่น ถ้าสินค้าและบริการใดมีอยู่เป็นจำนวนน้อยแต่ผู้บริโภคมีความต้องการมาก ผู้บริโภคก็จะให้ราคาสินค้าและบริการนั้นสูงขึ้น เมื่อราคาสูงขึ้นผู้ผลิตได้กำไรดีก็จะผลิตมากขึ้น ผู้ผลิตอื่นเห็นได้ช่องก็ผลิตตาม เกิดการแย่งการผลิต ทำให้สินค้ามากขึ้น เมื่อใดสินค้ามากจนเกินกว่าความต้องการของผู้บริโภค เมื่อนั้นราคาก็จะลดลง เมื่อราคาลดลงต่ำกว่าต้นทุนผู้ผลิตก็ขาดทุน และอาจต้องเลิกผลิตต่อไป ดังนั้นสินค้าและบริการที่มีมากกว่าความต้องการจะต้องลดปริมาณลงให้พอดีกับความต้องการของผู้บริโภค ต้องมีความสมดุลย์เช่นนี้ ธุรกิจนั้นจึงจะดำเนินการอยู่ต่อไปได้

ความจริงที่เกี่ยวกับผู้บริโภคในการเลือกซื้อสินค้ามาบริโภคก็คือ

๑. ผู้บริโภคทุกคนย่อมซื้อของเพื่อให้ได้รับความพอใจสูงสุด คือ เลือกซื้อของที่ตนเห็นว่าจะได้ประโยชน์มากที่สุด

๒. ผู้บริโภคส่วนมากที่มีรายได้จำกัด เมื่อเลือกซื้อของจะต้องพิถีพิถันเป็นพิเศษ ผู้มีรายได้ไม่จำกัด อาจจะไม่เสียเวลาในการเลือกซื้อมากนัก เพราะถ้าไม่พอใจก็หาใหม่อีกได้

๓. ผู้บริโภค มิได้ซื้อแต่เพียงครั้งเดียว ต้องซื้อของใหม่ต่าง ๆ เพิ่มขึ้นอยู่เสมอตามความจำเป็นบ้าง ซื้อเพราะเลื่อมใสในคำโฆษณาชักชวน หรือเพื่อจะยกระดับมาตรฐานการกินอยู่ของตนให้สูงขึ้นบ้าง

๔. ค่าใช้จ่ายของผู้บริโภคมักจะเปลี่ยนแปลงไปตามรายได้ ถ้ารายได้เพิ่มขึ้นการบริโภคจะเพิ่มขึ้น แต่จะเพิ่มขึ้นมากน้อยเท่านั้น ขึ้นอยู่กับนิสัยการใช้จ่ายของแต่ละบุคคล

ในการบริโภคชนิดใดก็ตาม ถ้าผู้บริโภคเพิ่มจำนวนสิ่งบริโภคขึ้นเป็นนิจสิน จะรู้สึกว่าการพอใจหรืออรรถประโยชน์ที่ได้รับจากการบริโภคสินค้านั้น ๆ จะลดลงอยู่เสมอเช่นผู้ที่ชอบซื้อหรือตัดเสื้อผ้าใหม่อยู่เสมอ เมื่อได้มาใช้ไม่นานก็เบื่อ และอยากได้ใหม่อยู่ตลอดเวลาภาวะเช่นนี้เรียกว่า กฎการเสื่อมแห่งอรรถประโยชน์ (Law of Diminishing Utility)

ผู้บริโภคที่ฉลาดได้แก่ผู้ที่

๑. รู้จักเลือกซื้อสิ่งของและบริการต่าง ๆ อันให้ประโยชน์และความพอใจคุ้มกับจำนวนเงินที่เสียไป

๒. รู้จักประหยัด ไม่ซื้อของต่าง ๆ ที่ไม่จำเป็นด้วยราคาสูง หรือซื้อแล้วไม่นำมาใช้ให้ได้ประโยชน์เต็มที่

๓. รู้จักใช้สิ่งของด้วยความระมัดระวังและรอบคอบเพื่อให้ของมีชี้อมมานั้นมีค่าอยู่ได้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้

๔. ไม่ใช้ของต่าง ๆ ให้สิ้นเปลืองไปโดยไม่ได้ประโยชน์ หรือไม่ทำลายสิ่งของ หรือวัตถุประโยชน์ของสิ่งของโดยไม่ไ้มาบำบัดความต้องการ เช่น เปิดน้ำ เปิดไฟทิ้งไว้โดยไม่เกิดประโยชน์ ซื้อของมาแล้วไม่ได้ใช้ ปล่อยเครื่องมือเครื่องใช้ทิ้งไว้จนชำรุดหักพังโดยไม่ซ่อม กินอาหารเหลือ ฯลฯ

ผู้ซื้อที่ดี

ผู้ซื้อที่ดีควรรู้จักตลาดเสียก่อนเป็นขั้นแรก รู้ว่าของสิ่งใดควรซื้อที่ไหน แล้วก็ตรงไปซื้อที่นั่นได้ทันทีโดยไม่ต้องเสียเวลาหาบ้าน ควรทำความรู้จักหรือหาเจ้าประจำไว้ สำหรับสินค้าประเภทต่าง ๆ โดยเฉพาะสิ่งที่เราจำเป็นต้องซื้อใช้อยู่เสมอ เพื่อจะได้ไม่ต้องเสียเวลาต่อรองกันมากมาย ถ้าเป็นร้านค้าที่มีชื่อเสียงได้รับความนิยมนับถือและมีป้ายราคาสินค้าติดไว้ทุกชนิด ทุกประเภท ผู้ซื้อ也不必ต้องเสียเวลาต่อรอง แต่สภาพความเป็นจริงในตลาดการค้าของประเทศไทยเราย่อมทราบกันดีอยู่แล้วว่ายังมีร้านค้าอีกมากมายทั่วไปที่ไม่ติดราคาสินค้าตายตัว และผู้ซื้อเองก็ยังพอใจกับระบบการต่อรอง (bargain) อยู่ เพราะเมื่อต่อรองราคาแล้วก็จะลดราคาลงจริง ๆ ฉะนั้นผู้ซื้อจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ว่าราคาสินค้าในตลาด และถ้าเห็นว่าผู้ขายคนใดบอกราคาสูงไปกว่าราคาตลาดทั่วไป ก็จะช่วยให้ต่อรองได้ถูกต้อง

ผู้ซื้อที่ดีเมื่อไปถึงที่จำหน่ายสินค้าที่ต้องการและบอกความประสงค์แก่ผู้ขายแล้วจะต้องสามารถเลือกคุณภาพ ชนิด สี ฯลฯ ของสิ่งที่ตนต้องการ เมื่อเป็นที่พอใจแล้ว ก็ถามราคาเทียบกับราคาที่ดินเคยทราบ มีการต่อรองกันพอสมควรให้ได้ราคาลดลงมาใกล้เคียงกับราคาตลาดให้มากที่สุด ถ้าผู้ขายยินยอมลดลงให้ตามที่ต่อก็เป็นอันตกลงกัน ถ้าผู้ขายไม่ยอมลดลงตามที่ต่อ เขาอาจบอกราคาขายขาดตัว (net) ให้ ถ้าผู้ซื้อพอใจก็เป็นทีที่ตกลง แต่ถ้าไม่พอใจก็ควรตอบเพียงสั้น ๆ ว่า “ชอบใจยังไม่ต้องการ” หรือ “ขอไปดูที่อื่นก่อน” หรือ “คิดก่อน” หรืออย่างอื่นทำนองนี้ เท่านั้น แทนการพูดยึดเยื้อ หรือทำหนี้สินกับผู้ขาย เช่น “ผ่านเนื้อแล้ว” “โกนหมิ่นเนา” วิธีนี้จะทำให้เกิดการบาดหมางระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย ซึ่งมีตัวอย่างปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์บ่อย ๆ เกี่ยวกับการทะเลาะวิวาทระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย

ผู้ซื้อบางรายชอบอ้างราคาร้านอื่นมาพูดเปรียบเทียบว่าถูกกว่าคุณภาพดีกว่า วิธีนี้ผู้ซื้อคงเจตนาจะให้ผู้ขายลดราคาของลง แต่แท้จริงแล้วกลับทำให้ผู้ขายเกิดความรู้สึกอยากตอบว่า “เมื่อดีกว่าถูกกว่าแล้วทำไมจึงไม่ซื้อ” วิธีนี้ไม่ช่วยให้เกิดผลดีขึ้นเช่นกัน นอกจากจะเป็นการก่อศัตรูระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย

ถ้าผู้ซื้อเกิดความแคลงใจในสินค้าที่ตนจะซื้อ ไม่แน่ใจว่าสินค้านั้นจะคงทนเท่าที่ควร หรือไม่มีวิธีที่จะให้ผู้ซื้อเบาใจ หากเป็นสินค้าประเภทมีราคาแพง ควรขอร้องให้ผู้ขายออกไปรับประกันให้ ซึ่งหมายความว่าผู้ขายจะต้องรับผิดชอบในการแก้ไขให้หากมีการเสียหาย หรือชำรุดเกิดขึ้นในระยะเวลาที่ยังไม่สมควรโดยไม่เรียกเงิน ระยะเวลาของการประกันอาจเป็น ๓ เดือน ๖ เดือน หรือ ๑ ปี ก็แล้วแต่จะตกลงกัน

ผู้ซื้อที่ดี ควรมีหลักเกณฑ์การซื้อของไว้ประจำใจของตน ข้อเสนอแนะที่จะนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการซื้อได้ก็คือ

๑. กำหนดถึงความต้องการของเราว่ามีมากน้อยเพียงไร มีความจำเป็นที่จะต้องซื้อแค่ไหน
๒. เฝ้าสังเกตคุณสมบัติของสิ่งที่เราจะซื้อ
๓. ศึกษาประกาศแจ้งความโฆษณาของผู้ขายหลายๆ ราย เพื่อเทียบเคียงราคาคุณภาพ และอื่น ๆ
๔. หาความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการจากหนังสือ เพื่อนฝูง ญาติพี่น้อง ผู้เคยใช้สิ่งที่เราต้องการมาแล้ว
๕. รู้จักดู ชนิด แบบ ขนาด สี ราคา ฯลฯ ว่าถูกต้องตามความประสงค์หรือไม่
๖. รู้จักหาสิ่งที่มีคุณภาพคล้ายกันแต่ราคาถูกกว่ามาทดแทนสิ่งที่ราคาแพง
๗. ดูสิ่งที่ต้องการจะซื้อหลายๆ แห่งก่อนตัดสินใจซื้อ เพื่อเปรียบเทียบราคา ความสวยงาม ความคงทน และอื่นๆ
๘. ไม่รีบร้อนซื้อจนเกินไปหากยังพอกออยู่ได้ ถ้าสิ่งที่ต้องการเป็นสิ่งที่มีราคาแพง ยิ่งจำเป็นต้องไตร่ตรองให้ดีเสียก่อน เพื่อจะต้องไม่เสียใจภายหลัง
๙. ควรทำการสิ่งที่ต้องการไว้ สิ่งใดควรซื้อก่อนหรือหลัง ตามลำดับ
๑๐. เมื่อจะออกไปซื้อของ ควรซื้อของที่จำเป็นและต้องการหลายๆ สิ่งพร้อมกันคราวเดียว แทนที่จะซื้อทีละอย่าง จะช่วยทุ่นค่าพาหนะและทุ่นเวลา

๑๑. ควรมีรายชื่อสิ่งที่ต้องการจะซื้อติดตัวอยู่เสมอ เมื่อไปธุระอย่างอื่นและพบของที่ต้องการจะ^{ซื้อ}ได้ซื้อได้ทันที มิใช่ว่าจะต้องกลับบ้านเสียก่อนแล้วออกไปอีกครั้ง เพื่อซื้อของสิ่งนั้นเพียงสิ่งเดียว
๑๒. ศึกษาราคาขายให้ละเอียดว่า ราคาที่บอกนั้นรวมค่าภาษี ค่าขนส่งตัวหรือไม่ ลดที่เปอร์เซ็นต์เท่ากับเงินจำนวนเท่าใด เพื่อจะได้ไม่ต้องเกิดการถกเถียงกัน ภายหลัง
๑๓. ควรมีหลักประกัน คือมีข้อตกลงหรือสัญญาซื้อขายไปประกัน หากของนั้น มีราคาแพง
๑๔. ถ้าสงสัยหรือยังไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง ควรสอบถามผู้ขายให้อธิบายให้แจ่มแจ้ง ส่วนจะเชื่อคำอธิบายได้หรือไม่ั้น ผู้ซื้อก็ควรคำนึงถึงหลักวิชาเป็นมาตรฐาน
๑๕. เมื่อซื้อของแล้วควรสำรวจผล ว่าสิ่งที่ซื้อมานั้น มีคุณภาพประสิทธิภาพดี เลว เพียงไร

ผู้ขายที่ดี

เมื่อได้กล่าวถึงผู้ซื้อแล้วก็ควรจะกล่าวถึงผู้ขายด้วย ผู้ขายที่ดีต้องศึกษาหลายด้าน เพราะการขายเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่ทุกคนไม่มีมาแต่กำเนิด สิ่งแรกก็คือควรปรับปรุงบุคลิกภาพของตนให้มีกิจกรรมารยาทเรียบร้อยสุภาพ สามารถปรับตนเองให้เข้ากับนิสัยของผู้ซื้อซึ่งมีหลายแบบ สามารถรับฟังคำวิจารณ์ของผู้ซื้อ ไม่โต้แย้งในสิ่งที่ไม่จำเป็น ซาบซึ้งและเชื่อมั่นในคุณภาพของสินค้าที่จะขาย รู้คุณค่าและสามารถอธิบายให้ผู้ซื้อเข้าใจและวางใจในคุณภาพ สามารถรับรองคุณภาพของสินค้าที่จะขายหากผู้ซื้อขอร้อง มีการยึดหยุ่นกับผู้ซื้อ คือยอมให้เลือกได้ตามใจชอบ สินค้าบุบสลายหรือชำรุดควรคัดออก หรือบอกความจริงแก่ผู้ซื้อ ความซื่อสัตย์สุจริตทำให้ผู้ซื้อวางใจได้เป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่จะดึงให้ผู้ซื้อกลับมาอีก ไม่ควรใช้วิธีโป้ปดหรือโอ้อวดในสิ่งที่ไม่เป็นความจริงเพื่อล่อลวงให้ซื้อ ไม่แสดงกิริยาหรือส่งสายตาเป็นเชิงดูถูกผู้ซื้อ เมื่อผู้ซื้ออย่างก้าวเข้าไปในร้าน หรือ เมื่อผู้ซื้อไม่ซื้อสินค้าของตน มีบ่อยครั้งที่ผู้มาเล่าให้ฟังว่า เมื่อเข้าไปซื้อรองเท้าในร้านรองเท้า ผู้ขายจะส่งสายตามองตุรองเท้าของเขา ก่อนมองดูหน้าผู้ซื้อ และจากลักษณะของรองเท้าผู้ซื้อสวมอยู่ ผู้ขายก็จะตัดสินเอาเองว่า คนที่สวมรองเท้าชนิดนี้จะซื้อรองเท้าประเภทไหน ราคาเท่าไร และไม่ให้ความสนใจกับผู้สวมรองเท้าราคาถูก ๆ ร้านขายเสื้อผ้าหรือร้านขายเครื่องสำอางหรือร้านขายกระเป๋าถือ ก็อาจ

จะเป็นทำนองเดียวกันนี้ ผู้ขายบางรายทำหนังสือซึ่งผู้ซื้อกำลังสวมอยู่หรือใช้อยู่เสียด้วยซ้ำ
วิธีนี้ไม่ช่วยให้ได้ลูกค้าเพิ่มขึ้น หรือถึงจุดให้ผู้ซื้อกลับมาอีกเลย

คงไม่มีใครปฏิเสธว่าบางครั้งเราซื้อสินค้าเพราะพอใจผู้ขายที่มีอัธยาศัยดี และพยายาม
หลีกเลี่ยงไม่เข้าร้านบางร้านเพราะผู้ขายมีมารยาทน่ารำคาญและไม่ต้อนรับเป็นต้นว่า ทำหนังสือ
อยู่ตลอดเวลาหรือผู้ขายขายทำรำมกุ่มโก่ง เวลาผู้ซื้อที่เป็นสตรีเข้าไปในร้าน ติดตามทุก
ฝักวอย่างน่ารำคาญชวนให้ซื้อโน้นซื้อนี้ไม่หยุดปาก อยากโฆษณาอย่างเดียว โดยไม่ดูที่ท่า
ของผู้ซื้อ พยายามหวังเหนี่ยวผู้ซื้อด้วยประการต่างๆ เกี้ยวเข็ญผู้ซื้อจนบางคนต้องซื้อ
เพราะความรำคาญ บางทีผู้ขายอาจคิดว่าที่ทำเช่นนั้นเพราะพยายามจะเอาใจลูกค้า แต่ผู้ซื้ออาจ
มองไปในแง่ตรงข้ามเกิดความรำคาญจนไม่อยากจะซื้อก็เป็นได้

ผู้ขายที่ดีควรจะจัดหารายละเอียดต่างๆ เกี่ยวกับคุณสมบัติของสิ่งที่ตนขายมาให้ผู้ซื้อ
และแจ้งข้อเท็จจริงเท่าที่สามารถจะแจ้งได้แก่ผู้ซื้อเสมอ

เมื่อใดที่ผู้ซื้อและผู้ขายต่างปรับปรุงตนให้เป็นไปตามหลักวิชา เมื่อเน้นการซื้อคงจะท่น
เวลาและแรงงานยิ่งขึ้น

ลักษณะโดยทั่วไปของสินค้า

สาเหตุของการซื้อ ก่อนที่จะกล่าวถึงลักษณะโดยทั่วไปของสินค้า จะได้กล่าวถึงสาเหตุของการซื้อสินค้าสักเล็กน้อย เพื่อจะได้ทราบว่าทำไมเราจึงจำเป็นต้องศึกษาเรื่องนี้

การซื้อสินค้านั้น อาจแบ่งได้เป็น ๒ อย่าง คือ การซื้อด้วยอารมณ์และการซื้อด้วยเหตุผล

การซื้อด้วยอารมณ์ (Emotional buying) เป็นการซื้อเพราะต้องการเอาอย่างอื่น หรือซื้อเพราะต้องการบำบัดความกระหาย หรือซื้อเพราะต้องการสนองความภาคภูมิใจหรือซื้อเพราะทนการรบกวนไม่ได้ หรือซื้อเพราะพอใจในวิธีโฆษณา ฯลฯ เช่นในการแต่งกาย การเสริมสวย การซื้อเช่นนี้มักกระทำอย่างกะทันหัน ขาดการไตร่ตรองอย่างรอบคอบ

การซื้อด้วยเหตุผล (Reasonal buying) เป็นการซื้อที่พึงเล็งถึงความจำเป็นและประโยชน์ในการใช้สอยอันแท้จริงของสินค้า มีการคิด การไตร่ตรองล่วงหน้าว่าดีหรือเลว คงทนหรือไม่ ควรซื้อหรือไม่ ราคาพอสมควรหรือไม่ ฯลฯ

ถ้าจะกล่าวโดยทั่วไปแล้ว การที่คนเราซื้อ มักเนื่องมาจากการได้สัมผัส ด้วยตา ด้วยกลิ่น ด้วยการลูบคลำ และต้อง ผู้ขายที่รู้จักวิทยาเหล่านี้จึงมักจะจัดสินค้าของตนให้ล่อตาล่อใจ เต็มไปด้วยสีสันสวยงาม มีกลิ่นหอมจูงใจจนทำให้ผู้ซื้อลืมคำนึงถึงคุณภาพและตัดสินใจซื้อหาด้วยความละเอียดรอบคอบตามหลักเกณฑ์ของการซื้อ

การประเมินคุณภาพสินค้า การซื้อสินค้าจะซื้อด้วยสาเหตุใดก็ตาม ผู้ซื้อจำเป็นต้องศึกษา ลักษณะโดยทั่วไปของสินค้าให้ถี่ถ้วน หมายถึงว่า ผู้ซื้อจะต้องศึกษาวิธีประเมินคุณภาพของสินค้านั้นเอง

การประเมินคุณภาพสินค้าก็คือ การตรวจสอบลักษณะต่างๆ โดยทั่วไปของสินค้า ว่า มีคุณสมบัติอย่างไร เพื่อให้ได้รายละเอียดที่แน่นอนแท้จริง ก่อนที่จะตัดสินใจซื้อ หรืออย่างน้อยให้ได้ประโยชน์คุ้มค่างบเงินที่จ่ายไป การประเมินคุณภาพอาจกระทำกันได้หลาย

วิธี แต่องค์ประกอบที่จะต้องพิจารณา ก็คือ พยายามเรียนรู้สิ่งต่อไปนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ตลาด

ประเภทสินค้า

ชั้นของสินค้า

มาตรฐานของสินค้า

คำแนะนำของผู้ผลิต

กำลังแรงของผู้ขาย

ประสบการณ์ของผู้ซื้อ

ความนิยมของประชาชน

หลักวิชาที่เกี่ยวกับสินค้านั้นๆ

ตลาด คำว่าตลาดที่เราเรียกกันอยู่ทั่วไปนั้น หมายถึงสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งที่มีคนนำสินค้ามาวางขาย และมีคนมาซื้อ แต่คำว่าตลาด (market) ในเศรษฐศาสตร์ หมายถึงวงการค้าสินค้าชนิดต่างๆ ที่ผู้ซื้อและผู้ขายสามารถติดต่อกันได้สะดวกในการซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าตามราคาและภายในเวลาที่กำหนดอันเป็นเหตุให้สินค้าแต่ละชนิดในตลาดมีราคาใกล้เคียงกัน และหากมีการเปลี่ยนแปลงก็จะเปลี่ยนแปลงเหมือนกันหมด

ในตลาดธรรมดาแห่งใดแห่งหนึ่งอาจมีตลาดในทางเศรษฐศาสตร์หลายแห่งก็ได้ คือมีการซื้อขายหลายประเภท หรืออาจมีตลาดธรรมดาหลายแห่งในตลาดเศรษฐศาสตร์เดียวกันก็ได้ คือ ทุกๆ แห่งขายของประเภทเดียวกัน

สำหรับผู้บริโภคจำเป็นต้องศึกษาว่า ตลาดสินค้าที่ต้องการอยู่ที่ใดก่อน แล้วจึงตรงไปหาซื้อจะได้ไม่เสียเวลาในการค้นหา ถ้าจะซื้อสินค้าหลายชนิด ก็ควรจะศึกษาหาตลาดที่มีสินค้าหลายชนิด

ชื่อของตลาดประเภทต่างๆ ขึ้นอยู่กับชนิดของสินค้า ดังจะได้กล่าวไว้ในหัวข้อประเภทสินค้าต่อไป

ประเภทของสินค้า สินค้าแบ่งออกได้หลายประเภท แต่ละประเภทมีตลาดโดยเฉพาะได้แก่

๑. สินค้าของผู้ผลิต คือ สินค้าสำหรับขายแก่ผู้ที่ซื้อไปประดิษฐ์เป็นสินค้าอย่างอื่น เช่น ชาวนาขายข้าวเปลือกให้โรงสีเพื่อนำไปสี บริษัทผ้าขายผ้าให้โรงเรียน

- ไปทำ^๕สำเร็จรูป ส่วนมากจึงมักเป็นสินค้าประเภทขายส่ง และมีตลาดขายส่งหรือตลาดสินค้าผู้ผลิต
๒. สินค้าสำหรับผู้บริโภค คือ สินค้าที่ผู้ซื้อ^๕ๆ กินหรือใช้ประโยชน์ได้ทันที เช่น อาหาร ยา หม้อ กระทะ เสื้อผ้า ผู้บริโภคจำเป็นต้องศึกษาสินค้าประเภทนั้นมากกว่าสินค้าประเภทอื่น ส่วนมากมักเป็นการขายปลีก และมีตลาดขายปลีก หรือตลาดสินค้าบริโภคเป็นศูนย์กลางจำหน่าย
 ๓. สินค้าแรงงาน ได้แก่การขายแรงงาน คือ รับจ้างทำงาน เพื่อให้ได้ค่าจ้าง ซึ่งเป็นแรงงานจึงเกิดมีตลาดแรงงานขึ้น สำหรับหมู่กรรมกรที่ต้องการรับจ้างทำงาน
 ๔. สินค้าที่ดิน สินค้าประเภทนี้เคลื่อนที่ไม่ได้จึงมีผู้ขายทำการติดต่อกันเป็นกลุ่มตามตลาดที่ดิน
 ๕. สินค้าเงินกู้ ถือว่าเงินกู้เป็นสินค้าชนิดหนึ่ง เพราะมีดอกเบี้ยเป็นราคา ผู้กู้^๕หรือให้กู้ หรือผู้เป็นตัวกลางในเรื่องนี้ มักจะจับกลุ่มอยู่ตามตลาดเงินกู้
 ๖. สินค้าตราสาร เช่น พันธบัตร ตัวเงิน หุ้นของบริษัท ถือเป็นสินค้าเพราะมีการซื้อขายและมีราคาขึ้นลง เช่นเดียวกับสินค้าอื่น กระทำการซื้อขายกันในตลาดหุ้น หรือตลาดตราสาร
 ๗. สินค้าสิทธิ เช่น สิทธิบัตร (Patent) ลิขสิทธิ์ต่างๆ อาจซื้อขายได้เช่นเดียวกันในต่างประเทศ สินค้าประเภทนี้มีการซื้อขายกันกว้างขวาง การซื้อขายก็ทำกันในตลาดสิทธิ
 ๘. สินค้าเงินตราต่างประเทศ เป็นสินค้าชนิดหนึ่งเพราะ มีการซื้อขายกันมาก และมีราคาขึ้นลงอยู่เสมอ ผู้กระทำการซื้อขายเงินตราต่างประเทศ กระทำกันในตลาดเงินตราต่างประเทศ

ชั้นของสินค้า (grade) สินค้าบางชนิดโดยเฉพาะที่เป็นวัตถุดิบ เช่น ฝ้าย ตีบูกขนสัตว์ หรือพืชที่ใช้เป็นอาหาร เช่น ข้าว ข้าวโพด กาแฟ เป็นสิ่งที่ต้องการความชำนาญในการพิจารณาความแตกต่างของชั้น เพราะแต่ละชนิดอาจแบ่งคุณภาพออกเป็นชั้นต่างๆ ได้อีกหลายชั้น บริษัททั้งหลาย ที่ทำการซื้อขายสินค้าเหล่านี้ จำเป็นต้องอาศัยผู้ชำนาญโดยเฉพาะ ซึ่งสามารถแบ่งสินค้าออกได้เป็นชั้นๆ ตามคุณภาพและตั้งหรือกำหนดราคาของสินค้านั้นๆ ตามชั้น เช่น ในการค้าข้าว ทั้งผู้ซื้อและผู้ขายต้องรู้ลักษณะ และ

คุณภาพของข้าวเป็นอย่างดี และมักจะตั้งคำจำกัดความไว้เพื่อให้เข้าใจโดยทั่วกัน เช่น ข้าวเปลือก คือข้าวที่ยังมิได้สีเอาแกลบออก ข้าวแดง คือข้าวที่สีเอาแกลบออกแล้ว แต่ยังไม่ได้ชักเป็นข้าวขาว ข้าวทั้งเม็ด คือข้าวที่สีแล้วหรือทั้งเมล็ด ข้าวหัก คือข้าวที่สีแล้วหักเป็นชิ้นเล็กๆ ปลายข้าว คือข้าวหักละเอียด รำ คือส่วนนอกของข้าว ที่สีออกจากเมล็ดข้าว ดังนั้น เมื่อมีชื่อเรียกชั้นต่างๆ ของข้าว จนเป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไปแล้ว ก็มีการกำหนดราคาของข้าวแต่ละชั้น ให้สูงต่ำแตกต่างกันตามคุณภาพ

ในการซื้อขายข้าว เมื่อผู้ซื้อและผู้ขายตกลงราคากันตามชั้นของQUALITY ดังกล่าวแล้ว ผู้ขายต้องส่งสินค้าที่มีคุณภาพตรงตามราคาที่ตกลงไว้กับผู้ซื้อ หากส่งสินค้าผิดคุณภาพไปจากที่ตกลงกันไว้ เช่น ส่งสินค้าคุณภาพต่ำกว่าที่ตกลงราคากัน ผู้ซื้ออาจเรียกร้อง "ค่าชดใช้" จากผู้ขายซึ่งทำผิดสัญญาได้

การค้ำสินค้าอื่นๆ เช่น ผ้าย โหม ขนสัตว์ หรืออื่นๆ ก็ดี ก็ใช้วิธีดำเนินการคล้ายคลึงกัน ด้วยเหตุนี้พ่อค้าจึงมักมี "ตัวอย่างสินค้า" ไว้แสดง เพื่อให้ผู้ซื้อเลือกตามต้องการได้อย่างสะดวก

มาตรฐานของสินค้า (standard) คำว่า "มาตรฐานของสินค้า" ตามพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าฯ ออก พ.ศ. ๒๕๐๓ หมายความว่า คุณภาพ ชั้น ประเภท หรือชนิดของสินค้า มาตรฐานที่กำหนดขึ้น โดยใช้ปริมาณ หน่วย น้ำหนัก ปริมาตร ขนาด ส่วนผสม ส่วนประกอบ ส่วนสัณฐาน สี ตัวอย่างและอื่นๆ ทั้งนี้แต่อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างเป็นเกณฑ์ รวมตลอดถึงวิธีการบรรจุหีบห่อ หรือผูกมัด และวัตถุหรือวัสดุที่ใช้ในการนี้ด้วย

คำว่า "สินค้ามาตรฐาน" ตามพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าฯ ออก พ.ศ. ๒๕๐๓ หมายความว่า สินค้าซึ่งรัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้เป็นสินค้ามาตรฐาน

สินค้าแต่ละชนิดย่อมมีการวางมาตรฐานแตกต่างกัน กระทรวงเศรษฐกิจ มีหน้าที่ประกาศมาตรฐานสินค้าเป็นชนิดๆ ไปจึงจะขอนำตัวอย่างประกาศกระทรวงเศรษฐกิจ เรื่อง มาตรฐานข้าวโพด มาแสดงไว้เพื่อให้พอรู้เป็นแนวทางว่าในการวางมาตรฐานสินค้านั้นทำกันอย่างไร ดังตัวอย่างต่อไปนี้

มาตรฐานข้าวโพด

ข้อ ๑. คำนิยาม

๑. "ข้าวโพด" หมายความว่า เมล็ดของข้าวโพดที่กระเทาะออกจากฝักแล้ว
๒. "เมล็ดดี" หมายความว่า เมล็ดที่ไม่สับ ไม่เสีย ไม่มีแมลง ไม่แตกและไม่ใช่เมล็ดสีอื่น
๓. "เมล็ดสีอื่น" หมายความว่า เมล็ดที่มีสีไม่ตรงตามที่ตกลงกัน
๔. "เมล็ดลึบ" หมายความว่า เมล็ดที่มีลักษณะผิปกติ
๕. "เมล็ดเสีย" หมายความว่า เมล็ดเน่า ชื้นรา หรือไม่มีแป้ง
๖. "เมล็ดแมลง" หมายความว่า เมล็ดที่ถูกแมลงกัดหรือเจาะ
๗. "เมล็ดแตก" หมายความว่า เมล็ดที่แตกออกเป็นชิ้นแต่ไม่ใช่เมล็ดเสีย
๘. "วัตถุอื่น" หมายความว่า วัตถุที่ไม่ใช่ข้าวโพด

ข้อ ๒. ให้กำหนดมาตรฐานข้าวโพด ดังต่อไปนี้ (๑) ต้องเป็นเมล็ดดีแต่ยอมให้มี:—

ก. เมล็ดสีอื่น	ไม่เกินร้อยละ	๐.๕	ของน้ำหนัก
ข. เมล็ดลึบ	ไม่เกินร้อยละ	๐.๗	ของน้ำหนัก
ค. เมล็ดเสีย	ไม่เกินร้อยละ	๐.๒	ของน้ำหนัก
ง. เมล็ดมีแมลง	ไม่เกินร้อยละ	๐.๕	ของน้ำหนัก
จ. เมล็ดแตก	ไม่เกินร้อยละ	๐.๓	ของน้ำหนัก
ฉ. วัตถุอื่น	ไม่เกินร้อยละ	๐.๕	ของน้ำหนัก

ข้อ ๓. ในกรณีที่มีข้อโต้แย้งหรือปัญหาข้อพิพาทใดๆ เกี่ยวกับเมล็ดดี เมล็ดลึบ เมล็ดเสีย เมล็ดมีแมลง เมล็ดแตกหรือสีของข้าวโพด ให้ถือตัวอย่างที่สำนักงานมาตรฐานสินค้าจัดทำขึ้นครั้งหลังสุดเป็นมาตรฐาน

ข้อ ๔. ในกรณีที่มีการซื้อขายข้าวโพดตามตัวอย่าง คุณภาพของข้าวโพดนั้นต้องไม่ต่ำกว่าตัวอย่างที่ผู้ซื้อตกลงไว้ และสำนักงานมาตรฐานสินค้าได้เห็นชอบแล้ว

ข้อ ๕. ในกรณีที่มีการส่งออกโดยบรรจุกระสอบ กระสอบที่ใช้บรรจุต้องอยู่ในสภาพเรียบร้อย เหมาะสำหรับการส่งออก ไม่ขาด ไม่ร่วน ไม่มีกลิ่นเหม็น และต้องเย็บปากกระสอบให้แน่นด้วยเชือกบานเย็บกระสอบสองเส้นคู่ เย็บไปและกลับเที่ยวละไม่น้อยกว่า ๑๑ เข็ม

การวางมาตรฐานสินค้ามีประโยชน์ในการรักษาคุณภาพของสินค้าและเป็นการป้องกันมิให้ผู้ผลิตเอาเปรียบผู้ซื้อจนเกินไป ในอันที่จะผลิตสินค้าที่มีคุณภาพต่ำออกสู่ตลาด และทั้งราคาสูงเกินกว่าคุณภาพ ในต่างประเทศบางประเทศสามารถกำหนดราคาสินค้าได้เป็นมาตรฐานโดยทั่วไป เพราะโรงงานที่ผลิตเป็นผู้ตั้งราคา ตีราคาลงบนสินค้า รักษาคุณภาพเอง เมื่อส่งเข้าสู่ท้องตลาดก็มีเปอร์เซ็นต์ไว้ให้ผู้ขายเสร็จ โดยผู้ขายมีต้องไปบวกราคาค่าขายเอง วิธีนี้สะดวกแก่ผู้ซื้อหรือผู้บริโภคในแง่ที่ไม่ต้องคำนึงถึงการฉ้อราคา หรือได้สินค้าที่มีคุณภาพต่ำ ในประเทศเรารัฐยังไม่สามารถวางมาตรฐานสินค้าโดยทั่วไปได้ จึงยังไม่สามารถจะควบคุมราคาสินค้าให้เป็นมาตรฐานเดียวกันได้ เพราะการกระทำเช่นนั้น จะต้องประสบปัญหายุ่งยากหลายด้าน ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าสินค้าชนิดเดียวกัน แต่จำหน่ายคนละแห่ง ราคาอาจไม่เท่ากัน ตลาดประเภทหนึ่งยังมีมากเท่าไรผู้ซื้อหรือผู้บริโภคก็จำเป็นต้องศึกษาเรื่องของการซื้อมากขึ้นเพียงนั้น

คำแนะนำของผู้ผลิต สินค้าชนิดใดที่ผู้ผลิตสามารถให้ความกระจ่างแก่ลูกค้าได้อย่างสุจริต ซื่อสัตย์และละเอียดลออ ย่อมแสดงถึงคุณภาพ และถ้าสามารถรักษาคุณภาพนั้นไว้ได้ จะทำให้ลูกค้าเกิดความเชื่อถือ การให้คำบอกเล่าต่างๆ มักเขียนลงบนป้ายฉลาก เช่น เสื้อสำเร็จรูป มักมีป้ายเล็กๆ ติดที่คอเสื้อ บอกขนาด ชนิดของผ้า ชักได้หรือไม่ รัดได้หรือไม่ ฯลฯ อาหารกระป๋องจะมีฉลากบอกส่วนผสมวิธีรับประทาน น้ำหนัก แหล่งผลิต ฯลฯ

ฉลากมีประโยชน์ คือ

๑. ช่วยให้ซื้อของได้ถูกต้องตามความต้องการ
๒. ให้ความแน่ใจในการบริโภคว่าไม่มีโทษ
๓. มีกฎหมายช่วยคุ้มครองผู้ซื้อ
๔. ผู้ซื้อไม่ถูกหลอกให้หลงเชื่อเข้าใจผิด
๕. บอกรายละเอียดเกี่ยวกับสินค้า เช่น สินค้านั้น คืออะไร ทำด้วยอะไรบ้าง น้ำหนักเท่าใด ฯลฯ

ฉลากที่ดีควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

๑. แจ้งตรงต่อความจริงทุกประการ แม้จะเป็นของเทียม ก็ระบุไว้ด้วย เช่น ผงชูรสเทียม
๒. ละเอียดพอที่จะให้ผู้บริโภคอ่านแล้วเข้าใจได้ตลอด ถูกต้องและชัดเจน

๓. ไม่ทำให้เกิดความเข้าใจผิด เช่น เขียนชื่อว่าเป็นขนมชนิดหนึ่ง และทำรูปไปอีกอย่างหนึ่ง
๔. ต้องไม่ให้คำที่เกินความจริง เช่น คิมเพียงแก้วเดียวเกิดพลังมหาศาล
๕. ไม่ใช่ภษณะหรือที่บรรจซึ่งโตเกินกว่าสินค้าภายในมากเกินไป เช่น ผงซักฟอกซึ่งบรรจุเพียง $\frac{2}{3}$ ของกล่อง
๖. ใช้ชื่อที่แจ่มแจ้ง อ่านเข้าใจง่าย ไม่กำกวม ซึ่งอาจทำให้ผู้ซื้อเข้าใจผิดได้
๗. บอกแหล่งผลิตให้ชัดเจน หาได้ง่าย
๘. บอกน้ำหนักหรือปริมาตรให้ถูกต้องตามมาตราส่วน

นอกจากฉลากป้ายซึ่งติดมากับสินค้าแล้ว บางครั้งผู้ผลิต ยังมีคู่มือเล่มเล็ก ๆ หรือเอกสารชี้แจง วิธีใช้ แสดงรูป ลักษณะ ขนาด น้ำหนัก หรือปริมาณราคาแหล่งผลิต หรืออื่น ๆ ยิ่งละเอียดมากเท่าใดก็จะช่วยในการตัดสินใจแก่ผู้ซื้อได้มากเท่านั้น

ในต่างประเทศบางประเทศมีการรับรองคุณภาพของสินค้า โดยองค์การ หรือสมาคมที่มีชื่อเสียง เช่น เครื่องใช้ในบ้าน บางชนิดผ่านการรับรองคุณภาพ โดย Good Housekeeping อาหารกระป๋องผ่านการรับรองโดยกระทรวงสาธารณสุข หรือห้องปฏิบัติการทดลอง วิธีนี้ช่วยให้ผู้ซื้อเกิดความเชื่อมั่นในคุณภาพของสินค้า และช่วยให้ตัดสินใจซื้อได้ง่ายขึ้น เพราะเครื่องหมายหรือคำรับรองย่อมแสดงถึงความปลอดภัย ความคงทน ความถาวร ฯลฯ ในการใช้คงตัวอย่างต่อไป

CANNON

Cannon towels give you most for your money

BEAUTI-FLUFF®—finish
for luxurious texture

SUPER ABSORBENCY
for quick drying

COLOR FASTNESS
for lasting beauty

All Cotton

See laundering suggestions on reverse side.

ด้านหลังของฉลากแผ่นนั้นยังมีคำชี้แจงรายละเอียดอีก คือ

Wash in warm water with mild soap. Use bleach on white towels only. Darker colors should be washed separately as they may color the wash-water slightly. However, this does not dim the glowing colors of the the towels, which are as sun-and-suds prroof as modern scientific methods, can make them.

ซักในน้ำอุ่นที่เจือด้วยสบู่อย่างอ่อน ใช้น้ำยาฟอกขาว ได้เฉพาะผ้าเช็ดตัวสีขาวเท่านั้น ถ้าเป็นผ้าสีควรแยกซักต่างหาก เพราะผ้ามีสีตกออกมาบ้าง อย่างไรก็ตาม ผ้าเช็ดตัวชนิดนี้สีจะไม่หมองลงไปแม้จะถูกแดดหรือถูกผงซักฟอกก็ตาม เพราะได้ผ่านกรรมวิธีทางวิทยาศาสตร์มาแล้ว

คำชี้แจงของผู้ขาย

เมื่อเราไปที่ร้านซึ่งตั้งใจจะซื้อสินค้าที่ต้องการ ควรจะคิดถึงลักษณะที่สำคัญของสินค้านั้นไว้ล่วงหน้า สิ่งที่เราต้องการนั้นมีลักษณะอย่างไร เช่น จะซื้อ ชุดน้ายาสักหนึ่งชุด ก็ควรจะคิดไว้ก่อนที่จะไปถึงร้านว่าต้องการวัตถุประเภทไหน รูปร่างอย่างไร สีอะไร จำนวนที่ต้องการเท่าไร ทั้งนี้เพื่อความสะดวกที่จะตรงไปซื้อสิ่งที่ต้องการได้ทันที หรือเมื่อผู้ขายถามความประสงค์จะได้บอกลักษณะได้ทันที ทำให้ค้นหาได้ไ้่ง่ายและรวดเร็ว หรือถ้าร้านนั้นไม่มีสิ่งที่มีลักษณะดังที่ต้องการจะได้ไม่เสียเวลามองหา เมื่อผู้ซื้อทราบความต้องการและหาสินค้าที่มีลักษณะใกล้เคียงกับความต้องการมาได้ได้แล้ว ต่อจากนั้นผู้ขายมีหน้าที่ให้รายละเอียดเพิ่มเติมเมื่อผู้ซื้อต้องการทราบรายละเอียดให้มากยิ่งขึ้น เช่น ทำจากประเทศไหน ราคาเท่าไร มีการเปรียบเทียบกับสินค้าประเภทเดียวกัน แต่คนละเครื่องหมายการค้า สามารถบอกคุณภาพความแตกต่างในการใช้ การเก็บรักษา การทำความสะอาด วิธีอ่านฉลากคำแนะนำราคาขายส่ง ขายปลีก ถ้ามีของแลกเปลี่ยน ของแถม หรือสิ่งอื่นใดที่ควรแจ้งให้ผู้ซื้อทราบ ก็ควรชี้แจงให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ จะทำให้ผู้ซื้อเกิดความสะดวกในการตัดสินใจ ถ้ามีการประกันคุณภาพด้วยยิ่งดี เช่น สินค้าบางอย่างมีการประกัน ๓ เดือน ๖ เดือน ๑ ปี ทั้งนี้เป็นต้น จะช่วยให้ผู้ซื้อตัดสินใจซื้อได้รวดเร็วขึ้น แต่ทั้งนี้ผู้ขายควรให้คำชี้แจงที่เป็นประโยชน์จริง มิใช่กล่าวหลอกลวง พอให้ขายสินค้าออกไปได้ง่ายๆ เท่านั้น ในกรณีที่มีการให้คำชี้แจงเกินความจริง ซึ่งมีอยู่ทั่วไปในวงการขาย ทั้งที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ ทำให้ผู้ซื้อต้องพยายามพิจารณาคุณภาพ หากขาดความรู้ในเรื่องลักษณะของแท้ว่าเป็นอย่างไรก็อาจซื้อของปลอมมาในราคาแพง แล้วใช้ไม่ได้ผลตามต้องการ

ประสบการณ์ของผู้ซื้อ

ผู้ซื้อในที่นี้อาจได้แก่ ตัวเราเอง เพื่อน เพื่อนบ้านญาติพี่น้อง ฯลฯ ควรประเมินผลคุณภาพของสินค้าโดยคำนึงถึงประสบการณ์ของเราเองก่อนว่าที่เคยซื้อเข้ามาแล้ว สินค้าชนิดนั้นซื้อ มีคุณภาพอย่างไรหรือมีข้อเสียตรงไหน ควรพยายามหรือรวบรวมข้อมูลเหล่านั้นไว้ใช้เป็นเกณฑ์ในการซื้อคราวต่อไป

การคุยกับเพื่อนฝูงซึ่งเคยซื้อสินค้าที่เรากำลังต้องการจะซื้อ เพื่อไต่ถามประสบการณ์เกี่ยวกับคุณภาพของสินค้านั้น ๆ จะช่วยให้รู้จักเกณฑ์ในการเลือกซื้อ แต่ทั้งนี้ต้องพยายามซักไซ้ด้วยว่า ถ้าไม่ดีเป็นเพราะอะไร ถ้าดี คืออย่างไร เช่นเพื่อนอาจให้คำแนะนำว่า ผงซักฟอกชนิดหนึ่ง ซักผ้าไม่ขาวสะอาด ก็ควรจะไต่ถามเพิ่มเติมว่าซักด้วยน้ำอุ่นหรือเปล่าน้ำที่ซักเป็นน้ำกระด้างหรือเปล่า แะทิ้งไว้นานพอสมควรหรือเปล่า เพราะสิ่งเหล่านี้ อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ผ้าไม่ขาวได้ ไม่ใช่ความผิดของผงซักฟอก การตั้งปัญหาซักถามผู้ที่มีประสบการณ์มาแล้ว จะช่วยให้ซื้อได้ถูกต้อง

ความนิยมของประชาชน

สิ่งที่คนส่วนมากนิยมใช้อาจจะช่วยให้เรารู้ว่าสิ่งนั้นดี เพราะถ้าคุณภาพของสินค้านั้นไม่ดีกว่าคนจำนวนมากย่อมไม่นิยมใช้ สำหรับในประเทศไทยขณะนี้ หาสติที่แน่นอนได้ยากว่าสินค้าชนิดใดมีผู้ใช้เท่าใด แต่ก็พอทราบได้จากสถิติการขาย ถ้าสินค้าใดจำหน่ายได้คล่องและจำหน่ายหมดในระยะเวลาอันรวดเร็ว การค้างสต็อกมีสต็อกน้อย ก็นับได้ว่าสินค้านั้นอยู่ในความนิยมของประชาชน พ่อค้าคนกลางในปัจจุบัน มีความเข้าใจในเรื่องนี้ดี จึงมักจะให้คำแนะนำแก่ผู้ซื้อหรือผู้บริโภคว่า “ขายดี” “คนนิยม” “ไม่ยอมขาย” ดังนี้เป็นต้น ทั้งนี้ก็เพื่อจะช่วยให้เป็นหลักประกันได้อย่างหนึ่งว่า สินค้านั้นอยู่ในความนิยมของประชาชนนั่นเอง และถ้าผู้ซื้อเกิดความมั่นใจว่า สินค้านั้นมีผู้นิยมซื้อมากหรือนิยมใช้มาก ก็จะช่วยให้ผู้ซื้อประเมินผลคุณภาพของสินค้านั้นได้ง่ายขึ้น

หลักวิชาที่เกี่ยวข้องกับสินค้า

เนื่องจากสินค้าในท้องตลาดมีอยู่มากมายหลายประเภท แต่ละประเภทผลิตจากวัสดุแตกต่างกัน จึงจำเป็นต้องศึกษาเรื่องของวัสดุที่นำมาผลิตเป็นสินค้า เช่นสินค้าผ้าต้องศึกษาเรื่องของเส้นใยชนิดต่าง ๆ ดังได้กล่าวไว้ในบทที่ ๕ เรื่องการเลือกซื้อผ้า ถ้าจะเลือกซื้อ

อาหารก็ต้องศึกษาลักษณะของอาหารชนิดต่าง ๆ ดังกล่าวไว้ในบทที่ ๔ เรื่องการเลือกซื้ออาหาร เป็นต้น

สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ต้องอาศัยหลักวิชาที่จะพิจารณาความแตกต่าง ซึ่งต้องศึกษาโดยเฉพาะเป็นเรื่อง ๆ ไป ดังนั้นในการซื้อสิ่งของ เครื่องใช้ หรือเครื่องบริโภคใด ๆ ก็ดี ผู้ที่จะประเมินคุณภาพของสิ่งที่ซื้อได้นั้นต้องอาศัยหลักวิชาที่เกี่ยวกับสินค้านั้น ๆ เข้าประกอบการประเมินด้วย มิใช่จะฟังแต่คำแนะนำของผู้ผลิต หรือคำชี้แจงของผู้ขายแต่อย่างเดียวหรือใช้หลักประเมินที่อธิบายมาแล้วแต่เพียงข้อหนึ่งนั้นหาเพียงพอไม่

การเลือกซื้ออาหาร

อาหารคือ สิ่งที่บริโภคแล้วเป็นประโยชน์ต่อร่างกาย และไม่ทำให้เกิดโทษ อาหารหลักห้าหมู่จะช่วยสร้างและซ่อมแซมร่างกาย ให้พลังงานช่วยให้อวัยวะต่างๆ ทำงานได้ ช่วยป้องกันโรคต่างๆ และให้มีความต้านทานโรคต่างๆ ได้ดี นอกจากนี้ยังมีอาหารอื่นๆ อีกมากมายหลายอย่าง ซึ่งมนุษย์เราบริโภคเพราะความเคยชินบ้าง เพราะความอร่อยบ้าง เพราะความนิยมตามผู้อื่นบ้าง แต่อาหารหลายอย่างในประเภทดังกล่าวนี้ไม่กินก็อยู่ได้

เนื่องจากมนุษย์ไม่สามารถผลิตหรือหาอาหารทุกอย่าง ที่ต้องการ บริโภคได้เองจึงจำเป็นต้องซื้อ (หรือหาสิ่งของไปแลกเปลี่ยนมา) ด้วยเหตุผลที่ว่าอาหารมีมากมายเกินความต้องการ หรือเกินทุนทรัพย์ที่มีจึงจำเป็นต้องมีการเลือกซื้ออย่างฉลาด

ความจำเป็นในการเลือกซื้ออาหาร

๑. สำนักงานสถิติแห่งชาติมีตัวเลขยืนยันว่า รายจ่ายเกือบครึ่งหนึ่งของครอบครัว เป็นรายจ่ายในเรื่องอาหารการกิน ครอบครัวยังมีรายได้น้อยเพียงไรรายจ่ายสำหรับอาหารก็ยังสูงมากขึ้นเพียงนั้น รายได้ของประชากรต่อปีต่อหัวนั้นต่ำมาก ฉะนั้นเงินที่ใช้จ่ายในเรื่องอาหารจึงเป็นเรื่องต้องระมัดระวังอย่างยิ่ง ก็ต้องพยายามซื้อให้ได้ปริมาณและคุณค่าทางอาหาร โดยเสียเงินน้อยที่สุด

๒. ราคาของอาหาร ไม่ได้เป็นเครื่องหมาย บอกคุณภาพ หรือคุณค่าต่อร่างกายเสมอไป ถ้าเลือกซื้อเป็นก็จะได้อาหารที่มีคุณค่าสูง อาหารบางประเภทให้ประโยชน์แก่ร่างกายสูงและราคาถูก

ราคาอาหารที่ขายมักขึ้นอยู่กับฤดูกาล ฉะนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องรู้จักเลือกซื้ออาหารในฤดูกาล เพื่อจะได้อาหารที่สด คุณค่าสูง อร่อย และราคาถูก

บางครั้งผู้ซื้อเสียจ่ายเงินจึงซื้อของที่มีราคาถูกที่สุดที่จะซื้อได้ ถ้าได้อาหารที่มีคุณภาพที่ดีก็ไม่ใช่ไร แต่มักปรากฏว่าเป็นอาหารที่เสื่อมคุณภาพ จึงไม่ได้คุณค่ามากเท่าที่ควรจะได้

บางครั้งผู้ซื้อใช้เงินอย่างฟุ่มเฟือย เพื่อแสดงว่าสามารถซื้ออาหารแพงได้ ทั้งๆ ที่อาหารอื่นมีคุณค่าดีกว่าและถูกกว่า

อาหารยังใหม่และสดเพียงใดก็ยังมีคุณค่าสูงเพียงนั้น และส่วนใหญ่อร่อยกว่าอาหารที่ไม่ใหม่ และไม่สด ของใหม่และสดมีลักษณะแตกต่างกับของเก่าอย่างไรนั้นเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้เพื่อช่วยให้เลือกซื้ออาหารได้ถูกต้อง

๓. พลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศไทยอยู่ในชนบท ตลาดในชนบทบางแห่งมีอาหารจำกัด บางแห่งก็มีตลาดนัดสัปดาห์ละครั้ง ฉะนั้นการเลือกซื้อสิ่งที่เก็บไว้กินได้หลายวันโดยไม่ต้องอาศัยตู้หรือตู้แช่และไม่เสื่อมคุณค่า จึงเป็นเรื่องสำคัญมากที่ต้องศึกษา

๔. อาหารที่มนุษย์กินได้มีหลายประเภท แต่ละประเภทมีสารอาหารต่างๆ กัน ไม่มีอาหารใดเพียงอย่างเดียวที่มีสารอาหารที่ร่างกายต้องการรวมอยู่ไว้อย่างครบถ้วน ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องเลือกแต่ละอย่าง ซึ่งเมื่อรวมเป็นอาหารหนึ่งมื้อแล้วจะได้สารอาหารครบทุกอย่างตามที่ร่างกายต้องการในหนึ่งวัน การที่จะเลือกได้ถูกต้องเพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุดจึงควรมีความรู้เรื่องอาหารหลักห้าหมู่

อาหารหลักห้าหมู่

* อาหารหลักตามที่เรียกกันอยู่ในประเทศไทยขณะนี้ แบ่งออกเป็นหมู่ใหญ่ๆ ห้าหมู่ คือ

๑. เนื้อสัตว์ต่างๆ ไข่ ถั่ว นม
๒. ข้าว แป้ง น้ำตาล เผือก มัน
๓. ผักใบเขียว และพืชผักอื่นๆ
๔. ผลไม้ต่างๆ
๕. ไขมันจากสัตว์และพืช

อาหารทั้ง ๕ หมู่นี้ ให้สารอาหารต่างๆ กัน คือ โปรตีน คาร์โบไฮเดรต ไขมัน วิตามิน และเกลือแร่ นับเป็นอาหารอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งมนุษย์จะขาดเสียมิได้

ประโยชน์ของสารอาหาร

๑. ให้พลังงานแก่ร่างกาย ได้แก่ คาร์โบไฮเดรต ไขมัน และโปรตีน ร่างกายจำเป็นต้องมีหรือสะสมสารอาหารเหล่านี้ไว้ เพื่อใช้ในการทำงานของร่างกายทั้งภายในและภายนอก เราวัดปริมาณของพลังงานหรือกำลังที่ได้จากอาหารเป็นหน่วยความร้อน เรียกว่า แคลอรี

* จากคู่มือโภชนาการเกษตรและอนามัย กองส่งเสริมอาหาร กรมอนามัย ๒๕๐๖

๒. สร้างความเจริญเติบโต และซ่อมแซมร่างกาย ได้แก่ โปรตีน กลีโกลีและ วิตามิน ร่างกายต้องการสารอาหารจำพวกนี้ เพื่อความเจริญเติบโต โดยเฉพาะสำหรับเด็ก ส่วนผู้ใหญ่ก็ต้องการอาหารจำพวกนี้ไว้ซ่อมแซมร่างกาย

๓. อาหารควบคุมการทำงานของร่างกาย ได้แก่ พวกที่ให้สารอาหาร โปรตีน กลีโกลีและ วิตามิน เพราะเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของสารเคมี ซึ่งช่วยควบคุมอวัยวะให้ทำงาน เป็นปกติ ถ้าขาดอาหารจำพวกนี้ ร่างกายจะหยุดเติบโต อวัยวะต่างๆ ก็เสื่อมโทรม

๔. อาหารช่วยป้องกันและต้านทานโรค ได้แก่ โปรตีน กลีโกลีและ วิตามิน ถ้ากินอาหารที่ให้สารอาหารเหล่านี้ไม่พอ ร่างกายจะอ่อนแอ และเกิดโรคต่างๆ

วิธีเลือกซื้ออาหาร

ต่อไปนี้เป็นรายละเอียดความรู้ในการเลือกซื้ออาหารแต่ละชนิด ซึ่งจะกล่าวเป็นหมวด ใหญ่ ๆ ๕ หมู่ตามที่ได้แบ่งไว้ข้างต้น

เนื้อสัตว์ต่างๆ ไข่ นม ถั่ว

๑. เนื้อวัว เนื้อที่สีต้องสีแดงสด ไม่เขียว ไม่ดำ ไม่ชอกช้ำ เนื้อแน่น เมื่อใช้นิ้ว กดลงไปจะกลับเต็มขึ้นมาเหมือนเดิม เวลาใช้มีดตัดลงไปจะแห้ง ไม่มีน้ำเล็ดไหลเลอะเทอะ ถ้ามีมันติดจะต้องมีสีเหลืองลักษณะของเนื้อจะมีความแข็งพอสมควร ไม่กระต้าง ไม่มีกลิ่นเหม็น เนื้อวัวที่มาจากเนื้อหนุ่ม แข็งแรง ประกอบอาหารได้ดี ลักษณะของเนื้อที่มีสีเขียว คล้ายๆ นุ่มๆ ไม่ค่อยมีมัน สีซีด ได้แก่เนื้อของวัวแก่ ใช้ประกอบอาหารไม่อร่อย เนื้อขาว รสไม่ดี แม้ราคาจะถูกกว่าก็ไม่ควรซื้อ

๒. เนื้อควาย ลักษณะที่สดก็เช่นเดียวกับเนื้อวัว แต่เส้นหยาบและสีคล้ำกว่าและมัน ที่ติดเนื้อเป็นสีขาว เนื้อควายเหนียวกว่าเนื้อวัว

๓. เนื้อหมู เนื้อหมูที่คิมสีชมพูอ่อน ลักษณะของเนื้อจะมีความแน่นพอสมควร ไม่กระต้าง ไม่มีกลิ่นเหม็น (ถ้าเนื้อสีแดงเข้มมาก มันสีเหลือง แสดงว่าเป็นหมูแก่เมื่อทำให้อสุกแล้วเนื้อจะเปลี่ยนเป็นสีดำคล้ำๆ ไม่น่าบริโภค) ถ้าเป็นสามชั้น ต้องมีมันมากและเป็นชั้นๆ สลับกับเนื้อแดง ไม่มีพังผืดติดระหว่างเนื้อกับมันหนังหนาแต่นุ่มนวล ลักษณะแบบนี้เป็นหมูที่มีอายุและขนาดเหมาะสมที่จะบริโภค ส่วนหมูหนังบางแข็งมันน้อย แสดงว่ามาจากหมูผอม ขาดอาหารหรือเลี้ยงปล่อย ราคาถูกแต่คุณค่าและรสก็ด้อยกว่า

เนื้อวัวหรือเนื้อหมูก็ตาม ถ้าที่เนื้อมีเม็ดคล้ายเม็ดสาकुอยู่เป็นระยะๆ อย่าซื้อเป็นอันขาด กินแล้วจะเป็นโรคพยาธิ นอกจากนั้นควรคำนึงถึงรสชาติของร้านที่จำหน่ายด้วยเพราะเนื้อคุณภาพดีและเสียเร็ว หากร้านที่จำหน่ายสกปรกก็จะช่วยให้จุลินทรีย์ก่อตัวเร็วขึ้น เป็นภัยต่อผู้บริโภค

เนื้อประเภทอื่น เช่น เนื้อกวาง เนื้อเก้ง ก็อาศัยหลักพิจารณาอย่างเดียวกัน ผิดกันแต่ลักษณะของเนื้อ เนื้อกวางและเนื้อเก้ง สะเอียดมาก

๔. เป็ด ไก่ ห่าน ไก่ทอง นก ที่ดีและสด เนื้อหน้าอกจะแข็ง จับดูไม่หยุ่นเหมือนวัน ใต้ผิวหนังมีสีเหลือง ถ้าผ่าออกจะแลเห็นมันอยู่ในท้อง มีลักษณะอ้วนสมบูรณ์ เนื้อแข็งพอสมควร ไม่เหลวนุ่มนิ่มไม่มีกลิ่นเหม็น ลูกตาไม่บุ๋มลงไปมาก ถ้าตาดูจะมีจุดสีขาวๆ ซ้ำๆ ที่คอหรือที่ท้อง ที่หลัง หว่างขาหรือใต้ปีก แสดงว่าถูกฆ่ามานาน อาจะเสียได้ง่าย

สำหรับไก่เรามากินนิยมกินไก่อ่อน ตัวผู้ ลักษณะไก่อ่อนคือมีหงอนอ่อนเกลี้ยงเท่านั้น ตัวผู้เคยสน ตัวเมียอ่อนหนึ่งบาง ปากไม่แข็งมาก ไก่ขาวเนื้อจะขาว เหมาะสำหรับต้มซุ๊ป ไก่ดำหรือเหลือง เหมาะสำหรับทอด อบ แกง

อายุของเป็ด ห่าน ไก่ทอง ขนาดกลางๆ ไม่แก่เกินไปไม่อ่อนเกินไป จึงจะกินอร่อย สังเกตได้จากลักษณะที่เท้าของมันควรมีตุ่มแหลมๆ ยื่นออกมา ถ้ากระดูกหน้าอกแข็งมาก แสดงว่าอายุมาก เสียเวลาในการทำให้อร่อย เพราะเนื้อเหนียวหนังหนา และมันมาก

๕. ปลา ชาวไทยเป็นจำนวนมากนิยมกินปลา เพราะเป็นอาหารย่อยง่าย หาซื้อง่าย ราคาไม่แพง วิธีเลือกซื้อ คือ ปลาน้ำจืดที่สด ตัวเป็นมันสดใส ตาใสเนื้อแข็งพอควร ปลาทะเลสด เนื้อจะแดงจัด ตาใส เนื้อแข็งไม่เหลวละ

ปลาบางชนิดมีคุณค่าเกือบเท่ากัน เช่น ปลาทู และปลาจะละเม็ด แต่ราคาของปลาทั้งสองชนิดนี้ต่างกันมาก ฉะนั้นการที่ผู้ซื้อจะเลือกซื้อชนิดใดย่อมขึ้นอยู่กับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวด้วย

๖. กุ้ง กุ้งน้ำจืด ถ้าสดจะมีสีเขี้ยว ปนน้ำเงิน เปลือกสดใส หัวติดแน่นกับตัว มีมัน กุ้งทะเลที่สดก็เช่นกัน จะมีสีสดใส หัวติดแน่น มีมัน เนื้อแข็งใส กุ้งที่ไม่สด ไม่ควรเลือกซื้อ คือ กุ้งผิวสีแดงเนื้อนุ่ม มีกลิ่นแรงจัด

๗. ปูทะเล สีเขี้ยว เข้ม อ้วนพี หนัก ตาใส ก้ามใหญ่สีไม่แดงจัด เปลือกบาง เมื่อกดแรงๆ กลางหน้าอกแข็ง กดไม่ลง ลักษณะอย่างนี้เนื้อแน่น ถ้ากดลงแล้วบุบลงง่ายก็

เป็นปูเนื่อโพลก ปูทะเลตัวผู้ฝาปิดที่หน้าอกเล็กเรียวขึ้น ตัวเมียฝาปิดใหญ่เต็มหน้าอก ควรเลือกซื้อปูตัวผู้เพราะเนื้อมากกว่าตัวเมีย ถ้าชอบปูไข่ใช้หัวมีอติคบนหลัง เสียงแน่นทึบ แสดงว่ามีไข่มาก ถ้าเสียงโปร่งไม่ดี

๙. หอย หอยทั้งเปลือกถ้าสดและใหม่ จะหุบแน่น ถ้าวางไว้จะเปิดปากและหุบไว หอยแกะเปลือก สีสดใส ตัวอ้วนแน่น แข็งแรง ไม่เป็นเยื่อบาง ๆ หลุดลွ่ยกระจัดกระจาย จึงจะดี และมีส่วนเนื้อมากกว่าส่วนสีตา

สัตว์น้ำทุกชนิดมีกำหนดเวลาถิ่นที่มีรสดี คือ ระหว่างเดือนกรกฎาคม ถึงกุมภาพันธ์ พักกำหนดนั้นไปแล้วสัตว์เหล่านั้นจะอยู่ในระยะเวลาตกฟอง ความโอชะและประโยชน์ที่ได้คุณค่าอาหารจากสัตว์เหล่านั้นลดลง เนื่องจากร่างกายจำเป็นต้องไปบำรุงไข่ของมัน สัตว์เหล่านั้นจะมีลักษณะผอมหัวโต จึงไม่ควรเลือกซื้อไข่ของสัตว์เหล่านั้น เช่น ไข่กุ้ง ไข่ปลา เมื่อนำมาประกอบอาหาร บางคนเกิดอาการแพ้ (allergy) ได้ง่าย เช่น ทำให้ท้องเสีย หรือมีอาการคัน เป็นผื่น ปูและหอย ในฤดูแล้งก็มีลักษณะผอมเช่นเดียวกัน เนื้อเหลวและโพลก จึงไม่นิยมกิน แต่อย่างไรก็ตามในปัจจุบันนี้ได้พยายามขจัดปัญหาอาหารขาดแคลน ในบางฤดูกาลได้ด้วยการเก็บไว้ในห้องเย็น และนำออกจำหน่ายได้ตลอดปีจนผู้บริโภคอาจหาซื้อได้เสมอ ถึงกระนั้นก็ตาม ราคา และรสแห่งความโอชะ ย่อมแตกต่างกัน

๑๐. ไข่ ไข่ใหม่และสดถ้าจับดูจะรู้สึกสากมือเล็กน้อย เปลือกไม่ลื่นมัน ไม่กลอน มีน้ำหนักพอสมควร ถ้าเปลือกยังมีความนวลอยู่นั้นคือ เยื่อของโปรตีนคลุมอยู่ เยื่อป้องกันมิให้แบคทีเรียเล็ดลอดเข้าสู่ภายในตามรูเล็ก ๆ ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมากรอบ ๆ เปลือกไข่ เยื่อนี้ถูกทำลายได้ง่าย เมื่อถูกทำลายแล้วจะทำให้เกิดช่องว่างระหว่างเยื่อทั้งด้านนอกและด้านใน ความชื้นภายในจะระเหยออกมาได้ง่าย ถ้าไข่อ่อนขึ้นส่องดูกับแสงแดด จะเห็นได้ชัดสีของเปลือกไข่ที่แตกต่างกัน เช่น สีขาว สีนวล เป็นเครื่องหมายบอกความใหม่หรือเก่า

ไข่เป็ดหรือไข่ไก่มีคุณค่าทางอาหารเกือบเท่ากัน ไข่เป็ดฟองใหญ่กว่า มีไข่ขาวมากกว่า มีความความมากกว่า การเลือกซื้อควรคำนึงถึงว่าจะนำไปใช้เพื่ออะไรถ้านำไปลวกรับประทาน ก็ควรใช้ไข่ไก่เพราะความน้อยกว่า

๑๑. ถั่ว ที่แกะเปลือกแล้ว ควรเลือกซื้อที่ใหม่ ๆ เช่น ถั่วเหลืองจะมีสีสดใส ถั่วเขียวก็เช่นเดียวกัน ถ้าสีคล้ำ และมีความชื้นมัวเคลือบอยู่รอบ ๆ แสดงว่าเก่า ถั่วใหม่จะมีเมล็ดเต่งอวบสมบูรณ์ไม่เหี่ยว มีน้ำหนักพอควร ไม่เบาโปร่ง เมื่อแช่น้ำจะจม ไม่มีตัวมอดแมลง ไม่มีตัวเสียเจือปนอยู่มาก

๑๑. นม นม pasteurized เป็นนมสดที่รักษาความเป็นธรรมชาติไว้ได้มากที่สุด และต้องเก็บไว้ในที่ที่มีความเย็นตลอดเวลา

นม sterilized ผ่านกรรมวิธีเช่นเดียวกับนมสดกระป๋อง เก็บไว้ได้ตลอดไปโดยไม่ต้องใช้ความเย็น สภาพของนมไม่เปลี่ยน

การเลือกซื้อจึงต้องดูวิธีเก็บรักษาของผู้จำหน่าย นม Pasteurized ถ้าไม่เก็บไว้ในความเย็นจะเสีย บุค รวมทั้งกันเป็นก้อนๆ การบริโภคนมสดจำเป็นต้องคำนึงถึงความสะดวก และการฆ่าเชื้อจุลินทรีย์ ถ้าผ่านกรรมวิธีที่ถูกต้องจนถึงมือผู้ซื้อ ก็จะปลอดภัย มิเช่นนั้นแล้ว ก็จะกลายเป็นสื่อของเชื้อโรคได้อย่างดี

นมกระป๋อง มีขายในท้องตลาดหลายชนิดด้วยกัน แตกต่างกันทั้งราคาและคุณภาพ จึงควรพิจารณาให้ดีว่า เราต้องการไปทำอะไร ถ้าจะนำไปเลี้ยงทารก ก็จงอย่าซื้อที่ผิด ฉลากว่า "หางนมห้ามใช้เลี้ยงทารก" เพราะนั่นย่อมหมายความว่าคุณภาพของนมในกระป๋องนั้นต่ำ แต่อาจนำไปใช้ปรุงอาหารได้ ราคาถูกลง

ข้าว แบ่ง น้ำตาล เผือก มัน

ข้าวเจ้า ควรเลือกซื้อข้าวหอมมือ เพราะมีคุณค่าทางอาหารสูงกว่าข้าวสีด้วยเครื่องในโรงสีมาก แต่อาจหาซื้อได้ยาก จึงอาจเลือกซื้อข้าวที่เสริมวิตามิน (enriched rice) แทนได้

ข้าวเหนียว ควรเลือกชนิดที่เป็นข้าวเหนียวล้วนๆ ไม่มีข้าวเจ้าเจือปน ข้าวเจ้ามีลักษณะเม็ดใสมากกว่าข้าวเหนียว ถ้ามีข้าวเจ้าปนมากแล้วนำมาประกอบอาหารไม่อร่อย

แบ่งต่างๆ เช่นแบ่งข้าวเจ้า แบ่งข้าวเหนียว ควรเลือกซื้อที่สะอาดไม่มีกลิ่นเหม็นสาบ ไม่มีตัวมอดหรือตัวแมลง

อาหารประเภทข้าวและแบ่งนี้ ควรเลือกซื้อแต่ที่แห้งสนิท ไม่มีความชื้นหรือน้ำเจือปน จึงจะได้น้ำหนักที่ถูกต้อง และไม่เสียง่าย

น้ำตาล น้ำตาลมีหลายชนิด เช่น น้ำตาลทราย น้ำตาลสีว่า น้ำตาลมะพร้าว น้ำตาลโตนด จะเลือกซื้อชนิดใดนั้นขึ้นอยู่กับความประสงค์ที่จะใช้ เช่น การเชื่อมกล้วยน้ำว้าใช้น้ำตาลมะพร้าว หรือน้ำตาลโตนด จึงจะดี การเชื่อมกล้วยไข่หรือกล้วยหักมุกใช้น้ำตาลทรายขาว

วิธีเลือกซื้อน้ำตาลทุกชนิด ควรพิจารณาเรื่องความสะดวกอย่าให้มีผงสกปรกติดอยู่ และคุณภาพที่ผู้ขายใส่ ถ้าเป็นน้ำตาลปีบ ควรใช้ปีบที่ไม่มีสนิม น้ำตาลทรายควรแห้งสนิท ปราศจากความชื้น

เผือกมัน ควรเลือกสีใหม่ ผิวสกลใส ไม่เหี่ยวเหี่ยว หนัก ไม่มีรอยเนา หรือรอย และจุด ที่ตัวแมลงกิน

ผัก

ควรเลือกซื้อแต่ผักที่สด ๆ ใหม่ ๆ อ่อน ๆ ไม่ชอกช้ำ ต้นอวบอ้วน แข็งแรง การกิน ผักชนิดนี้^๕ ได้คุณค่าทางอาหารสูงกว่าผักเก่า ๆ เหี่ยวและแก่ ผักสีเขียวเข้ม เช่น ผักบุ้ง ผักตำลึง ผักแค ผักโขม ผักคะน้า มีคุณค่าสูงมากกว่าผักสีเขียวอ่อน ผักที่มีสีสด เช่น สีแสด สีแดง สีเหลือง เช่น หัวผักกาดเหลือง มะเขือเทศสุก พักทอง ฯลฯ ย่อมมีคุณค่าทางอาหารสูง เช่นเดียวกัน ผักบางชนิดมีเฉพาะบางฤดูกาล เช่น กะหล่ำปลี ถั่วลันเตา ทั้งไ้ ควรซื้อตามฤดูกาล เพราะเลือกได้ตามใจชอบ หาได้ง่าย ราคาถูก ได้คุณค่าสูง และอร่อยกว่าตอนที่มิใช่ฤดูกาล

ผักที่เป็นหัว เช่นกะหล่ำปลี ต้องเลือกหัวที่แน่น ๆ อย่าดูแต่เพียงผิวเปลือกนอก กะหล่ำปลีสีเขียว มีประโยชน์ต่อสายตาและผิวพรรณ มากกว่ากะหล่ำปลีสีขาว ผักที่มีลักษณะเป็นจุด ๆ ตำ ๆ เป็นรูปพรุน มีตัวแมลงเกาะเป็นปุยสีขาวที่ใต้ใบ ไม่ควรซื้อเด็ด^๕ จะงามใบจะเหี่ยวสด เพราะอาจเป็นภัยแก่ร่างกายได้ โดยเฉพาะถ้ากินดิบ

ผลไม้

ควรเลือกซื้อแต่ผลไม้ที่มีผิวสกลใส ไม่ช้ำชอก ขั้วหรือก้านเขียวแข็ง มีความสุกพอดีที่จะกินได้ ถ้าจะซื้อไว้กิน ควรซื้อก่อนข้างคืบเล็กน้อยเพื่อทิ้งระยะเวลาให้สุก ถ้าซื้อที่สุกพอดีแล้วจะเก็บไว้หลายวันไม่ได้ ผลไม้นั้นจะอมเกินไป และจะเปลี่ยนลักษณะเป็นช้ำ คุณค่าทางอาหารจะลดลง จึงควรซื้อแต่ที่กำลังสุกพอดี ควรเลือกซื้อผลไม้ที่มีตามฤดูกาล จะได้หาง่าย มีให้เลือกได้มาก ราคาถูก รสดี มีคุณค่าทางอาหารสูง ที่กล่าวมานี้ยกเว้นผลไม้ที่อาจหาซื้อได้ตลอดปี เช่น กล้วย มะละกอ มะพร้าวอ่อน ฯลฯ

ขนุน ต้องมีหนามใหญ่ หน้าง ถ้าเปลือกสีเขียวสด แสดงว่ายังดิบ สีสอกน้ำตาล จึงจะสุก ก้านเล็กดีกว่าก้านใหญ่ ยวงจะยาว และเนื้อหนา เมื่อผ่าแล้วจะเห็นซังสีเหลือง

มังคุด ถ้าผลใหญ่ เมล็ดก็ใหญ่ตาม มักนิยมผลเล็ก กลีบเขียวและขาวสดเปลือกนุ่ม แฉกใต้ผลแสดงจำนวนกลีบข้างในว่ามีกี่กลีบ

ละมุด ผิวนอกและเนื้อในสีน้ำตาลแดง ไล่แดง เนื้อแน่น ผลยาวรี ควรระวังในการซื้อ เพราะผู้ขายมักยอมสีให้น้ำดูขึ้น

ไขมันจากพืชและสัตว์

ไขมันที่ใช้ในการประกอบอาหาร ได้แก่ ไขมันจากพืชและสัตว์ ไขมันจากพืช เช่น น้ำมันบัว น้ำมันถั่วต่างๆ น้ำมันรำ น้ำมันมะพร้าว มาการีน ไขมันจากสัตว์ เช่น น้ำมันหมู ไขวัว เนย การเลือกซื้อไขมันทุกชนิดจะต้องไม่เก่า และไม่เหม็นหืน จึงจะเป็นไขมันที่มีรสดี คุณภาพดี และให้พลังงานแก่ร่างกายสูง

ชาวไทยส่วนมากนิยมใช้น้ำมันหมูในการทอด คั่ว ผัด มาช้านาน ทั้งนี้เพราะความเคยชินกับรสของน้ำมันหมู ถ้าผู้บริโภคไม่ต้องการพลังงานสูงมากก็ไม่ควรเลือกซื้อเพราะน้ำมันหมูให้พลังงานสูงกว่าน้ำมันพืชและดูดซึมเข้าไปในอาหารมากกว่า

การที่จะเลือกซื้อไขมันชนิดใดไปประกอบอาหารนั้น ขึ้นอยู่กับรสนิยมของผู้บริโภคอย่างหนึ่ง และขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ที่จะใช้อีกอย่างหนึ่ง เช่น ถ้าจะใช้ทำขนมปังหรือปรุงอาหารหรือทำขนมฝรั่ง ก็ควรซื้อเนยหรือมาการีน ถ้ามีความประสงค์จะทำให้อาหารร่วนควรซื้อน้ำมันหมู หรือ น้ำมันพืชต่างๆ เพราะเมื่อนำไปผสมกับแป้งแล้วจะรวมตัวกันไม่ค่อยติด

อาหารกระป๋อง

อาหารกระป๋องซึ่งมาจากต่างประเทศนั้นนอกจากจะมีราคาแพง เพราะผู้บริโภคจะต้องจ่ายค่าภาษีให้แก่รัฐแล้วยังได้คุณค่าทางอาหารน้อยกว่าอาหารสด เพราะอาหารกระป๋องย่อมผ่านกรรมวิธีหลายอย่างกว่าจะบรรจุกระป๋องได้ ทั้งนี้เพื่อจะได้เก็บไว้ได้นานและคงทน ดังนั้น วิตามินบางชนิด เช่น วิตามินซี ย่อมสูญเสียไป นอกจากนั้นยังมีอาหารกระป๋องบางชนิดที่ไม่ได้ผ่านกรรมวิธีที่ถูกหลักวิชา ขาดการคำนึงถึงเรื่องความปลอดภัยในการบริโภค อาจสังเกตได้จากลักษณะของกระป๋องที่เก่ามีสนิม อาหารกระป๋องประเภทนี้ย่อมเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค โดยเฉพาะอาหารจำพวกเนื้อ ซึ่งแบคทีเรียก่อตัวขึ้นได้ง่าย

อาหารกระป๋องที่มีชื่อเสียงผ่านกรรมวิธีที่ถูกหลักวิชา พอจะเชื่อถือได้ในเรื่องความปลอดภัยในการบริโภค ก็มีอยู่มากมายหลายชนิด ในต่างประเทศจำเป็นต้องศึกษาเรื่องนี้มากสำหรับประเทศเราบางโอกาสอาจต้องการเลือกซื้อบ้าง ผู้บริโภคก็ควรมีหลักเกณฑ์ในการเลือกซื้อดังนี้ คือ

๑. อ่านฉลาก เพื่อพิจารณาปริมาณและคุณสมบัติตลอดจนส่วนประกอบของอาหาร ในกระป๋องว่าบรรจุอาหารประเภทใดบ้างประกอบด้วยธาตุอาหารชนิดใด เช่น จำนวน

วิตามินต่าง ๆ เกลือแร่ หรืออื่น ๆ และปริมาณน้ำหนักของอาหารสิ่งเหล่านี้จะปรากฏบนแผ่นป้ายข้างกระป๋อง การอ่านฉลากเป็นจะช่วยผู้ซื้อให้ซื้อได้ตรงความต้องการ ทั้งปริมาณ และคุณภาพ

๒. เปรียบเทียบราคา ดูราคาบนแผ่นป้าย บางทีอาหารชนิดเดียวกัน แต่ราคาแตกต่างกัน

๓. ดูวิธีเก็บรักษา ควรดูวิธีเก็บรักษาของผู้จำหน่าย เช่นอาหารประเภทใดควรแช่เย็น ควรเก็บไว้ในลัง ควรห่อกระดาษ ไม่ควรถูกแสงแดด ทั้งนี้เป็นต้น เพื่อจะได้รักษาอาหารนั้นไว้ได้นานตามควร

๔. สังเกตความใหม่ การดูความเก่าใหม่ของกระป๋องหรือสิ่งที่หุ้มห่ออยู่ภายนอก จะช่วยให้ตัดสินใจได้ง่ายเข้า ถ้ากระป๋องเก่า สิ่งหุ้มห่อเก่า ไม่ควรซื้อเพราะอาจเป็นพิษต่อร่างกาย

การเลือกซื้ออาหารนั้น ควรคำนึงถึงความสะดวกที่จะนำไปใช้ด้วย เช่นน้ำตาลปึก หักแตกเป็นชิ้นเล็ก ราคา กิโลกรัมละ ๖.๐๐ บาท น้ำตาลปึกเป็นแผ่นเรียบร้อยไม่แตก ราคา กิโลกรัมละ ๗.๐๐ บาท

ถ้าจะนำไปปรุงอาหารสำหรับครอบครัว ควรเลือกซื้อประเภทแรก เพราะราคาถูกกว่า ได้น้ำหนักเท่ากัน และในการประกอบอาหารเราจำเป็นต้องนำน้ำตาลนี้ไปหั่น จึงไม่ต้องคำนึงถึงความสวยงาม แต่ถ้าซื้อไปให้เพื่อนบ้าน หรือจะนำไปทำขนม ซึ่งต้องตัดน้ำตาลนั้นให้เป็นรูปสวยงาม ก็ควรเลือกซื้อประเภทหลัง

ผลไม้ เช่น เงาะ ลำไย ฝรั่ง ฯลฯ ก็เช่นเดียวกัน ถ้าจะเลือกซื้อไปกินในครอบครัว การพิจารณาเรื่องคุณค่าทางอาหาร คือ ความสดและใหม่ ของผลไม้ควรมาก่อน การพิจารณาเรื่องความงาม ผลไม้ดังกล่าวถ้ามีก้าน มีใบติดอยู่ ราคาสูงกว่าได้เนื้อมากกว่า เหมาะสำหรับการเลือกซื้อไปจัดพานผลไม้รับแขก แต่ถ้าจะซื้อไปกินในครอบครัว แม้ผลไม้จะหลุดจากก้านและไม่มีใบติด ก็ควรเลือกซื้อเพราะจะได้ราคาถูกกว่าเนื่องจากน้ำหนักของก้านและใบที่ถูกตัดออก

รายชื่ออาหารที่มีตามฤดูกาล

โดยปกติในประเทศเรา มีอาหารอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ตลอดปีและอาจหาซื้อได้ง่ายโดยทั่วไป แต่ก็มีผัก ผลไม้ และเนื้อสัตว์ บางประเภท ที่มีเฉพาะบางฤดูกาล เพื่อความสะดวกในการเลือกซื้อ จึงขอนำรายชื่ออาหารที่มีตามฤดูกาล ซึ่งกองโภชนาการ กรมอนามัย ได้รวบรวมไว้ มาแสดงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

เดือน	ผลไม้	พืชผัก	เนื้อสัตว์และไข่
ตลอดปี	มะละกอ กล้วย ส้มโอ ขนุน ลูกตาลแก่ มะพร้าว	แตงกวา พักเซียว ผักบุ้ง ผักคะน้า ต้นหอม ผักกาดหอม ถั่วแขก กระถิน ใบกระเพรา ใบมะกรูด เห็ดบัว น้ำเต้า พริก มันเทศ ผักชี หัวผักกาดขาว ขุนฉุย พัก- ทอง คอกก่ายซ้าย หัวปลี ใบโห- ระพา ใบสะระแหน่ ตะไคร้ กระ- ชาย ถั่วงอก มะเขือต่าง ๆ บวบ	เหี่ยวว เหี่ยวหมู ไข่ เป็ด กุ้งแช่ ปลาอินทรี ปลากะ- พง ปลากray ปลาจะละเม็ด ปลากะเบน ปลาเทโพ ปลา ฉลาม ปลาดาบเงิน ปลาดาบ- ลาว ปลาเมื่องจีน ปลานา- คอกไม้ ปลาคู } มีนาคม ถึง ปลาช่อน } สิงหาคม มีน้อย ไข่ไก่ } กรกฎาคม ถึง ไข่เป็ด } กันยายน มีน้อย
มกราคม	แตงโม แดงไทย พุทรา ฝรั่ง ส้มเขียวหวาน ลูกตาลแก่	ใบตองโอ ผักกาดเขียว ผักกาดขาวปลี ดอกกะหล่ำ มะนาว ผักโขม คอก- หอม ต้นกระเทียม มะเขือเทศ มะขามเปียก ถั่วลิสงเตา ใบสะระ- แหน่ มะระ สะเตา ขิงแก่	ไข่จะละเม็ด ปลาหมอง

เดือน	ผลไม้	พืชผัก	ชื่อสัตว์และพืช
กุมภาพันธ์	แตงโม แตงไทย พุทรา ฝรั่ง	ใบตอง ฝรั่ง ผักกาดเขียว ผักกาดขาวปลี ดอกกะหล่ำ มะนาว ผักชีฝรั่ง ดอกหอม ต้นกระเทียม มะเขือเทศ มะขาม ถั่วลิสงเตา ใบสาระแน	ไข่จะละเม็ด ปลาหมึก
มีนาคม	มะม่วง มังคุด พุทรา ฝรั่ง เงาะ ลูกตาลสด (ผลไม้เหล่านี้มีแต่ยังไม่อยู่ในเดือนนี้) ลาก	ขิงแก่	ไข่จะละเม็ด ปลาหมึก
เมษายน	มะม่วง มังคุด พุทรา ชมพูต่าง ๆ มะพร้าว เงาะ ลูกตาลสด มะไฟ ละมุด ลิ้นจี่ ส้มจุก (มีน้อย) ระกำ ลำไย ลองสาต สาก สะท่อน ทับทิม สับปะรด	ขิงแก่	ไข่จะละเม็ด
พฤษภาคม	มะม่วง มังคุด ชมพูต่าง ๆ มะพร้าว เงาะ ลูกตาลสด มะไฟ ละมุด ลิ้นจี่ ส้มจุก (มีน้อย) ระกำ ลำไย	เห็ดโคน เห็ดตับเต่า สะตอ ลูกเนียง ขิงแก่	

เดือน	ผลไม้	พืชผัก	
มิถุนายน	ลาสาธิต สาก สะท้อน กับกิม สับประรด มะม่วง (มีน้อย) มังคุด ชมพู่ต่าง ๆ มะปราง เงาะ ลูกตาลสด มะไฟ ละมุด ลิ้นจี่ ส้มจุก (มีน้อย) ระกำ ลำไย กับกิม สละ สะท้อน สับประรด	เห็ดโคน เห็ดตับเต่า มะรุ้ม สะตอ ลูกเนียง ขิงแก่	
กรกฎาคม	ส้มจุก มังคุด (นอก) น้อยหน่า (มีน้อย) ลูกตาลแก่ มะกอกฝรั่ง สาก ระกำกลางสาธิต (มีน้อย) สับประรด ส้มจุก มังคุด (นอก) น้อยหน่า (มีน้อย) เงาะ (นอก) ลูกตาลแก่ มะยม มะกอกหน้า มะกอกฝรั่ง สาก ระกำกลางสาธิต(มีน้อย) สับประรด(มีน้อย)	ใบมะขามอ่อน มะคื่น ใบแค ของ สด (มีน้อย) เห็ดเผาะ พักข้าว มะรุ้ม	ปลาทุ ปลาหมึกสด
สิงหาคม		ข้าวโพด ใบมะขามอ่อน มะคื่น สายบัว ผักกระเฉด ดอกแค ใบบัว- บก ผักหวาน ผักแพงพวย ผักแว่น พักข้าว ใบขเหล็ก ดอกโสน ดอก ขจร ถั่วแปบ หน่อไม้ ขิงสด มะรุ้ม (มีน้อย) เห็ดเผาะ มะรุ้ม	

เดือน	ผลไม้	พืชผัก	เห็ด และพืชอื่น ๆ
กันยายน	ส้มจุก(น้อย) มังคุด (นอก) น้อยหน่า ฝรั่ง(น้อย) มะยม เงาะ(นอก) ลูก ตาลแก่ มะกอกนา ส้มเกลี้ยง ส้ม- เขียวหวาน ระกำ(น้อย) ลำ- ไทร สาก สับปะรด(น้อย)	ข้าวโพด มะขามอ่อน มะดัน สายบัว ผักกระเฉด ดอกแค ใบบัว- บก ผักหวาน ใบแพงพวย ผักแว่น ผักข่า ใบชะพลู ดอกโสน ดอก ขจร กระเจี๊ยบ หน่อไม้ ชิงสุก มะระ บอน กุน ถั่วแปบ มะรุม	ปลาทุ ปลาหมึกสด กุ้งใหญ่ ปลาตึก } เริ่มมี ปลาช่อน)
ตุลาคม	น้อยหน่า ฝรั่ง ลูกตาลแก่ ส้มเกลี้ยง ลำไย ส้มเขียวหวาน (มาก)	ข้าวโพด สะเต๋า มะขามอ่อน มะดัน สายบัว ผักกระเฉด ใบบัวบก ผักหวาน ใบแพงพวย ผักแว่น ผักข่า ใบชะพลู ดอกโสน ดอกขจร กระเจี๊ยบ หน่อไม้ ชิงสุก มะระ บอน กุน ถั่วแปบ มะรุม	ปลาทุ ปลาหมึกสด กุ้งใหญ่ ปลาตึก ปลาช่อน ปลาเก๋า ปลาตะเพียน ปลาเทโพ ปลาสวาย ปลาแดง
พฤศจิกายน	ฝรั่ง ลูกตาลแก่ ส้มเกลี้ยง ส้มเขียว- หวาน (มาก)	สะเต๋า มะขามฝักแก่ สายบัว ผัก กระเฉด กระเจี๊ยบ ชิงสุก มะระ	กุ้งใหญ่ (มาก) ปลาตึก (มาก) ปลาช่อน (มาก) ปลาเก๋า ปลาตะเพียน ปลาเทโพ ปลาสวาย ปลาแดง ปลาหมอ

เดือน	ผลไม้	พืชผัก	เนื้อสัตว์และไข่
ธันวาคม	ฝรั่ง ลูกตาลแก่ แตงโม ส้มเขียวหวาน (มาก)	สะเดา มะขามฝักแก่ ชิงแก่ มะระ	กุ้งใหญ่ (มาก) ปลาทูก (มาก) ปลาทูนา (มาก) ปลาเก๋า ปลาตะเพียน ปลาเทโพ ปลาสวาย ปลาแดง ปลาทอม ไช้จะละเม็ด

การใช้จ่ายในเรื่องอาหารของครอบครัวอาจลดลงได้มาก ด้วยความสามารถของแม่บ้าน และสมาชิกในครอบครัว โดยการช่วยกันตัดทอนรายจ่ายที่ไม่จำเป็นออกหรือตัดทอนส่วน ที่จะต้องเสียไปอย่างสูญเปล่าให้น้อยลงมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะเท่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้จะ เห็นได้ว่า แต่ละครอบครัวมิได้บริโภคเต็มตามจำนวนที่หามา เนื่องจากมีข้อที่จะต้องสูญเสีย ไปในเรื่องต่าง ๆ คือ

๑. ขาดความรู้ในการเลือกซื้ออาหารที่ดีและเหมาะสมกับความต้องการของครอบครัว เช่น ซื้ออาหารแพงเกินไป แต่ให้คุณค่าน้อยมากิน
๒. ทิ้งอาหารเหลือซึ่งเบื่อกินแทนที่จะเปลี่ยนแปลงเป็นอาหารอย่างอื่น
๓. กินแต่เพียงบางส่วน ทิ้งส่วนที่สามารถนำมาประกอบอาหาร ได้ไปเสียเช่น เปลือกแตงโม เม็ดขนุน เป็นต้น
๔. ประุงอาหารไม่ได้รสร้อยตามความต้องการของสมาชิกในครอบครัว
๕. สิ้นเปลืองเชื้อเพลิงในการหุงต้มโดยไม่จำเป็น เช่น ซื้อเนื้อเหนียวแล้วต้อง มาเคี่ยวเป็นเวลานาน
๖. สิ้นเปลืองแรงงานในการประกอบอาหารโดยไม่จำเป็น เพราะการจัดครัวยังไม่ถูกต้องตามลำดับงาน

การกินรวมกันหลายคน ย่อมเสียค่าใช้จ่ายถูกกว่าแยกกันกินเช่น ในโรงเรียนถ้า สามารถจัดอาหารให้นักเรียนรับประทานรวมกันได้ ค่าอาหารรายวันจะถูกกว่าซื้อกินเป็น คน ๆ ไป ในครอบครัวใหญ่ ๆ ก็เช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพราะ การซื้อของจำนวนมากย่อม จะถูกกว่าซื้อของปลีก

บทที่ ๖

การเลือกซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายและเครื่องใช้ประเภทผ้า

ในปัจจุบัน เมื่อเราไปตามตลาดผ้าจะเห็นได้ว่ามีผ้ามากมายหลายชนิด หลายประเภท บางครั้งเราไม่อาจบอกตนเองได้ว่าผ้าชนิดนั้นทำจากเส้นใยชนิดใด ทั้งนี้เนื่องมาจากความเจริญก้าวหน้าในด้านวิทยาศาสตร์ ซึ่งสามารถผลิตเส้นใยวิทยาศาสตร์หรือที่เรียกว่า เส้นใยสังเคราะห์ ขึ้นมาทอเป็นผ้าชิ้นนอกเหนือไปจากเส้นใยธรรมชาติ เช่น ผ้าฝ้าย ไหม ขนสัตว์ ซึ่งมนุษย์เคยใช้มาแต่เดิม ยิ่งกว่านั้นยังสามารถผลิตผ้าที่มีคุณภาพพิเศษแปลก ๆ แตกต่างกันไปเพื่อประโยชน์ในการใช้ เช่น ไม่หด ไม่ยับ สีไม่ตก ยืดหยุ่นได้ น้ำซึมยาก เป็นต้น และบางคราวยังสามารถผลิตผ้าซึ่งทำจากเส้นใยอย่างเดียวกัน แต่ทำให้ลักษณะของเนื้อผ้าแตกต่างกันไปเช่น ทำให้เนื้อหนาเนื้อบาง มีลักษณะเป็นมันเงา ด้าน โดยใช้ไนยาหรือสารเคมีบางอย่างอาบลงไปทั้งนี้ก็เพื่อประโยชน์ในการขายให้ได้ว่าราคาแตกต่างกันออกไปนั่นเอง

ด้วยเหตุที่ผ้าและเครื่องนุ่งห่มของมนุษย์เรานั้นวันแต่จะเพิ่มความวิจิตรพิสดารในการผลิตมากยิ่งขึ้น จึงจำเป็นที่เราผู้ซึ่งจะต้องศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้ถ่องแท้เพื่อจะได้รู้ วิธีตรวจคุณภาพคุณสมบัติ และลักษณะของเนื้อผ้าชนิดต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการเลือกซื้อผ้า และเครื่องนุ่งห่มให้นำมาใช้ได้ถูกต้อง และเหมาะสมกับความต้องการ

ก่อนที่จะทราบหลักเกณฑ์ในการเลือกซื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่ม ควรจะได้ทราบชนิดต่าง ๆ ของผ้าเสียก่อน ผ้าที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันนี้ทำมาจากเส้นใย ๒ ประเภทดังได้กล่าวแล้วข้างต้น คือเส้นใยที่เกิดจากธรรมชาติซึ่งได้จากพืชและสัตว์ อีกประเภทหนึ่งได้แก่เส้นใยสังเคราะห์ซึ่งเป็นผลของการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้สารเคมีผสมกับวัตถุดิบที่เป็นธรรมชาติก็ได้ หรือ ผลิตขึ้นจากสารเคมีอย่างเดียวก็ได้

เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย

เส้นใย

เส้นใยที่ได้จากพืชต่าง ๆ ได้แก่

ฝ้าย (Cotton) เป็นเส้นใยที่ได้จากส่วนที่เป็นปุยซึ่งอยู่รอบเมล็ดฝ้าย ใยฝ้ายเป็นเส้นใยที่มนุษย์รู้จักใช้และนำมาทอเป็นผ้านานแล้วเส้นใยประเภทอื่น และใช้มานาน ถึง ๖,๐๐๐ ปี

ใยฝ้ายที่ดีที่สุดในโลกอยู่แถบประเทศอียิปต์ ใยฝ้ายจะยืดหยุ่นได้ดีหากผสมกับไนลอน ๒๗% คุณภาพของฝ้ายจะดีหรือไม่เพียงไร ขึ้นอยู่กับความยาวและความละเอียดของเส้นใย เส้นใยเหล่านี้จะถูกนำไปทำความสะอาด แล้วผ่านกรรมวิธีต่าง ๆ เป็นขั้น ๆ เพื่อจะได้เส้นด้ายที่มีผิวเรียบ สำหรับนำไปทอผ้าที่มีคุณภาพดี ฝ้ายนั้นอาจผ่านกรรมวิธีแตกต่างกันเพื่อช่วยให้เส้นด้ายมีคุณภาพตามความต้องการ เช่น เป็นเงามัน สวมใส่สบายเพราะผิวเรียบมีความเหนียวและทนทาน ดูดีซึ่มง่าย ฝู่นละอองจับยาก ผ้าชนิดนี้เรียก Mercerized cotton นอกจากนี้ยังมีการทำให้หดตัว เมื่อนำไปซักแล้วจะไม่หดตัวมาก เช่น พวก Sanforized cotton บางประเภทมีการทำให้ไม่ยับง่าย ฝู่นละอองติดแล้วหลุดง่าย ได้แก่ Nilonized cotton ในสมัยก่อนนิยมฉาบผ้าฝ้ายด้วยแป้ง เพื่อช่วยให้เนื้อผ้าเนียนดีขึ้น และหนาขึ้น แต่ในปัจจุบันมักใช้ฉาบผ้าด้วยสารเคมีที่เรียกว่า resin ทำให้เนื้อแข็งกว่าธรรมดาเล็กน้อย ไม่ค่อยหดเวลาซักและไม่ค่อยยับ ส่วนการเรียกชื่อนี้มักเรียกต่าง ๆ กันไป แล้วแต่บริษัทผู้ผลิตจะตั้งขึ้น

ผ้าฝ้ายเหมาะสำหรับใช้ในประเทศร้อน มีความทนทาน ซักได้ง่าย เหมาะที่จะใช้ในเวลากลางวัน เช่น ตัดเสื้อกระโปรง กางเกง ไปทำงาน ตัดเสื้อกระโปรงสำหรับเด็ก ๆ ไปโรงเรียนก็ได้ อยู่กับบ้านก็ได้ ตลอดจนทำเป็นผ้าปูโต๊ะ ผ้าปูที่นอน ปลอกหมอน ฯลฯ

วิธีที่จะทราบได้ว่าสีของผ้าชนิดใดหรือไม่ว่าใช้เศษผ้าขาวจุ่มน้ำให้ชุ่มนำมาดูบนผ้าที่จะซื้อ ถ้าสีตกก็จะติดออกมากับผ้าที่จุ่มนั้น

ป่าน (Flax) เป็นเส้นใยที่นำมาใช้ทำลินิน รู้จักใช้กันมานานตั้งแต่ ๖,๐๐๐ ปี ก่อนคริสต์ศักราช มีลักษณะเหนียว เส้นใยชนิดนี้มีทั้งละเอียดและหยาบ ผ้าที่ทำจากป่านลินิน จะมีป้ายบอกต่าง ๆ กัน เช่น Pure linen หรือ Pure flax หมายถึงผ้าซึ่งทำจากเส้นใยลินินล้วน ๆ ไม่มีเส้นใยอื่นปน ถ้ามีเส้นใยอื่นปนก็มักจะบอกเปอร์เซ็นต์ของเส้นใยนั้น ๆ ไว้ ตัวอย่างมีส่วนผสมอยู่ที่เปอร์เซ็นต์เช่น rayon 10% linen 90% หรือ silk 20% linen 80% ดังนี้ เป็นต้น

ผ้าลินินเหมาะที่จะนำมาใช้ได้หลายอย่าง ถ้าเนื้อละเอียดก็ใช้ทำผ้าเช็ดหน้าได้ เนื้อขนาดธรรมดา ใช้ตัดเสื้อกระโปรงสวมในฤดูร้อนดี ทำผ้าปูที่นอน ปลอกหมอน ผ้ารองจานรองแจกัน ผ้าเช็ดมือ กระเป๋าถือ ฯลฯ เนื้อหนาและหยาบมักใช้ตัดกางเกงชาย ทำม่านประตู หน้าต่าง ฯลฯ ใช้จับจีบ (drape) ได้ดี เพราะมีน้ำหนัก เป็นผ้าที่ทนทานเป็นเงาในทั่วทุกหน้าที่ ข้อเสียคือยับง่าย

การเลือกซื้อขนอยู่กั้วตฤประสงค์ที่จะนำไปใช้ ปัจจุบันมีวิธีแนะนำช่วยเหลือมิให้ผ้าชนิดนี้ยั้งง่ายและไม่ให้สีกก แต่สีของลินินโดยธรรมชาติคือ สีน้ำตาล

เส้นใยที่ได้จากสัตว์ต่าง ๆ ได้แก่

ขนแกะ (Alpaca) ซึ่งอยู่แถบอเมริกาใต้ ให้เส้นใยที่ยาวงาม อ่อนนุ่ม ทนทาน มีหลายสี เช่น ขาว น้ำตาล ดำ อาจนำมาผสมกับไหมหรือเรยอนก็ได้ ทำให้ผ้ามีน้ำหนักเบาและบางขึ้น

ขนอูฐ (Camel hair) เส้นใยสั้นแต่เงางามอ่อนนุ่มที่สุด มีความเหนียวดี สีธรรมชาติของขนอูฐมีหลายสี ตั้งแต่สีน้ำตาลอ่อนไปจนถึงสีเกือบดำ มักจะนำไปผสมกับไหม และขนสัตว์อื่น ๆ เพื่อให้ได้ผ้าที่มีคุณสมบัติดีขึ้น

แพะแคชเมียร์ (Cashmere) มีลักษณะอ่อนนุ่ม เป็นมันเงา กล้ายเส้นใยไหม

โมแฮร์ (Mohair) ได้จากขนแพะแองกอร่า (Angora) เป็นเส้นใยที่เหนียวทนทาน แต่มีข้อเสียอย่างหนึ่ง คือกรอบง่าย เป็นรอยง่าย แม้ว่าจะนำไปผสมกับเส้นใยอื่นเพียงเล็กน้อยก็ตาม

Wool ได้จากขนแกะพันธุ์ต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ถึง ๔๐ ชนิด และสามารถผลิตออกเป็นเส้นใยที่มีลักษณะแตกต่างกันถึง ๒๐๐ ชนิด มีทั้งที่ทำเป็นไหมพรมที่ใช้ถักนิต ที่ไปยี้เป็นเส้นใยแล้วทำเป็นผืนผ้าซึ่งเรียกว่า felting อย่างไรก็ตาม แกะพันธุ์ดีที่สุดนั้นทำให้เส้นใยที่มีคุณภาพสูงได้แก่แกะพันธุ์ Merino ในประเทศออสเตรเลีย พันธุ์ Shetland ในประเทศสก๊อตแลนด์ ขนแกะควรจะได้จากแกะที่มีอายุระหว่าง ๗-๘ เดือน

ผ้าที่ผลิตจากขนสัตว์เหมาะสำหรับใช้ในประเทศที่มีอากาศหนาว เพราะให้ความอบอุ่นแก่ผู้สวมได้อย่างดี เส้นใยขนสัตว์แท้ ๆ มักมีราคาแพง แต่มีความทนทาน การเก็บรักษาผ้าประเภทนี้ต่างจากประเภทผ้าฝ้ายหรือลินิน ที่ต้องหมั่นตรวจดูตัวแมลงที่จะเข้าไปกิน หมั่นนำออกมาตาก และใส่ยากันแมลง

เส้นใยที่ผลิตจากขนสัตว์ นำมาใช้ได้หลายอย่าง เช่น ตัดชุดที่เรียกว่า suit เสื้อนอก เสื้อกันหนาว พรม เบาะหุ้มเก้าอี้ ถูเท้า ถูมือ หมวก กระเป๋า ฯลฯ

ลักษณะของผ้าขนสัตว์ที่ดีก็คือ อ่อนนุ่ม ไม่ยั้งง่าย มีความยืดหยุ่นเป็น spring กลายรอยยั้งง่ายด้วยตัวของมันเอง

ประเทศเรามีโอกาสใช้ผ้าชนิดนี้น้อยเพราะระยะเวลาที่หนาวนั้นสั้นมาก และความหนาวก็ไม่รุนแรง ถ้าจะเลือกใช้ผ้าขนสัตว์ เพื่อตัดเสื้อกันหนาว ควรใช้ชนิดที่ไม่หนาจนเกินไป

ไหม (Silk) ผ้าซึ่งผลิตจากใยไหมเป็นเส้นใยธรรมชาติ อีกชนิดหนึ่งได้จากรังไหม ถ้าเป็นไหมเลี้ยง (Cultivated silk) จะได้เส้นใยละเอียดเรียบขนาดเท่ากันเมื่อผลิตออกเป็นผ้าก็จะได้ผ้าไหมที่มีเนื้อละเอียด อีกชนิดหนึ่งเป็นไหมเศษไหมเส้นสั้น ๆ ได้จากรังไหมที่ตัวไหมเจาะออกก่อนต้องการ ซึ่งอาจเกิดจากความร้อนในการต้มสูงเกินไป หรือเป็นเศษไหมที่ได้จากโรงงานทอผ้าไหม ชาวบ้านเรียกว่าขี้ไหม เศษไหม (Waste silk) ที่ได้จากไหมดังกล่าวนี้ เส้นใยมีลักษณะไม่เรียบ เส้นโตหยาบ ราคาถูกกว่า นอกจากนี้ยังมีไหมซึ่งได้จากไหมป่า ที่เรียกว่า Tussah หรือ Wild silk เส้นใยหยาบ เมื่อก่อนเป็นผ้าจะได้อะไรไหมเนื้อหยาบ ถ้าได้นำมาผสมกับไนลอน ประมาณ ๖๐% จะช่วยให้ผ้าไหมมีความยืดหยุ่นดีขึ้น

การที่ไหมแต่ละชนิดให้เส้นใยแตกต่างกันผู้ซื้อจึงควรคำนึงถึงว่าจะนำมาทำอะไรไหมหยาบเหมาะสำหรับนำมาตัดเสื้อกางเกงชาย ทำม่าน เบาะเก้าอี้ กระเป๋า รองเท้า ฯลฯ ไหมละเอียดเหมาะสำหรับตัดเสื้อกระโปรงสตรี เสื้อเชิ้ต เสื้อฮาวายชาย บางคนชอบนำเส้นใยที่มีผิวสัมผัส (Texture) แตกต่างกันมาผสมกัน ทำให้เกิดความงามขึ้นได้ เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับรสนิยมของผู้ใช้

ผ้าไหมที่ย้อมสีต่างๆ มักจะตก จางหรือซีดง่าย นอกจากสีของไหมธรรมชาติ ฉะนั้นจึงควรเลือกซื้อจากที่ซึ่งมีการรับประกันเรื่องสีย้อมไว้ การซักผิด อย่างถูกวิธีจะช่วยให้ไหมคงทนขึ้น

ไวกูน่า (Vicuna) แกะซึ่งมีอยู่แถบอเมริกาใต้ ในประเทศอิตาลีและโบลิเวีย ให้เส้นใยที่ทนทาน งามผิวเรียบ ยืดหยุ่นได้ ส่วนมากเป็นสีน้ำตาลทองหรือสีคล้ายสีลูกกวาด

เส้นใยสังเคราะห์ (Man-made Fibers) คือเส้นใยเทียมที่มนุษย์คิดประดิษฐ์ขึ้นมาทอเป็นผ้าแทนที่จะใช้เส้นใยธรรมชาติล้วน ดังได้กล่าวมาแล้ว เส้นใยบางชนิดผลิตจากวัตถุดิบธรรมชาติเช่น ฝ้าย เยื่อไม้ ผสมกับสารเคมี แล้วนำมาอัดผ่านรูเล็กๆ ให้กลายเป็นเส้นใยละเอียดยาว การทำให้เป็นเส้นใยนี้ต้องใช้ทักษะสูงมากเมื่อเส้นใยแข็งตัวแล้ว ก็นำมาปั่นเป็นเส้นด้ายและนำไปทอเป็นผ้า เส้นใยเทียมบางชนิดไม่ใช้วัตถุดิบธรรมชาติเลยแต่สังเคราะห์จากสารเคมีล้วน ใยเทียมมีหลายชนิดด้วยกัน แต่ที่ทนทานและใช้กันมากในปัจจุบัน คือ ไนลอน (Nylon) เดครอน (Decron) ออลอน (Orlon) เรยอน (Rayon) และแอซิเตท (Acetate)

ใยสังเคราะห์จากเคมีทั้ง ๓ ชนิด มีคุณสมบัติคล้ายกัน คือ เมื่อทอเป็นผ้ามีความทนทาน เนื้อเหนียวแน่นเหมาะที่จะตกเป็นเสื้อผ้านำใช้ในการเดินทาง เพราะไม่กินเนื้อที่ในกระเป๋า ซักง่าย แห้งเร็ว อาจไม่ต้องรีดเลย หรือรีดเพียงเล็กน้อยก็เรียบ เวลารีดไม่ต้องการความร้อนสูง สีทนทานไม่จางง่าย ไม่ยืดหดง่าย ผสมกับเส้นใยอื่น เช่น ขนสัตว์ ฯลฯ จะทำให้มีคุณสมบัติขึ้น

เส้นใยเทียมนี้ทอออกมาใช้ประโยชน์ได้มากมาย เส้นใยที่ละเอียดที่สุดและเหนียวที่สุด เช่น ใยไนลอน ทอเป็นถุงเท้าได้ดี นอกจากนั้น เมื่อนำไปผสมกับฝ้ายหรือไหม หรือขนสัตว์จะได้ผ้าที่มีผิวสัมผัสต่าง ๆ กัน นำมาทำเสื้อกระโปรงสตรีเสื้อกางเกงบุรุษ และอื่นๆ ได้ตามความต้องการ

เส้นใยโอลอน มีคุณสมบัติพิเศษ คือทนทานต่อแสงแดด และโอโซน ฉะนั้น จึงนิยมนำไปใช้ทำร่มชายหาด

แอซิเตท (Acetate) ได้จากการสังเคราะห์เซลลูโลส (Cellulose) จากปุยฝ้าย หรือไม้ มีความพริ้ว สวยงามใช้จับจีบ (drape) ได้ดีย้อมสีได้สดสวย และสีไม่ตก ไม่ดูดน้ำ ซักแล้วแห้งเร็ว ตูกล้ายไหม ทำเสื้อราตรีที่หรูหราได้ดี ราคาถูกกว่าไหมมาก ผ้าทาฟเฟต้าก็ทำจากแอซิเตทเหมือนกัน

อคริลิก (Acrylic) ได้จากการสังเคราะห์ทางสารเคมีมีลักษณะคล้ายขนสัตว์เทียม ทั้งและคืน สวมสบายให้ความอบอุ่น เหมาะสำหรับใช้ในประเทศหนาว น้ำหนักเบา คลายรอยยับได้ง่าย ใช้ทำกระโปรง pleat ได้คงทน

ใยแก้ว (Glass) ได้จากการสังเคราะห์แร่เหล็ก เป็นใยสังเคราะห์ที่ทนทานที่สุด ไม่ยับง่าย ไม่หด ทนไฟ ทนความร้อน กันน้ำ กันแดด กันความชื้น เหมาะสำหรับใช้ในโรงงานอุตสาหกรรม เวลาย้อม ถ้ามีการอบน้ำยาจะให้สีทนทานยิ่งขึ้น โดยมากมีการฉาบให้ผิวสัมผัสมีลักษณะแตกต่างกันออกไปหลายแบบ

เรยอน (Rayon) สังเคราะห์จากเซลลูโลส ใช้กันมากเป็นที่รู้จักกันมากในประเภทเส้นใยสังเคราะห์ ผสมกับเส้นใยอื่นๆ ได้ทุกชนิด มีความทนทานดี ย้อมง่าย สีไม่ตก ดูดน้ำได้ดีเหมาะสำหรับสวมในฤดูร้อน ยับง่ายถ้าไม่ฉาบน้ำยา หดตัวง่ายถ้าไม่ผ่านการช่วยไม่ให้หดตัว ตีคไฟง่าย ถ้าไม่ผ่านการฉาบน้ำยาที่ช่วยให้ทนไฟ

ใช้ประกอบเครื่องเรือนสำหรับกลางแจ้งได้ดี เช่น เก้าอี้อบแดด ผ้าม่านสาด ผ้าม่านชูชีพ เสื้อใส่ในโรงงาน หรือห้องปฏิบัติการเคมี เพราะทนทานต่อกรดและสารเคมีมากกว่าเส้นใย

ประเภทอื่น แต่มีข้อเสียที่ใส่แล้วร้อน เพราะเนื้อละเอียดกลมผ่านยาก จึงไม่เหมาะที่จะใส่ในประเทศร้อน

การอ่านป้ายซึ่งติดอยู่บนม้วนผ้า จะช่วยในการเลือกซื้อผ้าได้อย่างมาก ป้ายโดยทั่วไปมักจะบอกสิ่งต่อไปนี้

๑. ชนิดของเส้นใย เช่น ฝ้าย (Cotton) ไหม (Silk) ขนสัตว์ (Wool) การที่ได้ทราบถึงชนิดของเส้นใยจะช่วยให้ทราบถึงคุณสมบัติของผ้าได้ทันที

๒. จำนวนเปอร์เซ็นต์ ที่เส้นใยต่างๆ ซึ่งใช้ผลิตเจือปนอยู่ เช่น ๖๕% dacron ๓๕% pima cotton หรือ ๖๐% rayon ๔๐% flax เป็นต้น

๓. วิธีการฉาบผิว (finish) ต่างๆ อันจะทำให้ผ้านั้นมีคุณภาพแตกต่างกันออกไป เช่น ไม่หด ไม่ยับ ไม่ยับน้ำ

๔. คุณภาพของสีที่ใช้อยู่ ไม่ตก (fast colour)

๕. วิธีซักรีด เช่น Wash & wear (ซักแล้วใส่ไม่แขวนตากไว้ไม่ต้องรีด) Hand wash (ซักด้วยมือ ไม่ควรใส่เครื่องซัก) Wash fast (ซักในน้ำร้อนจัดได้ ชัยได้ บิดได้) Steamed iron (รีดด้วยเตาไอน้ำ) needs little or no ironing (รีดเล็กน้อยหรือไม่ต้องรีด)

๖. วิธีเก็บรักษา ผ้าบางอย่างที่มีการฉาบสารเคมีเป็นพิเศษก็ดี เส้นใยขนสัตว์ก็ดี มีวิธีเก็บรักษา แตกต่างไปจากธรรมชาติ เช่น อาจต้องเก็บใส่ถุงพลาสติกหรือใส่ยากันแมลง เป็นต้น

๗. ชื่อบริษัทที่ผลิต หรือเครื่องหมายการค้า (Trade name) การบอกชื่อบริษัทที่ผลิต หรือเครื่องหมายการค้าเท่ากับเป็นการรับประกันในคุณภาพ และเป็นการป้องกันมิให้เกิดการปลอมแปลงขึ้นได้

ผ้าตัดเสื้อสตรี

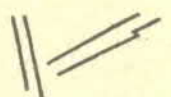
ผู้ซื้อควรพิจารณาถึงความเหมาะสมหลายๆ ด้าน คือ

๑. ควรคำนึงถึงตัวผู้สวมเป็นสำคัญ หมายความว่า จะต้องนึกถึงลักษณะรูปร่างอายุ อุปนิสัยใจคอ กิริยาท่าทางของผู้สวมแทนที่จะนึกถึงสมัยนิยมก่อนอื่น เพราะแบบเสื้อบางแบบซึ่งกำลังอยู่ในสมัยนิยม ใ้จะเหมาะกับตัวผู้สวมทุกคนก็หาไม่ ทั้งนี้เนื่องจากแต่ละคนย่อมมีแบบ (type) มีบุคลิกลักษณะ (personality) ของตนเองโดยเฉพาะและแตกต่างกัน

จะตามอย่างกันเพราะความพอใจหรือสมย์เท่านั้นไม่ได้ ควรนำหลักศิลปะในการแต่งกายมาเป็น
 เครื่องช่วยพิจารณาในการเลือกซื้อผ้า เส้น สี ผิวสัมผัส ดอกและลวดลายบนพื้นผ้า ย่อมมี
 ความหมายแก่ผู้สวมใส่ทั้งสิ้นถ้ารู้จักเลือกให้เหมาะสมจะช่วยให้ผู้สวมมีความสวยงาม จะช่วย
 ปกปิดส่วนบกพร่องในตัวผู้สวมจะช่วยให้จุดเด่นในตัวผู้สวมเด่นยิ่งขึ้น ผ้าที่มีลวดลายพิสดาร
 ดอกใหญ่ คาโทเหมาะสำหรับผู้ที่มีรูปร่างโปร่งประเปรียว ไม่เหมาะสำหรับคนอ้วนหรือคน
 ผอม เช่นเดียวกันกับผ้าที่มีเนื้อบางอ่อนนุ่มใส่แล้วแนบตัว เพราะจะทำให้เห็นความอ้วนและ
 ความผอมได้ชัดเจนยิ่งขึ้น อาศัยกฎง่าย ๆ ที่ว่าตาของเรานั้นถูกหลอกลวงได้ง่ายด้วยกฎนี้
 เราจึงสามารถจะลวงคนสูงให้ดูเตี้ยลง และคนเตี้ยให้ดูสูงขึ้น คนอ้วนให้ดูผอมลง และคน
 ผอมให้ดูอ้วนขึ้น โดยการใช้เส้นเสื้อผ้าให้ถูกต้อง ถ้าท่านเป็นคนสูง จงเลือกผ้าที่มีเส้นซึ่ง
 จะทำให้ดูเตี้ยลง คือพยายามใช้เส้นนอน (horizontal line) ให้มาก ถ้าเป็นคนเตี้ย
 ก็ควรใช้เส้นตั้ง (vertical line) เพื่อช่วยให้ดูสูงขึ้น ผ้าที่มีลายโค้งเป็น curve

ย่อมแสดงถึงความอ่อนช้อย ผ้าที่มีลวดลายทแยงไปมา

แสดงความร่าเริง บอกอิริยาบถเคลื่อนไหว บอกทิศทาง พยายามเลือกใช้ให้เหมาะกับบุคลิก
 ของท่าน

สีของผ้าก็มีความสำคัญ ควรเทียบกับผิวเนื้อของผู้สวมเมื่อสวมแล้วจะทำให้ดำลง
 ขาวขึ้น เหลืองขึ้น หรือไม่ เหมาะกับวัยของผู้สวมใส่หรือไม่ ถ้าอายุยังน้อยก็ควรเลือก
 สีสดใสนี้ ไม่ควรรีบใส่สีแก่เกินวัย เพราะยังมีเวลาที่จะใส่ได้แน่ แต่เวลาที่จะใส่สีสดๆ นั้น
 เหลือน้อยลงทุกที จึงควรรีบใส่เสียก่อน ผู้ที่มีวัยวุฒิมากแล้วไม่ควรใช้สีสนที่เหมือนเด็ก
 วัยรุ่นจะทำให้ลดความสง่างามของวัย การใช้สีเดียวท่งชุดง่ายกว่า เพราะการใช้สีผสมจะต้อง
 รู้จักเลือกสีกลมกลืนกันหรือสีที่ตัดกันที่จะทำให้เกิดความสวยงามแก่ผู้สวม

เนื้อผ้า (Texture) ผ้า ๒ ชั้นที่มีสีเดียวกัน แต่ถ้าเนื้อผ้าต่างกัน เช่น ชั้นหนึ่งเป็น
 ผ้าทวน อีกชั้นหนึ่งเป็นกำมะหยี่ จะเห็นแตกต่างกันมาก ผ้ากำมะหยี่จะดูต่ำกว่า เพราะ
 ผ้าที่มีขนฟูขึ้นมา ทำให้เกิดเงาคล้ายขนในเนื้อผ้า ส่วนผ้าทวนเป็นมันลื่นแม้จะมีเงาแต่เนื้อ
 เรียบไม่มีขนฟูขึ้น ไม่มีส่วนที่จะทำให้เกิดเงาสะท้อน จะดูสีจางกว่าหรืออ่อนกว่า

๒. ควรคำนึงถึงโอกาสที่จะใช้เสื้อผ้านั้นว่าจะแต่งไปในโอกาสใด ใช้บ่อยหรือไม่ เสื้อผ้าใส่ไปทำงานควรเลือกใช้ผ้าที่มีความคงทน ชักกรีดง่าย เช่น ลินิน ผ้ายันต์ แต่ถ้านานๆ ใช้ครั้งหนึ่ง เช่น เสื้อผ้าที่จะใส่ไปในโอกาสพิเศษ ฉาบฉวยสวยงาม ไม่ต้องชักกรีดบ่อยๆ ควรใช้ประเภท โหลม เรยอน ฯลฯ เสื้อผ้าสำหรับใส่เล่นกีฬาควรเลือกใช้ผ้าที่เหนียวยืดหยุ่นได้ สะดวกที่จะยืดแขนยืดขา หรือกระโดดโลดเต้น ผ้าสำหรับตัดเสื้อนอน ควรคำนึงถึงความสบายเมื่อสวมใส่ไม่แข็งกระด้างระคายเคืองระคายตัว และควรเป็นผ้าที่ชักง่ายไม่ต้องรีด เช่น ผ้ายันต์ ผ้าไนลอน เจอซี เป็นต้น

เสื้อผ้าสำหรับการเดินทาง ควรเลือกใช้ผ้าที่มีน้ำหนักเบา เพื่อจะได้ไม่ต้องหิ้วกระเป๋าเดินทางที่หนักเกินไป ผ้าที่ไม่หนามากย่อมไม่กินเนื้อที่ในกระเป๋ามากนัก ผ้าชนิดนี้ไม่ยุ่งยาก ชักง่าย แห้งเร็ว ให้ความสะอาดมากในการเดินทาง โดยอาจจะซักในตอนกลางคืน ใส่ไม่แฉวนไฉ่ว รุ่งเช้าก็แห้งและใช้ได้ทันที ผ้าที่มีคุณสมบัติดังกล่าวได้แก่ เดครอน ไนลอน ออลอน เรยอน เป็นต้น นอกจากนั้นการเลือกซื้อเสื้อผ้าสำหรับใช้ในการเดินทาง ควรคำนึงถึง สี คอก ลวดลาย และแบบที่จะสามารถใช้สลับเปลี่ยนกันได้ให้ดูเหมือนเป็นหลายชุด เพื่อความประหยัดและความสะดวกในการเดินทาง

ภาพในหน้าต่อไปแสดงให้เห็นตัวอย่างเสื้อผ้านานาชนิดขึ้น ที่อาจแต่งสลับสับเปลี่ยนกันให้เห็นเป็นหลายชุดเหมาะที่จะใช้ในการเดินทาง

๓. ควรคำนึงถึงฐานะ เศรษฐกิจและอาชีพของตน ว่าเหมาะสมที่จะใช้เสื้อผ้าชนิดใด เนื่องจากผ้าในท้องตลาดมีอยู่มากมาย ราคาแตกต่างกัน ตั้งแต่ต่ำสุดไปจนสูงสุด หาซื้อได้ง่าย และการโฆษณาชวนเชื่อก็กระทำอยู่ทั่วไปอย่างอิสระ ฉะนั้นการเลือกซื้อจึงเป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาคัดสินโดยรอบคอบทั้งในด้านคุณภาพและราคา ทั้งควรคำนึงถึงเสื้อผ้าที่มีอยู่แล้ว ที่อาจใช้สลับสับเปลี่ยนกันได้ รวมทั้งเครื่องประกอบการแต่งกายที่มีอยู่ เช่น ปกเสื้อ โบว์ คอกไม้ เข็มกลัด เข็มขัด รวมทั้งเครื่องประดับและเครื่องใช้ เช่น สายสร้อย กำไล กระเป๋าถือ และรองเท้า เป็นต้น

การเปลี่ยนเครื่องประดับและเครื่องประกอบการแต่งกาย จะช่วยให้ดูเสมือนหนึ่งมีเครื่องแต่งกายหลายชุด เรื่องฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมนี้เป็นเรื่องจะตามอย่างกันไม่ได้ เช่นเดียวกับกับเรื่องรูปร่างลักษณะ เพราะแต่ละคนย่อมมีฐานะ และรายได้ที่แตกต่างกัน บางคนอาจสามารถซื้อผ้าราคาเมตรละ ๑๐๐ บาท มาใส่ แต่การใช้ผ้าเมตรละ ๑๐๐ บาท มิได้หมายความว่า จะคุ้มค่าเสมอไป ถ้าเสื้อชุดนั้นใช้สวมเพียงครั้งเดียว หรือ ๒ ครั้ง เมื่อ

ใดที่ท่านสามารถซื้อผ้าที่มีคุณภาพดีราคาถูกและใช้คุ้มค่า นั่นคือท่านได้ใช้หลักเศรษฐกิจช่วยในการพิจารณาเลือกซื้อ อาชีพมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเลือกซื้อผ้าอย่างมาก ผู้เป็นข้าราชการควรใช้ผ้าที่ทนทาน เช่น ผ้าย ผู้ที่ต้องทำงานกลางแจ้งเป็นส่วนใหญ่ไม่ควรใช้สีดำ เพราะสีดำดูดความร้อนมากทำให้ร้อนยิ่งขึ้น ผู้ทำงานในโรงพยาบาล โรงงานเคมี ควรใช้สีขาว และใช้ผ้าที่ซักได้ง่าย ทนทานต่อสารเคมี เช่น โยเทียม อคริลิก เป็นต้น ผู้ทำงานในเวลากลางคืน ถ้าเป็นงานที่ต้องทำในที่สาธารณะ เช่น ในถนน ในลานบิน เพื่อความปลอดภัยควรใช้ผ้าที่ฉาบด้วย Phosphorus เพื่อให้เห็นแสงได้ชัด ไม่เป็นอันตรายแก่ผู้สวม ถ้าเป็นศิลปิน หรือนักแสดง ต้องการความหรูหราโอ้อ่า และฉาบฉวยกว่าอาชีพอื่นงบประมาณในด้านเสื้อผ้าย่อมสูงกว่า และไม่จำเป็นจะต้องให้มีความทนทานเท่าใดนัก เพราะจะต้องเปลี่ยนใหม่อยู่เสมอ

เสื้อสำเร็จรูป (Ready-made)

ท้องตลาดในปัจจุบันมีเสื้อกระโปรง กางเกง และเครื่องชั้นในสำเร็จรูปขายอยู่ทั่วไป ซึ่งเป็นความสะดวกอย่างยิ่ง เสื้อสำเร็จรูปส่วนมากมีราคาถูกกว่าที่สั่งตัดหรือแม่แต่ตัดเอง แต่ในการเลือกซื้อ ผู้ซื้อจะต้องมีหลักในการพิจารณา

หลักการเลือกซื้อผ้าสำเร็จรูปควรพิจารณาในสิ่งต่อไปนี้ คือ

๑. ขนาด ขนาดของเสื้อสำเร็จรูป สำหรับเด็กเล็กเท่าที่ใช้กันอยู่ทั่วไปผู้ผลิตมักจัดขนาดตามอายุสำหรับเด็กโตและผู้ใหญ่จัดขนาดตามส่วนสัดส่วนมาตรฐานอย่างหยาบ ๆ

ตั้งแต่อายุ ๑ - ๓ ขวบ

๔ - ๖ „

๗ - ๙ „

ขนาดวัยรุ่นแยกออกได้เป็น ๓ ประเภท คือ

รุ่นเล็ก ซึ่งยังไม่มืหน้าอก ๑๐ - ๑๓ ปี

รุ่นกลาง ๑๔ - ๑๗ „

รุ่นใหญ่ ๑๘ - ๒๐ „

ขนาดใหญ่ บอกตามขนาด เช่น

ขนาดเล็ก Small ใช้อักษรย่อ S

ขนาดกลาง Medium „ M

ขนาดใหญ่	Large	ใช้อักษรย่อ L
ขนาดใหญ่พิเศษ	Extra large	„ Ex. L
ขนาดเล็กพิเศษ	Extra small	„ Ex. S

ขนาดใหญ่พิเศษ สำหรับผู้ที่อ้วน มือใหญ่ หรือตะโพกใหญ่กว่าธรรมดา ขนาดเล็กพิเศษสำหรับผู้ใหญ่ที่เล็กพิเศษ ๒ ขนาดนั้นหาซื้อขาย และจะทำให้เหมาะกับผู้สวมก็ยาก จึงควรสั่งตัดพิเศษ ในประเทศเราเนื่องจากมีช่างตัดเสื้ออยู่มากมายและหาได้ง่าย การจ้างตัดเสื้อผ้าจึงไม่เป็นเรื่องยุ่งยาก แต่โรงงานผลิตเสื้อสำเร็จรูปที่รับตัดเสื้อผ้าที่มีรูปร่างขนาดใหญ่หรือเล็กพิเศษนี้ ในกรณีที่มีผู้สั่งตัดเสื้อ

โรงงานผลิตเสื้อสำเร็จรูปบางแห่ง บางขนาดเป็นนัมเบอร์ที่กำหนดขึ้น คือ

ขนาดเล็ก เบอร์	๑๒	สำหรับผู้ที่มีสัดส่วนดังนี้
อก	๓๒	
เอว	๒๕	
ตะโพก	๓๔	
ไหล่	๑๕	
ขนาดกลาง เบอร์	๑๓	สำหรับผู้ที่มีสัดส่วนดังนี้
อก	๓๓	
เอว	๒๕ $\frac{๑}{๒}$	
ตะโพก	๓๕	
ไหล่	๑๕ $\frac{๑}{๒}$	
ขนาดใหญ่ เบอร์	๑๔	สำหรับผู้ที่มีสัดส่วนดังนี้
อก	๓๔	
เอว	๒๖	
ตะโพก	๓๖	
ไหล่	๑๖ $\frac{๑}{๒}$	

ขนาดใหญ่ เบอร์ ๑๖ $\frac{๑}{๒}$ สำหรับผู้ที่มีสัดส่วนดังนี้

อก ๓๗

เอว ๓๑

ตะโพก ๔๑

ไหล่ ๑๖ $\frac{๑}{๒}$

ขนาดใหญ่พิเศษ เบอร์ ๔๐ สำหรับผู้ที่มีสัดส่วนดังนี้

อก ๔๒

เอว ๓๔

ตะโพก ๔๔

ไหล่ ๑๗ $\frac{๑}{๒}$

๒. เนื้อผ้า การสังเกตเนื้อผ้าของเสื้อสำเร็จรูป ใช้หลักเกี่ยวกับการเลือกซื้อผ้าคือดูว่าเสื้อชุดนั้น จะใส่ในโอกาสใด เช่น ใส่ทำงาน ใส่นอน ใส่เล่นกีฬา ดูว่าเนื้อผ้าเหมาะกับวัยของผู้สวมหรือไม่ เช่น เสื้อสำหรับเด็กควรเป็นเนื้อผ้าที่อ่อนนุ่ม เนื้อละเอียดสวมสบาย เนื้อผ้าให้เหมาะสมกับแบบเสื้อ เช่น เสื้อสำเร็จรูปที่เป็น pleat ควรใช้ผ้าที่ไม่ยับง่าย และอยู่ตัว เมื่อซักแล้วก็คงรูปตามเดิม

๓. สีและลวดลาย การเลือกสีและลวดลายของเสื้อสำเร็จรูปควรให้เหมาะกับสีผิว อายุ บุคลิกภาพของผู้สวม รวมทั้งเสื้อ ผ้า เครื่องประดับที่มีอยู่แล้ว เพื่อจะได้ใช้ประกอบกัน

๔. แบบ ขึ้นอยู่กับบุคลิกของผู้สวม ถ้าเป็นคนผอมเห็นไหปลาร้า ก็ไม่ควรเลือกเสื้อคอกว้าง เพื่ออวดความผอมนั้น ถ้าเป็นคนมีใบหน้ากลม จะทำให้ใบหน้ากลมยิ่งขึ้น

๕. ความเรียบร้อยของการเย็บ ดูให้ละเอียดเรียบร้อย ถ้ามีด้ายชุกชิก ขึ้นมาเป็นห่วง จะทำให้ขาดง่าย ดูตะเข็บ ถ้าเป็นกางเกงควรเย็บเข้าถ้า ตะเข็บข้างควรมีผ้าเหลือน้อย $\frac{๓}{๔}$ นิ้ว ไม่หมิ่นจนเกินไป ถ้าซักหัด ขยายไม่ออก ถ้ามีเกล็ดหรือ pleat ต้องดูความสม่ำเสมอให้เท่ากัน ไม่ใช่ข้างขวาสั้น ข้างซ้ายยาว

๖. ความพอเหมาะกับตัว ควรลองสวมดู ถ้าเป็นเสื้อชั้นนอก จุดที่จะต้องพิจารณาก็คือ คอ ไหล่ วงแขน เอว ตะโพก ดูว่ากว้างเกินไป แคบเกินไป หรือพอดี สวมสบายหรือไม่ ได้ท้องแขนหย่อนหรือไม่ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องสำคัญเพราะถ้าซื้อมาแล้ว แก้ไขยาก

ส่วนเรื่องปลายแขนยาวไปหรือชายเสื้อยาวไป อาจนำมาแก้ไขได้ง่ายกว่า ถ้าเป็นกางเกงควรดูที่เอว ตะโพก และเป้า ว่าพอดีหรือไม่ เพราะถ้าตึงเกินไปจะใส่ไม่สบาย หรือถ้าหย่อนเกินไปก็ดูรุ่มร่าม ถ้าเป็นกระโปรงควรดูที่เอว ตะโพก ควรถามผู้ขายหรืออ่านป้ายที่ติดมาว่าจะหดหรือไม่หลังจากการซักกรีด ถ้าหดควรดูตะเข็บข้างและชายกระโปรง ว่าพอจะแก้ไขได้หรือไม่

การเลือกซื้อเสื้อสำเร็จรูปให้พอเหมาะพอดีกับผู้ซื้อ ทุกส่วนนั้นยาก ถ้ารูปร่างของผู้ซื้อมีส่วนตามขนาดมาตรฐานที่กะไว้ก็หาได้ง่าย แต่ถ้ามีส่วนซึ่งผิดแปลกไป เช่นอกใหญ่กว่าตะโพก ตะโพกเล็กกว่าปกติ ไหล่เอียงไปข้างหนึ่งมากกว่าอีกข้างหนึ่ง ดังนั้นย่อมหาเสื้อสำเร็จรูปที่พอเหมาะไว้พอดีตัวยาก ในกรณีนี้ควรสังเกตพิเศษ

๗. ราคา นึกถึงงบประมาณราคาที่กำหนดไว้เท่าไร แล้วดูราคาเสื้อผ้าที่จะซื้อ ถ้าราคาใกล้เคียงกันพอที่จะซื้อได้ ก็ควรมีการต่อรองให้ลดลงอีก เว้นแต่จะทราบว่าเป็นราคาขายทั่วตลาดไม่ได้อีกแล้ว ก็ไม่ควรต่อรองอีกให้เสียเวลา

การเลือกซื้อผ้าสำเร็จรูปนั้น แม้ว่าจะพบเสื้อที่ขนาดพอเหมาะ เนื้อผ้าดี สีสดใจ แบบใช้ได้ ฝีมือการตัดเย็บเรียบร้อย และราคาถูก แต่ถ้าลองสวมแล้วไม่เหมาะกับตัวสวมจงอย่าซื้อ เพราะนั่นย่อมแสดงว่า เสื้อชุดนั้นยังมีส่วนที่ไม่เหมาะกับบุคลิกหรือรูปร่างท่าทางของผู้สวม ถ้าซื้อมาแล้วต้องเก็บแขวนไว้ในตู้ ก็นับว่าเป็นการลงทุนที่ไม่ได้ผลตอบแทนคุ้มค่า

เครื่องประดับ

เครื่องประดับเป็นส่วนหนึ่งของการแต่งกาย นิยมใช้กันมาหลายยุคหลายสมัยและทุกชาติทุกภาษา โดยเฉพาะสตรีนิยมใช้เครื่องประดับมากกว่าบุรุษ เครื่องประดับหมายถึงสิ่งที่นำมาตกแต่งเสื้อผ้าหรือร่างกายให้เกิดความงดงามยิ่งขึ้น เช่น เข็มกลัด ดอกไม้ประดับเสื้อ ประดับผม สร้อยคอ สร้อยข้อมือ แหวน ตุ้มหู นาฬิกาข้อมือ ผ้าพันคอ ผ้าคลุมผม ถุงมือ หมวก เข็มขัด โบว์ ฯลฯ จะเห็นได้ว่าเครื่องประดับนั้นมียู่มากมายหลายชนิดด้วยกัน แต่ละชนิดยังมีรูปร่าง ลักษณะ สี สัน ราคาแตกต่างกันอีกมากมาย ฉะนั้นถ้าใช้เงินซื้อเครื่องประดับเหล่านี้มากเกินไปอาจไม่มีเงินซื้อเสื้อผ้าซึ่งมีความจำเป็นมากกว่านี้ก็ได้ เครื่องประดับส่วนมากมีความงดงามจึงเป็นสิ่งเร้าใจและช่วยให้อยากซื้อ แม้จะประดับอยู่ตามตู้โชว์สินค้าก็ติดตามหุ่นก็ดีหากไม่สามารถซื้อเครื่องประดับต่างๆ ได้ตามใจชอบ หรือสนใจได้ทุกครั้งไปจึงควรคิดว่า เป็นเรื่องธรรมดา

๕. การคำนึงถึงฐานะและเศรษฐกิจของชนมิใช่ให้เห็นผู้ใดมีอะไรก็ต้องแสวงหาให้เหมือนผู้อื่นทุกอย่างทุกประการ หรือเห็นของสวยงามตามตู้โชว์สินค้าชอบใจอะไรก็ต้องซื้อให้ได้ เครื่องประดับบางชนิดมีความงามเมื่ออยู่ในตู้โชว์ หรือบนหุ่นแต่อาจไม่เหมาะกับเราก็ดำเนิน โดยเฉพาะถ้ามีราคาแพงเกินรายได้หรือเกินความจำเป็น ควรเลิกความคิดที่จะหาซื้อ

๖. การคำนึงถึงจำนวนหรือปริมาณของเครื่องประดับที่ใช้ ครึ่งหนึ่งๆ ควรมีปริมาณพอควร ไม่มากเกินไปจะทำให้ดูรุงรัง ครึ่งหนึ่งไม่ควรสวมเครื่องประดับเกินกว่า ๓ ชิ้น เช่น ใส่สร้อยคอแล้ว ไม่จำเป็นต้องติดเข็มกลัด ใส่นาฬิกาแล้วไม่ควรใช้สร้อยข้อมืออีก นอกจากจะทำให้ดูรุงรังแล้วยังทำให้ความมุ่งหมายที่จะประดับเพื่อเน้นให้เกิดความงดงามกลายเป็นการใช้เครื่องประดับเพื่อแข่งกับเสื้อผ้ามักไม่บังเกิดผลในทางศิลปะ แต่จะทำให้เกิดความสับสนแก่ผู้พบเห็น

๗. ควรพิจารณารายละเอียดของเครื่องประดับในเรื่องต่างๆ ต่อไปนี้

การออกแบบและรูปร่างลักษณะ เช่น กลม ยาว ตัน โป่ง ใส มันวาว ตัน เรียบ ขรุขระ วาว ลักษณะต่างๆ เหล่านี้มีผลต่อศิลปะทางความงามทั้งสิ้น

ขนาด ควรให้เหมาะสมกับผู้ใช้ เช่น คนรูปร่างเล็กใช้เครื่องประดับที่มีขนาดเล็กเกินไปก็ดูไม่สมกับตัว

สี ให้กลมกลืน หรือตัดกับเสื้อผ้าหรือเครื่องประดับอย่างอื่นที่มีอยู่

วัสดุที่นำมาทำเครื่องประดับ ย่อมมีแตกต่างกันมากมายหลายชนิดทั้งของแท้และของเทียมจึงจำเป็นต้องพิจารณา ยิ่งเป็นของแท้ที่มีราคาแพงยิ่งจำเป็นต้องพิจารณามากขึ้น

๘. การใช้เครื่องประดับที่ซื้อหรือประดิษฐ์ได้ในประเทศไทย ที่ศันคติเรื่องความนิยมของต่างประเทศควรจะลดน้อยลง โดยเฉพาะในยามที่ประเทศชาติอยู่อย่างรุนแรง หากคนไทยหันมานิยมใช้เครื่องประดับที่มีในประเทศ จะช่วยลดความสุรุ่ยสุร่ายให้น้อยลง เพราะเงินตราจะหมุนเวียนอยู่ภายในประเทศ

กระเป๋าคือ

เสื้อกางเกงของผู้ชายนั้นมีกระเป๋าคือที่เก็บของกระจุกกระจิก เช่น ผ้าเช็ดหน้า เงิน ปากกา หวี ได้มากกว่าของผู้หญิง เสื้อกระโปรงของผู้หญิงนั้น ส่วนมากไม่มีที่เก็บสิ่งเหล่านี้เลยแต่โดยที่ผู้หญิงส่วนมากมักมีสมบัติจุกจุกมากมาย ซึ่งมีความจำเป็นต้องพกติดตัวไป เช่น แป้ง หวี กระจก ลิปสติก เงิน ดินสอ ปากกา แว่นตา ผ้าเช็ดหน้า สิ่งเหล่านี้แหละที่จะต้องรวบรวมไว้ในกระเป๋าคือ

กระเป๋าดีมีหลายแบบด้วยกัน แบบไหนเหมาะที่จะใช้ขึ้นอยู่กับโอกาส

กระเป๋าดีเวลากลางวัน ซึ่งใช้อยู่ประจำทุกวัน ควรมีขนาดใหญ่พอที่จะบรรจุของจำเป็นได้ครบ โดยไม่เหอะทะเกินไป แต่ถ้ามีของน้อยจะเลือกใช้แบบของจดหมาย ดังในรูป ๖ ก็ได้ ถ้ามีของมากควรเลือกใช้แบบที่มีก้นกว้าง มีความลึกพอที่จะบรรจุของได้มาก ถ้าสมบัติส่วนตัวหรือของกระจุกกระจิกมีขนาดและรูปร่างต่างๆ กัน เช่น บางคนต้องมีสมุดบันทึกความจำ บางคนต้องมีขนม ยาไว้รับประทานเวลาหิวหรือยามเจ็บไข้ ควรจะใช้กระเป๋ามีขนาดใหญ่ หรือมีชั้นภายในหลายชั้นเพื่อจะแบ่งของไว้เป็นพวกๆ จะได้หยิบง่ายใช้สะดวก ไม่ต้องเสียเวลาค้นหา

กระเป๋าทุณยคติควรมีปากเปิดได้กว้างพอที่จะหยิบของได้ง่ายและปากกระเป๋าทุณยคติควรมีที่ปิดเปิดที่แข็งแรงพอที่จะไม่เปิดออกเองได้ง่าย และเมื่อปิดควรปิดได้สนิท ไม่มีช่องโหว่ซึ่งดินสอ ปากกา อาจหล่นออกมาได้

ท่านชอบถือกระเป๋าวีธีไหน

หิ้ว คล้องแขน หนีบ หรือสะพาย ผู้ที่ทำงานหรือเป็นนักศึกษา ซึ่งต้องถือหนังสือด้วยทุกวันชอบนำกระเป๋าดีวางบนหนังสือ แล้วหนีบไป ถ้าเป็นเช่นนั้นควรใช้กระเป๋ามีลักษณะแบนหนังสือเพื่อจะได้หนีบได้สะดวก แต่วิธีนี้ไม่สู้จะปลอดภัยนักเพราะหนังสือและกระเป๋าดีมีโอกาสหลุดกระเด็นได้ง่าย ควรใช้กระเป๋าดีแบบถุงย่ามหรือของใส่ทั้งหนังสือและกระเป๋าดีชนิดแบนหรือที่เรียกว่าแบบของจดหมายรวมกันจะปลอดภัยกว่า

บางคนตั้งขึ้นรถประจำทางหรือเดินเป็นระยะทางยาว ต้องการความกระฉับกระเฉงว่องไว ต้องมีมือที่อิสระที่จะใช้จับราว หรือพยุงตัว ควรใช้แบบสะพายไว้บนไหล่ แต่สายสะพาย

ไม่ควรยาวมากนักเพราะจะแกว่งเกะกะ และระมัดระวังยาก สายสะพายควรมีความแข็งแรงพอที่จะไม่ขาดหรือหลุดได้ง่าย ถ้าจะใช้กระเป๋าแบบสายสะพายควรเลือกสายที่رنให้สั้นหรือยาวได้เพื่อจะได้ใช้ได้ ๒ กรณี คือถ่วงให้สายสั้นก็ใช้คล้องแขนได้ ถ้ายืดให้ยาวออกก็สะพายได้ด้วย ทั้งในรูป ๔

วิธีพิจารณาคุณภาพของกระเป๋า

เมื่อเลือกแบบได้แล้ว สิ่งที่ต้องคำนึงขึ้นไปคือ พิจารณาวัตถุที่ใช้ทำกระเป๋า หนัง ผ้า พลาสติก ฟาง เสื่อ ฯลฯ กระเป๋าหนังเรียบ ใช้ทนทาน แต่ต้องเช็ดดูให้มันและดูใหม่อยู่เสมอจึงจะคงงาม หนังกลับไม่สู้ทน ใช้ประจำทุกวันไม่ดี ขนอาจจะหลุดมาติดเสื้อผ้าได้ หนังมันดำสคะดกในการทำมาสะอาด แต่ใช้ไปนาน ๆ จะเกิดรอยแตกเป็นเส้น ๆ

กระเป๋าล้อที่ทำด้วยผ้า ส่วนมากราคาถูกกว่ากระเป๋าหนังมาก ยกเว้นบางชนิดที่ตกแต่งสวยงามจนสามารถใช้ในงานที่เป็นพิธีได้ ชนิดนี้เนื้อผ้าควรเป็นประเภทไหมหรือต่วนแล้วตกแต่งด้วยลูกบิด หรือเลื่อมเป็นต้น ส่วนกระเป๋าล้อที่ทำด้วยผ้าเนื้อหนา ทนทานกว่าผ้าบาง ๆ แต่ก็ไม่มีผ้าชนิดใดจะทนทานกว่าหนัง กระเป๋าผ้าสกปรกเปื้อนเปรอะง่ายกว่าหนังและซักไม่ได้เพราะจะเสียรูปทรง เพราะผ้าจะต้องติดตึงกับโครงกระเป๋า ยกเว้นประเภทถุงย่าม การบรรจุของลงในกระเป๋าก็ต้องระวังไม่บรรจุให้หนักจนเกินไป

กระเป๋าล้อทำด้วยพลาสติก ใช้กันมาก โดยเฉพาะพลาสติกที่พยายามทำให้มีลักษณะคล้ายหนัง ส่วนมากนิยมใช้พลาสติกชั้นมากกว่าชนิดที่ใสเป็นแก้ว จนสามารถมองเห็นของซึ่งไม่ให้ความปลอดภัย และถ้าของที่บรรจุอยู่ภายในไม่น่าดูก็ไม่ใช่ว่าเรื่องควรอวด กระเป๋าพลาสติกราคาไม่แพง แต่ก็ใช้ได้ทนทานพอสมควร

กระเป๋าฟางที่ประดิษฐ์อย่างมีรสนิยมดี น่ารักมาก เหมาะสำหรับฤดูร้อน แต่ไม่สู้ทนทานนัก เพราะฟางขาดได้ง่าย ทำมาสะอาดยาก ถ้าทำเป็นแบบตะกร้าจะทนกว่า การทำความสะอาดใช้น้ำสบู่เช็ดได้แม้จะทาสี หรือย้อมสีไว้ก็เช็ดได้

ข้อกระเป๋าทุกชนิดต้องตรวจดูตะเข็บ การซับในและการเย็บว่าเรียบร้อยและแข็งแรงหรือไม่ กระเป๋าล้อที่แพงที่สุด คือกระเป๋าหนังที่อ่อนนุ่ม เกลี้ยงเกลา ฝีมือเย็บและซับในเรียบร้อย ผ้าที่ใช้ซับในมีคุณภาพดีเพียงใดก็มีความทนทานเพียงนั้น ส่วนประกอบต่างๆ ของกระเป๋า เช่น หูกระเป๋า ที่สำหรับปิดเปิดจะต้องตรวจดูอย่างถี่ถ้วน หูเสียอาจพอสอดได้แต่ที่สำหรับปิดเปิดเสียจะต้องทิ้ง จึงควรระวังให้ดี ถ้ายังไม่แน่ใจว่าส่วนหนึ่งส่วนใดจะทน

ทานหรือไม่ อย่าซื้อส่วนประกอบที่ทำด้วยโลหะจะเป็นตรงที่ติดหัวกัศ ตรงที่บิดเบิดกัศ เป็นส่วนที่เสียเร็ว กระเป๋าราคาถูกเท่าใด ส่วนที่เสียเร็วกว่านั้น ฉะนั้น ควรพยายาม หลีกเลี่ยงคือ เลือกกระเป๋ามีส่วนประกอบเป็นโลหะให้น้อยที่สุดไว้เป็นที่

รองเท้า

รองเท้าเป็นเครื่องประกอบส่วนหนึ่งของการแต่งกาย การแต่งกายจะสมบูรณ์แบบหา ได้ไม่ ถ้าผู้แต่งปราศจากรองเท้า รองเท้าเป็นเครื่องแสดงออกถึงวัฒนธรรมและรสนิยมของ ผู้สวม เช่นเดียวกับกับเสื้อผ้า ยิ่งกว่านั้นยังมีคุณสมบัติพิเศษแก่ผู้สวมหลายด้าน คือ ช่วย ป้องกันอันตรายที่จะเกิดแก่เท้า เช่น ตาปูตำ ุงกัศ แผลงต่อย ฯลฯ ช่วยป้องกันเชื้อโรคที่ เข้าทางเท้า เช่น บาดทะยัก เชื้อรา พยาธิปากขอ หนองและอื่นๆ ช่วยป้องกันความร้อน หนาว ช่วยให้การเดินทนขึ้น คือ เดินได้นานกว่าการเดินเท้าเปล่า แต่ในทางตรงข้าม ถ้า ซื้อรองเท้าที่ไม่เหมาะกับเท้ามาสวมก็จะนำความทรมานมาสู่ผู้สวมอย่างมากมาย จนไม่สามารถ จะเดินได้เช่นกัน ฉะนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาหลักเกณฑ์ เพื่อความสบายของตนเอง

หลักสำคัญที่ควรนำมาประกอบการพิจารณาเลือกซื้อรองเท้า คือ

๑. พิจารณารูปร่างของรองเท้า แล้วลองสวมดู รองเท้าที่ดีและถูกสุขลักษณะคือ รองเท้าที่ทำขึ้นให้เหมาะแก่เท้าของผู้สวม มิใช่ผู้สวมพยายามจะทำตนให้รู้สึกว้าเท้าของตน เหมาะกับรองเท้าเมื่อชอบใจแบบของรองเท้านั้น

๒. พิจารณานาคของรองเท้า คือ ความยาว ความกว้าง และความสูง รองเท้าควร ยาวกว่าเท้าเล็กน้อย เพื่อให้เท้าได้มีโอกาสขยายตัวออกได้ ในเวลาเดินและยืน การลองสวม รองเท้าก่อนซื้อต้องยืนและลองเดินดู มิใช่นั่งเก้าอี้ ถ้าวรองเท้ามีขนาดสั้นหรือแคบกว่าเท้าของ ผู้สวม จะทำให้เป็นตาปลา ซึ่งเกิดจากการเสียดสีระหว่างรองเท้าและเท้าตนเอง จงอย่าซื้อ รองเท้าที่มีขนาดเล็กหรือใหญ่เกินไปเป็นอันขาด

๓. หัวรองเท้า ถ้าใหญ่พอจะสวมสบาย เพราะนิ้วเท้าจะวางอยู่ในลักษณะเรียงกันไป รองเท้าที่มีหัวแหลม ซึ่งนิยมกัน ในบางสมัยนั้น สวมแล้วจะทำให้หัวเท้าบวมช้ำขึ้นมาก ไม่มีความสบายเท่าที่ควร โดยเฉพาะรองเท้าสำหรับเด็กควรใช้หัวบาน เพื่อให้สวมสบาย เติ้มที่

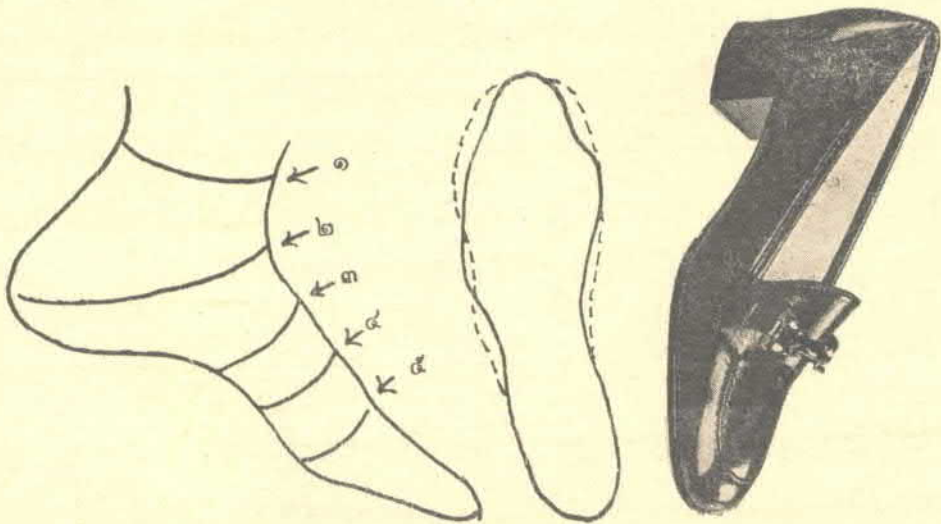
๔. ส้นรองเท้าที่ดี ควรจะยืดหยุ่นได้ เพราะส้นรองเท้ามีความสำคัญในการช่วยลด ความสะเทือนของร่างกายให้น้อยลง จึงนิยมใช้ส้นที่เป็นยาง ถ้าเป็นรองเท้านักเดิน ใช้ยาง แผ่นใหญ่ ดังเช่นรองเท้าเด็กหรือรองเท้าผู้ชาย จะมีผลในด้านนี้มาก รองเท้าสตรีที่เป็นส้นสูง

ทำด้วยวัสดุแข็งไม่สามารถยืดหยุ่นได้ จะไม่ได้ผลในขั้นนี้ เพราะการสวมรองเท้าส้นสูง น้ำหนักจะไปทางปลายเท้ามากกว่า จึงอาจสังเกตได้ว่าผู้สวมรองเท้าส้นสูง ยิ่งสูงมากเท่าไร จะรู้สึกเมื่อยล้าเร็วมากขึ้นเท่านั้นเดินไม่ทนเท่าผู้สวมรองเท้าส้นเตี้ย

๕. พื้นรองเท้าควรมีลักษณะแบบเรียบ ไม่แอ่นและงอนที่หัวรองเท้า เพราะจะทำให้ปลายนิ้วเท้าของผู้สวม ต้องงอขึ้นไปตามรูปรองเท้า ทำให้เมื่อยเร็วตรงส่วนท้อง เมื่อสวมนานๆ พื้นรองเท้าบางประเภทที่ตรงขอบข้างโดยรอบทำเป็นปีกหรือเป็นขอบกว้างออกไป ช่วยให้ผู้สวมทรงตัวได้ดีขึ้น เหมาะสำหรับเด็กๆ

๖. วัสดุที่ใช้ทำรองเท้า ในปัจจุบันมีมากกว่า ๕๐ ชนิด ทั้งนี้เนื่องมาจากวิวัฒนาการ ในการผลิตวัสดุใหม่ๆ เท้าที่นิยมกันมาก ได้แก่หนัง ผ้าฝ้าย ผ้าไหม ไนลอน ยาง พลาสติก ฯลฯ วัสดุแต่ละชนิดมีความแตกต่างกันในด้านคุณภาพวัตถุประสงค์ โอกาส และ เวลาที่ใช้ อย่างไรก็ตามถือกันว่ารองเท้าที่ดีนั้น ควรทำจากวัสดุที่มีความยืดหยุ่นได้ สะดวก แก่การรักษาคือ ไม่ต้องเสียเวลาขัดถูมากทนทานคงรูปได้ดี ไม่เก็บความชื้นอากาศถ่ายเข้า ออกได้สะดวก เมื่อถูกน้ำไม่เป็นรอยต่งน้ำหนักเบาสีไม่ตกหรือจางง่าย

๗. ฝีมือการตัดเย็บ ผู้ซื้อควรพิจารณาความเรียบร้อยในการตัดเย็บ ตรวจดูทั้งภายใน และภายนอก สำหรับภายในนั้น มีความสำคัญที่จะให้รองเท้าทรงรูปอยู่ได้ดีมากน้อยเพียงไร ถ้าใช้วัสดุดีก็จะทรงรูปได้ดีและทนทาน ถ้าฝีมือการตัดเย็บเรียบร้อยไม่มีตะเข็บ หรือรอยต่อ ภายในมากจะสวมสบาย ภายนอกควรดูตามรอยเย็บ ตามขอบให้เรียบไม่ขรุขระ การเจาะรู ร้อยเชือกหรือเจาะรูเพื่อความงาม การคาดสี และการติดชิ้นส่วนประกอบเพื่อตกแต่ง ได้แก่ โบว์ เข็มขัด สายรัด เป็นต้น

ภาพซ้ายมือ แสดงการวัดเท้าเพื่อให้ช่างตัดรองเท้าต้องวัดให้ครบทุกส่วนของเท้าตั้งในภาพ
 ภาพกลาง แสดงให้เห็นว่าถ้าเท้าสวมอยู่ในรองเท้าได้เต็มที่ไม่บีบอ ผู้สวมจะรู้สึกสบาย
 ภาพขวา รองเท้าสวมที่หัวไม่แหลมเกินไป ส้นไม่สูงเกินไป เหมาะสำหรับใส่ทำงาน หรือ
 เดินทางไกลเพราะจะไม่เมื่อยลำเร็ว

เครื่องใช้ประเภทผ้า

ผ้าปูที่นอน

ผ้าปูที่นอนส่วนมากนิยมใช้ผ้าซึ่งผลิตจากใยฝ้าย ผ้าประเภทนี้มีลักษณะความหนาบาง
 แตกต่างกันตั้งแต่บางที่สุดไปจนหนาที่สุด ผ้าที่จะใช้สำหรับปูที่นอน ควรเลือกซื้อที่มีความ
 หนาพอสมควร ถ้าเนื้อบางมักไม่ค่อยทนทาน ถ้าหนาเกินไปมีความทนทานก็จริงแต่ลำบาก
 ในการซัก เพราะผ้าเนื้อหนาย่อมมีน้ำหนักมาก ผ้าฝ้ายมีวิธีการ finish ต่างๆ กัน ส่วน
 มากฉาบด้วยแป้งแล้วขัดเงาให้เป็นมัน เรียกว่า Polished cotton มองดูสวยงาม แต่ถ้าซัก
 หนาแล้วเนื้อผ้าจะบางลง ยกผ้าสองดูจะแลเห็นความหนาของผ้าได้ชัดเจน ผ้าประเภทนี้ไม่
 ทนทาน จึงควรเลือกซื้อผ้าเนื้อบางหน่อยแต่ไม่มีแป้ง ดีกว่าผ้าที่มองดูเนื้อหนาละเอียดเพราะ
 ฉาบแป้งไว้เพื่อลวงตาความเรียบร้อยแน่นหนาในการทอ เป็นเครื่องชี้คุณภาพของผ้าว่าทน
 หรือไม่ ถ้าเส้นด้ายยืนหรือเส้นด้ายพุ่ง ไม่เรียบร้อยมิดชิด มีปม ไม่ควรซื้อ นอกจากนั้น
 ควรสังเกตทรงริมผ้า ต้องเน้นเรียบสม่ำเสมอเป็นเส้นตรงจึงจะดี การเลือกซื้อผ้าเนื้อแน่น
 นอกจากจะใช้ทนทานแล้ว เมื่อปูให้ถึงบนที่นอนจะมองดูสวยงาม เป็นเงาสลน นอนสบาย
 ไม่ระคายผิวหนัง

การเลือกซื้อขนาดของผ้าปูที่นอนก็ขึ้นอยู่กับความประสงค์ของผู้ใช้ว่าจะใช้ สำหรับเด็ก
 หรือผู้ใหญ่ เที่ยงเดี่ยวหรือเตียงคู่ ในท้องตลาดมีจำหน่ายหลายขนาดด้วยกันก่อนไปซื้อควร
 รู้ขนาดเตียงหรือที่นอนเสียก่อน เพื่อจะได้บอกแก่ผู้ขายได้ถูกต้องอย่าลืมกะความกว้างยาว
 เพื่อสำหรับพับเข้าไปใต้ที่นอนโดยรอบด้วยอย่างน้อย ๘ นิ้ว ถ้าสั้นหรือแคบกว่าที่นอนจะปู
 ที่นอนไม่ได้สวยงาม และเกิดความรำคาญที่ผ้าปูที่นอนจะหลุดลุ่ยอยู่ตลอดเวลา ขนาดของ
 ผ้าปูที่นอนที่จำหน่ายอยู่โดยทั่วๆ ไป มีดังนี้

ขนาดเล็ก	๙๙ × ๗๒ นิ้ว	สำหรับเตียงเดี่ยว
ขนาดกลาง	๑๐๘ × ๕๔ นิ้ว	สำหรับเตียงเดี่ยว ธรรมดา
	๑๐๘ × ๖๓ นิ้ว	สำหรับเตียงคู่ ธรรมดา

ขนาดใหญ่	๑๐๘ × ๘๑ นิ้ว	สำหรับเตียงคู่	ธรรมดา
	๑๐๘ × ๙๐ นิ้ว	สำหรับเตียงคู่	พิเศษ

การเลือกสี สำหรับผ้าปูที่นอน ขึ้นอยู่กับรสนิยมและความต้องการของผู้ซื้อส่วนมาก นิยมใช้สีขาว เพราะเป็นสีของความสะอาด แต่ในปัจจุบันนี้ ผ้าปูที่นอนซึ่งผลิตออกมาขาย ในท้องตลาดมีสีสันทันแปลก ๆ มีทั้งที่เป็นสีเดียวล้วนและที่เป็นลวดลายสำหรับเครื่องที่นอนนั้น ถ้าจะเป็นสีควรใช้สีอ่อน ๆ เช่น เขียวอ่อน เหลืองอ่อน ฟ้ายอ่อน เป็นต้น เพราะทำให้เกิดความรู้สึกเย็นตาเย็นใจ

ปลอกหมอน

ลักษณะของผ้าสำหรับทำปลอกหมอน ควรใช้ชนิดเดียวกับผ้าปูที่นอน คือใช้จำพวก ผ้าฝ้าย โดยมากตามร้านจำหน่ายเครื่องที่นอนจะจัดไว้เป็นชุด ผ้าปูที่นอนเป็นอย่างไร ก็มักจะใช้ผ้าชนิดเดียวกันเย็บปลอกหมอนไว้เสร็จ บางแห่งก็ห่อรวมไว้เป็นคู่ ๆ เลยก็มี เพื่อความสะดวกในการเลือกซื้อ การใช้ผ้าปูที่นอน และปลอกหมอนสีเดียวกันหรือลายเดียวกัน เป็นเรื่องของรสนิยมและความสวยงาม ส่วนการพิจารณาเรื่องคุณภาพหรือความทนทานของ ผ้าที่จะทำปลอกหมอนนั้น คงใช้หลักเกณฑ์เดียวกันกับการเลือกซื้อผ้าปูที่นอน

การเลือกขนาดของปลอกหมอนขึ้นอยู่กับความกว้างยาวของหมอนที่ใช้ไม่ควรให้ปลอก มีขนาดพอดีกับตัวหมอนจนเกินไป ควรให้หลวมกว่าตัวหมอนโดยรอบประมาณ ๒ นิ้ว ตรง ชายด้านที่เปิดไว้สำหรับสอดตัวหมอนนั้นควรเหลือชายไว้ประมาณ ๔ - ๘ นิ้ว เพื่อว่าถ้า ถัดไปในซอกก็อาจเลื่อนขึ้นได้

ปลอกหมอนที่ปักหรือฉลุลวดลายตรงกลาง ซึ่งเป็นส่วนที่ใช้หนุนนอนไม่ให้ความสบาย เพราะจะทำให้ผู้ใช้รู้สึกเจ็บและระคายตามแก้มเพราะความหนูนุ่มของไหม หรือค้ายที่ใช้ปัก ถ้า จะปักหรือฉลุควรทำตรงชายที่เหลือทิ้งไว้จะเหมาะกว่า

ผ้าห่มนอน

ผ้าสำหรับห่มนอน อาจผลิตขึ้นด้วยเส้นใยหลายชนิด เช่น ขนสัตว์ ฝ้าย ไหม ไนลอน เรยอน ฯลฯ แต่ละชนิดมีคุณสมบัติแตกต่างกัน การที่จะทราบได้ว่าผ้าห่มนั้นผลิตจากเส้นใย ประเภทใดต้องดูที่ป้ายเล็ก ๆ ซึ่งติดอยู่ตรงมุมผ้า มุมใดมุมหนึ่งหรืออาจอยู่ตรงขอบด้านใด ด้านหนึ่งก็ได้ ที่ป้ายนั้นจะบอกจำนวนเปอร์เซ็นต์ของเส้นใย เช่น ขนสัตว์ ๑๐๐% หรือ ขนสัตว์ ๘๐% ไนลอน ๓๐% หรือฝ้าย ๖๐% ไกเนล ๔๐% เป็นต้น ถ้าซักรแล้วไม่ต้อง

รีดก็จะบอกไว้ด้วยว่า wash and dry ถ้าผ้า^{นี้}นั้นฉาบยากันตัวแมลงก็จะบอกไว้ด้วยว่า moth proof

ขนาดของผ้าห่มมีหลายขนาด เช่น

๗๐ × ๙๐ นิ้ว

๖๐ × ๘๐ นิ้ว

การเลือกซื้อผ้าห่มนอน นอกจากจะดูชนิดของเส้นใยที่ผลิตขึ้นแล้ว ควรคำนึงถึงน้ำหนักของผ้าด้วย บางคนกล่าวว่า ผ้าห่มที่หนักมาก ๆ จึงจะให้ความอบอุ่น แท้จริงแล้วความอบอุ่นนั้นเกิดจากชนิดของเส้นใยที่ผลิตขึ้น หาได้เกิดจากน้ำหนักของผ้าไม่ ผ้าห่มนอนที่มีน้ำหนักเบาจะห่มสบายกว่าผ้าที่น้ำหนักมาก

การสังเกตความทนทานของผ้าห่ม จะสังเกตได้จากเส้นใยที่มีขนปุยขึ้นมาลองจับดู ถ้าหลุดติดมือออกง่าย ก็แสดงว่าทอไม่แน่น ไม่ทนทานใช้แล้วอาจเสียเร็วชอบริมผ้าห่มควรมีผ้าห่มเย็บเรียบร้อยไม่หลุดลุ่ย ผ้าห่มที่ผลิตด้วยขนสัตว์หรือใยสังเคราะห์ต้องมีผ้าห่มตามขอบซึ่งมักใช้ผ้าตัวน ทาฟต้า แพร หรือเรยอน เป็นต้น ผ้าตัวนปรียากกว่าประเภทอื่น ส่วนผ้าห่มที่ทำด้วยฝ้าย ๑๐๐% ไม่นิยมห่มริมด้วยตัวนแพร หรือเรยอน ดังกล่าว แต่มักเย็บกันลุ่ยไว้แทน ความเรียบร้อยในการห่มขอบย่อมแสดงถึงคุณภาพของผ้าห่มด้วย

ผ้าปูโต๊ะ

ผ้าปูโต๊ะส่วนมากนิยมใช้ผ้าที่ทำจากเส้นใยลินิน ถือว่าเป็นผ้าที่มีคุณภาพดีทนทานต่อการซักกรีด และการใช้ เมื่อปูแล้วมีความสวยงาม สะอาดตา เป็นมันเงา ถ้ามีรอยเปื้อนเปื้อนเปื้อนก็ซักออกได้ง่าย ผ้าปูโต๊ะซึ่งผลิตจากเส้นใยประเภทอื่น เช่น ฝ้ายเรยอน ถ้าจะเปรียบเทียบกับในด้านคุณภาพแล้วผ้าปูโต๊ะซึ่งผลิตจากใยลินินไม่ได้

การเลือกซื้อผ้าปูโต๊ะ ควรดูลักษณะการทอเส้นใยว่ามีความเรียบร้อยสม่ำเสมอทั้งเส้นด้ายยืนและเส้นด้ายพุ่ง ถ้ามีลักษณะหนา ๆ บาง ๆ ไม่สม่ำเสมอหรือมีเส้นด้ายหลุดออกมาเป็นห่วง ๆ ตรงโน้นบ้างตรงโน้นบ้าง เรียกว่าไม่เรียบร้อย ผ้าลักษณะนี้ไม่ทนทานเวลาซักตากหรือรีด อาจเกี้ยวอะไรได้ง่าย ทำให้ขาดเร็ว ถ้าเป็นผ้าปูโต๊ะที่เย็บไว้แล้ว ต้องดูความเรียบร้อย แน่นหนา ในการเย็บขอบและริมและตามมุม ว่าฝีเข็มเรียบร้อยหรือไม่ การพับริมเรียบร้อยหรือไม่ การเย็บตกจากรอยพับหรือไม่

การเลือกสีผ้าปูโต๊ะ ควรคำนึงถึงสีของห้อง สีของถ้วยชาม และภาชนะเครื่องใช้ที่มีอยู่แล้วให้กลมกลืนกันหรือตัดกันพองาม และควรเลือกสีที่ไม่ตกง่ายทนทานต่อการซักกรีด

และแสงแดด สีของใยลินินแท้ ๆ โดยธรรมชาติถ้ายังมิได้ถูกย้อมจะมีสีนวล ๆ ไม่ขาวที่เดียว แต่ถ้าได้รับการฟอกสีจนขาว โดยสารเคมีแล้ว ความทนทานจะน้อยกว่าเส้นใยที่ไม่ได้รับการฟอกขาว

ข้อควรระวังก็คือ ผ้าฝ้ายบางชนิดได้รับการตกแต่งจนมีลักษณะใกล้เคียงกับผ้าลินิน การเลือกซื้อควรใช้วิธีชั่ง ถ้าเป็นผ้าฝ้ายมักมีแบ่งเจือปนอยู่ ผ้าลินินไม่นิยมใส่แบ่ง แม้หลังจากการซักแล้ว เพราะมีความแข็งอยู่ในตัว เส้นใยลินินมีข้อเสียอยู่อย่างหนึ่ง คือ ยับง่าย นอกจากว่ามีการฉาบน้ำยาช่วยก่อนนำออกจากโรงงาน

การเลือกขนาดของผ้าปูโต๊ะ ขึ้นอยู่กับขนาดของโต๊ะที่จะปู แต่ผ้าปูโต๊ะสำเร็จรูปเท่าที่มีขายในท้องตลาดมีหลายชนิด เช่น

๔๘ × ๖๔ นิ้ว

๔๘ × ๔๘ นิ้ว

๓๖ × ๓๖ นิ้ว

บางคนใช้ผ้าน้ำมันหรือผ้าพลาสติก ปูโต๊ะ แทนการใช้ผ้าหรือผ้าลินิน เพราะผ้าน้ำมันหรือผ้าพลาสติกไม่ต้องซักกรีก แต่มีข้อเสียคือเป็นรอยแตกง่าย ไม่ทนความร้อนและมีกลิ่น

ผ้าเช็ดตัว

ผ้าเช็ดตัว เป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งที่จะต้องใช้กันทุกครอบครัว ยิ่งสมาชิกในครอบครัวมีมากเพียงใดก็ต้องซื้อผ้าเช็ดตัวมากขึ้นเท่านั้น

ความมุ่งหมายของผ้าเช็ดตัว คือใช้สำหรับซับน้ำซึ่งยังติดอยู่ตามผิวกายให้แห้ง ฉะนั้นผ้าเช็ดตัวที่ดี คือผ้าซึ่งซับน้ำได้เร็ว ลักษณะของผ้าที่จะซับน้ำได้เร็วคือ มีความหนา มีความฟู พอสวมควร เส้นด้ายที่ชักขึ้นมาเป็นห่วง ๆ นั้นมีเพียงเส้นเดียวหรือสองเส้นไม่สู้ดีนัก ถ้ามีมากกว่าสามเส้นขึ้นไป จะทนกว่าและซับน้ำได้ดีกว่า ห่วงที่ชักขึ้นมาไม่ควรอยู่ชิดกันไม่ห่างเกินไป เส้นด้ายที่ชักขึ้นมาไม่ควรเข้มนเกินไปจะทำให้ผ้าเช็ดตัวแข็งไม่นุ่มนวลเวลาใช้

นอกจากจะสังเกตห่วงแล้ว ต้องสังเกตเนื้อผ้าที่ใช้เป็นพื้นฐานเบื้องล่างได้ห้วงการดู เนื้อผ้าต้องดูตรงริมขอบของผ้าเช็ดตัว เพราะเป็นส่วนที่เว้นว่างไม่ได้ทำห่วงทับ ถ้าริมขอบเป็นผ้าเนื้อแน่นทอเรียบสม่ำเสมอ เรียบร้อย ย่อมทนทานกว่าริบบอบบาง ๆ และขรุขระ การพับชายผ้าควรเย็บตะเข็บอย่างน้อย ๑ นิ้ว ผีเข็มดี เย็บเรียบร้อย

ขนาดของผ้าเช็ดตัว มีแตกต่างกันหลายขนาด แล้วแต่ความประสงค์ของผู้ใช้ เช่น ๑๖×๒๘ เหมาะสำหรับเช็ดหน้า ๑๘×๓๖ , ๒๐×๔๐ , ๒๒×๔๔ เป็นผ้าขนาดใหญ่ขึ้น บางคนชอบใช้สำหรับติดตัวไปในเวลาเดินทางเพราะไม่กินเนื้อที่มาก ขนาดกลาง คือ ๒๓×๔๖ และ ๒๔×๔๘ บางคนชอบใช้ใหญ่กว่านี้ก็มี คือ ๓๐×๖๐ , ๓๒×๖๔ , ๒๗×๕๔ ผ้าเช็ดตัวสำหรับเช็ดตัวหลังการชำระร่างกายเป็นประจำนั้นถ้าใช้ขนาดใหญ่มากเกินไป ก็จะเพิ่มความลำบากและสิ้นเปลืองในการซักตามชิ้นเท่านั้น คนส่วนมากจึงนิยมใช้ขนาดกลาง

ราคาของผ้าเช็ดตัว มีแตกต่างกันหลายราคา ทั้งขึ้นอยู่กับคุณภาพและขนาด ผู้ซื้อควรใช้หลักการซื้อพิจารณาเอง ตามความจำเป็นและเหมาะสม

สีสันทและลวดลายของผ้าเช็ดตัว เป็นเรื่องของรสนิยมของผู้ใช้ ในท้องตลาดมีผ้าเช็ดตัว ซึ่งมีทั้งลวดลายทั้งผืน และเป็นตอน ๆ เป็นดอก เป็นตา เป็นทาง สีสันทแปลก ๆ ต่าง ๆ กัน การทำเช่นนั้นก็เพื่อสนองความต้องการของผู้ซื้อ หากได้มีความสำคัญเกี่ยวกับคุณภาพไม่ว่าผู้ซื้อบางรายที่ใช้หลักสีสันทและลวดลายของผ้าเช็ดตัวเป็นหลักในการพิจารณาเลือกซื้อ แต่เพียงอย่างเดียว จะไม่ได้ผลเลย

การเลือกซื้อเครื่องเรือน และเครื่องตกแต่งบ้าน

การเลือกซื้อเครื่องเรือนนั้น แตกต่างกับการเลือกซื้อของใช้อย่างอื่น ๆ มาก เพราะเมื่อเปรียบเทียบกับของใช้อย่างอื่นแล้ว เครื่องเรือนส่วนมากมีราคาแพงกว่า เป็นของชิ้นใหญ่และถาวร ถ้าซื้อผิดไป นอกจากจะสูญเสียเงินก้อนใหญ่แล้ว ยังทำให้ไม่สามารถหาของชิ้นใหม่มาเพิ่มได้ เพราะเครื่องเรือนแต่ละชิ้นกินเนื้อที่สำหรับวางและเก็บมาก ไม่อาจจะนำไปซ่อนไว้ที่หนึ่งที่ได้ง่าย ๆ ซึ่งแตกต่างกับการซื้อเสื้อผ้าไป ๑ ชุด ซึ่งยังพอตัดแปลงแก้ไข หรือหาที่แขวนได้ง่าย ฉะนั้นการซื้อเครื่องเรือนแต่ละชิ้นจึงควรพิถีพิถันและไตร่ตรองให้รอบคอบเสียก่อน ให้เป็นที่พอออกพอใจจริง ๆ ให้ใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ ให้เหมาะสมกับราคา ให้ได้ของที่มีคุณภาพดีและสิ้นเปลืองค่าซ่อมแซมน้อย ฯลฯ แล้วจึงค่อยตัดสินใจ มิเช่นนั้นจะต้องเสียใจไปนาน หรือไม่ก็จะต้องจำใจ และใช้สิ่งที่ไม่ค่อยถูกอารมณ์ไปเป็นเวลานานนับสิบ ๆ ปี แม้ว่าจะมีระบบการนำไปขายคืน (turn in) ได้บ้างก็คงจะต้องถูกลดราคาอย่างน่าเสียดาย

ข้อควรคำนึงก่อนซื้อเครื่องเรือน

ก่อนเลือกซื้อเครื่องเรือนควรคำนึงถึงความต้องการและความจำเป็นของแต่ละครอบครัวดังต่อไปนี้

๑. ควรเลือกซื้อเครื่องเรือนตามวิถีชีวิตของครอบครัว สมาชิกของครอบครัวแต่ละครอบครัวย่อมมีบุคลิก ความสนใจ ขนบธรรมเนียม ฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมแตกต่างกัน บางครอบครัวชอบใช้ชีวิตอยู่กับธรรมชาติเลี้ยงสัตว์ เล่นต้นไม้เล่นเกมต่าง ๆ ครอบครัวประเภทนี้ ควรเลือกซื้อเครื่องเรือนที่เคลื่อนที่ง่าย เพื่อสะดวกในการยกออกไปทิ้งในสวน ถ้าไม่สามารถเคลื่อนย้ายเครื่องเรือนได้บ่อย ๆ ก็ควรเลือกซื้อเครื่องเรือนที่มีลักษณะเป็นธรรมชาติคือ ทำด้วยไม้ไผ่ หวาย ถ้าเป็นเหล็กก็ควรเป็นเหล็กเหนียว (wrought iron) ซึ่งมีลักษณะเป็นธรรมชาติและแข็งแรงทนทาน แล้วใช้ใบไม้ที่มีดอกเก๋ ๆ เพราะเครื่องเรือนประเภทนี้แม้จะจัดไว้ในห้องก็ให้ความรู้สึกที่เป็นธรรมชาติ เหมาะสำหรับผู้รักธรรมชาติ

บางครอบครัวพิถีพิถันในการจัดห้องอย่างมีระเบียบและสง่าภาคภูมิ ครอบครัวประเภทนี้ควรเลือกซื้อเครื่องเรือนที่มีราคาแพง คุณภาพดี ฝีมือดี ทำด้วยไม้มีค่า เช่น ไม้มะฮอกกานี ไม้สัก และมีรูปลักษณะเข้ากับแบบรูปของอาคาร บางครอบครัวใช้ชีวิตในด้านการสังคมและรับรองแขกหรือเพื่อนฝูงมาก การเลือกซื้อเครื่องเรือนก็แตกต่างไปจากครอบครัวที่ชอบใช้ชีวิตเรียบง่าย อยู่ตามลำพัง ทั้งลักษณะและปริมาณ โต๊ะ เก้าอี้ นอกจากที่ต้งประจำที่แล้วควรมีโต๊ะใหญ่ประเภทลักษณะเบา เคลื่อนย้ายง่าย พบได้เพื่อความสะดวกในการเก็บมิให้เปลืองเนื้อที่มาก ควรมีชั้นซึ่งมีล้อเลื่อนเพื่อช่วยผ่อนแรงในการขนอาหาร เครื่องดื่ม ตลอดจนการเก็บล้าง

ครอบครัวที่ชอบใช้ชีวิตในการอ่านหนังสือ เขียนหนังสือ และสนทนากันระหว่างเพื่อนหรือสมาชิกในครอบครัวเป็นประจำ ควรมีโต๊ะ เก้าอี้ที่นั่งสบายๆ โคมไฟที่มีระดับเหมาะกับสายตา ชั้นหนังสือวิหุญ จัดไว้ให้พอกับจำนวนสมาชิกในครอบครัวในห้องนั่งเล่นหรือห้องใดห้องหนึ่งที่ทุกคนมารวมกันได้ แต่ถ้าสมาชิกในครอบครัวชอบใช้ชีวิตต่างคนต่างอยู่เป็นสัดส่วนของตน ก็ควรแยกเครื่องเรือนดังกล่าวไว้ตามห้องของแต่ละคน

บางครอบครัวชอบใช้ชีวิตตามขนบธรรมเนียมไทย เช่น นั่งกับพื้น ถ้าเป็นเช่นนั้นเครื่องเรือนที่จะเลือกซื้อก็ควรมีลักษณะตามแบบของไทย ใช้โต๊ะเตี้ยๆ ลวดลายของเครื่องเรือนตลอดจนเครื่องประกอบอย่างอื่น ๆ เช่น เสื้อ หมอนขวาน ม่าน ฯลฯ ก็ควรให้มีสัญลักษณ์เป็นไทย เพื่อให้กลมกลืนกันกับความเป็นอยู่ของครอบครัวด้วย

๒. ควรเลือกซื้อเครื่องเรือนตามความต้องการของสมาชิกแต่ละคนในครอบครัว

ครอบครัวใดที่พ่อ แม่ และลูก ใช้เวลาส่วนมากอยู่ที่บ้าน และหาความเพลิดเพลินที่บ้านมาก การเลือกซื้อเครื่องเรือนให้สนองความต้องการ ความสนใจานอดิเรก และให้เหมาะกับอุปนิสัยของแต่ละคน จะช่วยส่งเสริมให้ชีวิตมีความสุขยิ่งขึ้น เช่น บุตรคนโตชอบเล่นจานเสียง ก็ควรมีชั้นหรือตู้ที่เหมาะสมใส่เกิตตาล็อกจานเสียง อีกคนหนึ่งอาจจะชอบสะสมตุ๊กตา ก็ควรมีตู้กระจกให้ แม่อาจจะชอบใช้เวลาว่างในการตัดเย็บ ก็ควรมีโต๊ะ เก้าอี้ขนาดพอเหมาะที่จะใช้ตัดเย็บเสื้อผ้าได้ตามความต้องการ

๓. ควรเลือกซื้อเครื่องเรือนที่มีขนาดพอเหมาะกับผู้ใช้

เรื่องนี้เป็นเรื่องจำเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ลองวาดภาพคนเตี้ยที่นั่งเก้าอี้สูงจนเท้าลอยแหว่งไปมา คนสูงที่ต้องนั่งเก้าอี้เตี้ยจนหัวเข้าสูงจนมาทำหน้าออก คนสูงต้องนอนเตียงสั้น แล้ว

ต้องขออยู่ตลอดเวลา ภาพเหล่านี้จะทำให้เห็นออกมา เครื่องเรือนที่ไม่เหมาะกับสัดส่วนของร่างกายนั้น นอกจากจะทำให้ผู้ใช้เกิดความรำคาญแล้ว ถ้าใช้ไปนาน ๆ จะทำให้เสียบุคลิกภาพอีกด้วย เช่น คนสูงนั่งเก้าอี้เตี้ยเกินไปนาน ๆ เข้าจะทำให้หลังโกยโดยไม่รู้ตัว โดยเฉพาะเด็ก ๆ ถ้าต้องใช้เครื่องเรือนที่ไม่เหมาะกับสัดส่วนของร่างกาย จะทำให้บุคลิกและสุขภาพเสียเร็วกว่าผู้ใหญ่ที่เป็นโรคปวดหลังบ่อย ๆ ควรใช้ที่นอนที่ตึงไม่อ่อนนุ่มจนเกินไป เพราะจะทำให้หลังอวดเวลานอน สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ควรนำมาประกอบการพิจารณาในการเลือกซื้อเครื่องเรือน

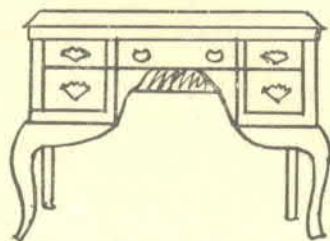
๔. ควรเลือกซื้อเครื่องเรือนตามความถาวรของที่อยู่อาศัย

บางคนรู้ว่า ตนจะอยู่ที่ซึ่งกำลังอยู่ในปัจจุบันนี้ไม่นาน เช่น ครอบครัวของครูผู้พิพากษา หรือข้าราชการที่ต้องย้ายที่อยู่ตามกำหนดระยะเวลาของราชการ ครอบครัวประเภทนี้ไม่ควรซื้อเครื่องเรือนที่มีลักษณะเป็นของหนักถาวร และมีปริมาณมากจนเกินไป เพราะจะไม่สะดวกในการขนย้าย จะต้องเสียค่าขนส่งมาก และทุกครั้งที่มีการย้ายของ จะสังเกตได้ว่ามักมีการบอบสลายหรือรอยขีดข่วนแตกร้าวเกิดขึ้นแก่เครื่องเรือนเสมอ ครอบครัวประเภทนี้จึงควรเลือกซื้อเครื่องเรือนที่มีน้ำหนักเบา ขนาดไม่ใหญ่โต และกำหนดจำนวนซื้อเฉพาะเครื่องเรือนที่จำเป็นจริง ๆ เท่านั้น จนกว่าจะมีที่อยู่แน่นอนจึงค่อยเปลี่ยนแปลงชนิดที่ถาวรขึ้น

๕. ควรเลือกซื้อเครื่องเรือนที่ใช้ประโยชน์ได้หลายอย่าง

ครอบครัวในปัจจุบันมีชีวิตการเป็นอยู่เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพความเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็วของสังคม บางครอบครัวย้ายที่อยู่บ่อย ซึ่งอาจเนื่องมาจากการอาชีพ เศรษฐกิจ บางครอบครัวขยายใหญ่ขึ้นเพราะมีลูกหลานเพิ่มขึ้น บางครอบครัวเล็กลงเพราะลูกแต่งงานแล้วแยกไปอยู่ที่อื่น เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงและโยกย้าย ก็ควรมีเครื่องเรือนที่สามารถจะเปลี่ยนแปลงให้เหมาะกับสภาพการได้หลาย ๆ อย่าง (Multiple use furniture) เครื่องเรือนประเภทนี้มีประโยชน์ในทางใช้สอยมากกว่าเครื่องเรือนที่ออกแบบขึ้นเพื่อประโยชน์เพียงอย่างเดียว โดยเฉพาะครอบครัวที่มีบ้านเล็กยังมีความจำเป็นจะต้องสงวนเนื้อที่ภายในบ้านให้มากที่สุดที่จะทำได้ดังนั้น การเลือกซื้อโต๊ะตัวหนึ่ง ควรเลือกแบบที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้หลาย ๆ อย่างตามความต้องการและเหมาะสม เช่น เป็นโต๊ะเครื่องแป้ง เป็นโต๊ะรับแขก เป็นโต๊ะเขียนหนังสือ ฯลฯ

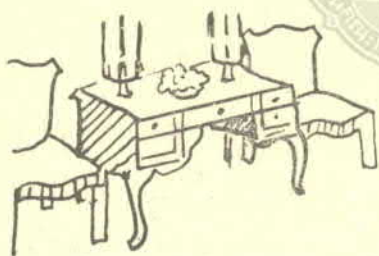
รูปภาพประกอบในหน้าต่อไป

รูปนี้ผิดเพราะใช้ได้ในกรณีเดียว รูปนี้ถูกเพราะใช้ได้หลายกรณี คือ

ใช้เป็นโต๊ะเครื่องแป้ง

ใช้เป็นโต๊ะรับแขก

ใช้เป็นโต๊ะเขียนหนังสือ

หลักในการพิจารณาเลือกซื้อเครื่องเรือน

เมื่อทราบความต้องการและความจำเป็นที่จะต้องใช้เครื่องเรือนแน่นอนแล้วควรพิจารณา
สิ่งต่อไปนี้อย่างถี่ถ้วนและรอบคอบก่อนที่จะซื้อเครื่องเรือนทุกชิ้น คือ

ขนาด

ปริมาณ

วัสดุ

รูปทรง

สี

ฝีมือ

ราคา

๑. ควรพิจารณาขนาดของเครื่องเรือนให้เหมาะสมกับเนื้อที่ของห้อง เช่น ห้องรับ
แขก ควรทราบว่ามีความกว้างยาวเท่าไร ถัดเป็นตารางเมตร เมื่อไปซื้อเครื่องเรือนก็วัดเป็น
เมตร จะได้ทราบว่าเมื่อวางเครื่องเรือนนั้นลงไปแล้ว จะเหลือเนื้อที่พอสมควรหรือไม่ ใน
การสั่งทำเครื่องเรือนจำเป็นต้องคำนึงถึงขนาดหรือเนื้อที่ของห้องเช่นเดียวกัน ควรกะขนาด
ของเครื่องเรือนให้พอเหมาะกับขนาดของห้องก่อนที่จะซื้อหรือสั่งทำ เมื่อวางเครื่องเรือนลง
ไปแล้ว ควรมีเนื้อที่เหลือเดินได้สะดวกเครื่องเรือนมากเกินไปจะรู้สึกอึดอัด น้อยเกินไปจะดู
ว่างเปล่า จึงควรกะขนาดให้แน่นอนก่อน ใช้วิธีวัดและย่อส่วนของเครื่องเรือนทุกชิ้นตัดกระ-
ดาษเป็นรูปเครื่องเรือนตามส่วนย่อ ลองวางดูบนกระดาษซึ่งมีรูปขนาดเท่าเนื้อที่ย่อส่วนของ
ห้องลองเลื่อนวางในรูปต่าง ๆ จนเป็นที่พอใจแล้วจึงไปซื้อ จะช่วยไม่ให้ผิดพลาดได้

๒. กำหนดปริมาณของเครื่องเรือน เมื่อทราบขนาดของห้องแล้ว ควรคิดว่าสิ่งจำเป็น
ที่จะต้องจัดหาหรือซื้อไว้ใช้ในห้องต่าง ๆ นั้น ได้แก่อะไรบ้าง จำนวนที่ต้องการกี่ชิ้น ที่มี
อยู่แล้วมีอะไรบ้าง จำนวนเท่าไร และควรซื้ออะไรเพิ่มเติมอีกบ้าง เช่น ห้องอาหาร ควรมี
โต๊ะอาหาร ๑ ตัว เก้าอี้ ๔ หรือ ๖ หรือ ๘ หรือ ๑๐ ตัว แล้วแต่ความจำเป็นของ
ครอบครัว ถ้าเป็นครอบครัวเล็ก ไม่มีการรับรองแขกมาก เก้าอี้ ๔-๖ ตัวก็พอเพียง ถ้า
เป็นครอบครัวใหญ่ก็ต้องเพิ่มขึ้นตามต้องการ นอกจากนั้น อาจมีตู้เก็บอาหาร ตู้เก็บถ้วย
ชามและเครื่องใช้ต่าง ๆ ในการรับประทานอาหาร ตู้เย็น ฯลฯ จำนวนเครื่องเรือนต่าง ๆ
เหล่านี้ควรเขียนรายงานลงในกระดาษตามความจำเป็นก่อนหลังโดยลำดับ แล้วเทียบเคียงกับ
งบประมาณที่ตั้งไว้โดยประมาณ ถ้าเกินงบประมาณก็ตัดรายการที่ไม่จำเป็นออกไปทีละอย่างจน

เหลือสิ่งที่จำเป็นที่สุด การมีเครื่องเรือนมากมายหลายชิ้นเกินความจำเป็นมีข้อเสียหลายประการ คือ

- ก. ทำให้เพิ่มงานในการดูแลรักษาซ่อมแซม
- ข. เกิดความลำบากในการทำความสะดวกพื้นที่ห้อง
- ค. ทำให้ดูรุงรังเกินไป
- ง. ทำให้บริเวณห้องแคบลง

ด้วยเหตุดังกล่าวจึงควรมีเครื่องเรือนเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

๓. วัสดุที่นำมาใช้ทำเครื่องเรือนมีหลายชนิด ที่นิยมกันส่วนมากได้แก่

ไม้ ไม้เนื้อแข็งนิยมนำมาทำเครื่องเรือนได้แก่ ไม้สัก ไม้โอ๊ค มะฮอกกานี มะค่า เป็นไม้ที่มีราคา ทำเครื่องเรือนได้ดี มีความทนทานสวยงาม

ไม้เนื้ออ่อนได้แก่ ฉำฉา ไม้หวาย ฯลฯ ไม้ประเภทนี้มีน้ำหนักเบาเหมาะแก่การเคลื่อนย้าย แต่มีความทนทานน้อยกว่าประเภทแรก

เครื่องเรือนที่ทำด้วยไม้ชนิดต่าง ๆ เหล่านี้เหมาะที่จะซื้อไว้ใช้ภายในบ้านซึ่งพ้นจากแสงแดดและฝน ถ้าจะซื้อเครื่องเรือนสำหรับไว้ใช้นอกบ้าน ก็ควรใช้เครื่องเรือนที่ทำด้วยเหล็กหรือปูนซีเมนต์ เพราะจะทนทานต่อความชื้นและความร้อนได้ดีกว่า แต่ถ้าจำเป็นต้องใช้ไม้ก็ต้องเป็นไม้เนื้อแข็ง

สำหรับในประเทศอื่นนิยมใช้เครื่องเรือนที่มีลักษณะโปร่งเบา เช่น แก้วหวายหรือแก้วไม้ มากกว่าเครื่องเรือนที่มีลักษณะใหญ่โต หนัก เช่น แก้วนวมบุด้วยขนสัตว์ หนังสัตว์ซึ่งเหมาะที่จะใช้ในประเทศหนาว เพราะทำให้เกิดความอบอุ่นมากขึ้น

การเลือกซื้อเครื่องเรือนที่ทำด้วยไม้จะต้องพิจารณาเนื้อไม้ ลายไม้ ไม้ที่ทำพื้นโต๊ะควรเป็นทางยาว ถ้าใช้ไม้ทางด้านขวางหรือเฉียงจะเปราะและหักง่าย โดยเฉพาะขาโต๊ะถ้าใช้เนื้อไม้ทางขวางจะหักได้โดยง่าย ถ้าเป็นไม้อัดต้องดูความสนิทแน่นในการอัด เนื้อเรียบไม่มีรูขรุขระ จะต้องพิจารณารอยต่อในการเข้าไม้ เช่น โต๊ะ แก้ว ถ้าการเข้าไม้ไม่เรียบร้อยหรือแข็งแรงพอ จะทำให้ขาหักได้ง่าย

นอกจากนั้น ควรพิจารณาผิวของเนื้อไม่ว่ามีการขัดเรียบหรือขรุขระ เครื่องเรือนที่ทำด้วยไม้ส่วนมากมักจะฉาบผิวด้วยแล็กเกอร์หรือเซลแล็กประเภทหนึ่ง และฉาบผิวด้วยสีอีกประเภทหนึ่ง เนื้อไม้ชนิดดี เช่น สัก มะค่า ฯลฯ ที่มีลายไม้สวยงามในตัวไม่ควรจะฉาบ

ผิวด้วยสี เพราะสีจะปิดความงามค่ามธรรมชาติของเนื้อไม้เสียหมด แต่การฉาบผิวด้วยแล็คเคอร์ หรือแซลแล็ค เพราะเมื่อฉาบแล้วจะแลเห็นลายของเนื้อไม้เด่นขึ้น การฉาบผิวด้วยแซลแล็คมีทั้งประเภทด้านและมัน ทั้งนี้แล้วแต่ความนิยมของผู้ใช้ เครื่องเรือนที่ฉาบผิวประเภทด้านทนทานต่อการจับต้อง เปราะเบาและรักษาง่าย

โลหะ อาจเป็นเหล็ก โครเมียม อลูมิเนียม ทองเหลือง ทองแดง หรืออื่น ๆ ก็ตาม ผิวนอกของโลหะควรจะเกลี้ยงสะอาด เป็นมัน ไม่มีรอยขีดข่วน รอยบุบ รอยสนิม รอยต่อต่าง ๆ เชื่อมสนิทเป็นเนื้อเดียว จึงจะแข็งแรง ใช้งานนาน

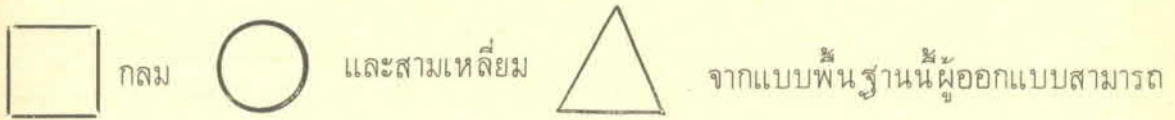
พลาสติก เครื่องเรือนที่ทำด้วยพลาสติก เช่น แก้ว กระจกจะเป็นเส้นโปรงถ้าเป็นพื้นเดียวกันนั้นแล้วจะร้อน เพราะอากาศผ่านไม่ได้ เครื่องเรือนที่ทำด้วยพลาสติกเส้นนั้น จะต้องพิจารณาความเรียบร้อยในการบรรจุเส้นตรงหัวและท้ายของเส้น เพราะถ้าขาดตอนหนึ่งแล้วก็จะรวนเรไปตลอด

หนัง มีหลายชนิด เช่น หนังวัว แกะ แพะ หมู ฯลฯ ที่นำมาทำเครื่องเรือนส่วนมากได้แก่ หนังวัว มักใช้บุตรงที่เป็นที่นั่ง พนักพิง ท้าวแขนของเก้าอี้ มีความทนทานกว่าผ้ามากแต่ราคาแพง หนังที่ผ่านกรรมวิธีฟอกที่ถูกต้องมักมีคุณภาพดี บางครั้งมีการย้อมสีให้เป็นไปตามความต้องการของผู้ซื้อ ในปัจจุบันหนังแท้มีราคาแพง จึงมีการผลิตหนังเทียมขึ้นใช้ทำเครื่องเรือนดังที่เห็นอยู่ทั่วไปในท้องตลาดการซื้อจึงควรระวังให้ดี ถ้าสามารถมองดูด้านหลังซึ่งไม่ได้รับการตกแต่งให้สวยงามแล้วจะเห็น ได้ชัดถึงความแตกต่างระหว่างหนังแท้และหนังเทียม นอกจากนั้นควรสังเกตความหนาของหนัง ส่วนมากมักมีขนาด ๑ นิ้ว ๑ ๑/๒ นิ้ว ความหนาและน้ำหนักของหนังแตกต่างกัน ราคาซื้อขายก็ต่างกันด้วย

วัตถุหลายชนิดผสมกัน เช่น เครื่องเรือนบางชนิดมีขาเป็นเหล็กหรือโครเมียม อลูมิเนียม ทองเหลือง ตัวเป็นไม้หรือพลาสติกหรือผ้า ซึ่งทำด้วยเส้นใยชนิดต่าง ๆ ผู้ซื้อควรพิจารณาความเหมาะสมของวัตถุที่ประสงค์จะใช้ เช่น เก้าอี้นอนเล่น ขาเป็นโครเมียม ตัวเก้าอี้เป็นผ้า ถ้ามีความประสงค์จะให้ใช้ได้ทั้งในและนอกบ้าน ก็ควรพิจารณาเนื้อผ้าที่ใช้ทำเก้าอี้ว่าสามารถทนแดดทนฝนได้ดีหรือไม่ ผ้าที่ทำด้วยใยสังเคราะห์จำพวกออกลอน ไนลอน เรยอน มีคุณภาพทนทานต่อแสงแดดสีไม่ตกง่าย มีความยืดหยุ่นได้ดี ถ้าเป็นของที่ทำจากต่างประเทศมักจะมีคำอธิบายอย่างละเอียดถึงชนิดของวัตถุ ตลอดจนวิธีใช้ จึงควรอ่านคำอธิบายนั้นให้ดีด้วย

๔. รูปทรงของเครื่องเรือน ขึ้นอยู่กับรสนิยมในการออกแบบ รสนิยมของผู้ใช้ และความเหมาะสมกับสถานที่ ตลอดจนความสะดวกในการใช้ จึงไม่อาจกล่าวได้แน่นอนว่า รูปร่างของเครื่องเรือนต่าง ๆ ควรจะมีรูปร่างอย่างไร

รูปร่างที่เป็นแบบพื้นฐาน (Basic Form) ของเครื่องเรือนได้แก่ สี่เหลี่ยม

ไปดัดแปลงได้หลายแบบ

ทรงสี่เหลี่ยมอาจดัดแปลงให้เป็นรูปอื่นได้ เช่น

ทรงกลมอาจดัดแปลงได้ เช่น

ทรงสามเหลี่ยมอาจดัดแปลงได้ เช่น

แต่ละแบบย่อมให้ความงามในทางศิลปะและประโยชน์ในทางใช้สอยแตกต่างกัน เช่น ทรงสามเหลี่ยม ควรเป็นชั้นหรือโต๊ะที่ใช้วางตามมุมห้องซึ่งไม่ทำให้เสียเนื้อที่ห้อง อย่งไรก็ตาม มีหลักเกณฑ์พอจะเป็นแนวทางช่วยในการพิจารณาเรื่องรูปทรง คือ

ก. เครื่องเรือนที่มีรูปทรงเรียบ ๆ ง่าย ๆ และธรรมดา ๆ จะอยู่ในสมัยนิยมได้นานกว่าเครื่องเรือนที่มีรูปทรงโลดโผนสะกดตา

ข. เครื่องเรือนที่ทำลวดลายแกะสลักมาก มีส่วนเว้าส่วนโค้งมากเพียงใดก็ย่อมเพิ่มความลำบากแก่การดูแลรักษาและทำความสะอาดมากขึ้นเพียงนั้น

ค. ห้องแคบและเล็ก ไม่ควรเลือกซื้อเครื่องเรือนที่มีรูปทรงใหญ่โต จะทำให้ห้องคับแคบยิ่งขึ้นอีก

ง. ความสูง ความกว้าง ความลึก ตลอดจนน้ำหนักเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับขนาดห้องและขนาดของผู้ใช้ เช่น ห้องเด็ก ไม่ควรเลือกซื้อเครื่องเรือนที่สูงจนเกินไป เด็กจะใช้ไม่สะดวก อาจจะต้องปีนขึ้นไปหยิบของเป็นต้น

๕. สีของเครื่องเรือน ควรจะให้สัมพันธ์กลมกลืน หรือตัดกับสีของห้องแต่พองาม การใช้สีเครื่องเรือนที่เป็นสีกลาง ๆ ย่อมจะเข้ากับสีอื่นได้หลายสีเช่น แก้ว แต่เป็นสีไม้ สีครีม สีเทาอ่อน จะเข้ากับสีห้องได้ทุกสี หรือถ้าจะมีการเปลี่ยนสีเบาะรองเก้าอี้ หมอน ม่านหน้าต่าง ม่านประตู พรม ก็อาจทำได้โดยสะดวก เครื่องเรือนที่มีสีแก่จัด เช่น น้ำตาล ไม้หรือดำ มักเป็นที่อาศัยของยุ่งและแมลงและต้องหมั่นทำความสะอาด บัดฝุ่นละออง ตลอดจนเช็ดรอยที่ยุ่งและแมลงทำความสกปรกไว้ เพราะแลเห็นได้ง่ายกว่าเครื่องเรือนที่มีสีอ่อน

๖. ฝีมือในการทำ เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องพิจารณาให้ถี่ ฝีมือในการทำยังมีความประณีตเท่าใด ก็ย่อมจะแสดงถึงค่าของเครื่องเรือนมากขึ้นเพียงนั้นและยังแสดงถึงความทนทานด้วย จุดที่ควรพิจารณาเกี่ยวกับฝีมือก็คือ การต่อ การเชื่อม การฉาบผิว การขัด ตลอดจนความเกลี้ยงเกลา และส่วนสักร่างต่าง ๆ ของเครื่องเรือนให้ถูกต้องจริง ๆ หมายความว่าส่วนใดที่ควรกลมก็ให้กลมจริง ๆ ที่ควรเหลี่ยมก็ให้ได้นาก ที่ควรโค้งก็ให้โค้ง ทั้งนี้เป็นต้น เครื่องเรือนจะมองดูสวยงามสักเพียงใดก็ตาม ถ้ามิได้ทำอย่างประณีตและมั่นคงแล้ว จะเรียกว่างามโดยสมบูรณ์ยังไม่ได้

๗. ราคาของเครื่องเรือน ขึ้นอยู่กับความประณีตในการทำ วัสดุที่ใช้ รวมทั้งแหล่งที่ผลิต ที่ใดที่พยายามรักษาคณุภาพในการทำให้อยู่ในขั้นมาตรฐาน ก็มักจะตั้งราคาไว้อย่างสูงด้วย เช่นเดียวกัน จึงเป็นเรื่องที่ผู้ซื้อจะต้องพิจารณาเอาว่าฐานะเศรษฐกิจของตนจะสามารถใช้เครื่องเรือนชั้นเยี่ยมได้หรือไม่ ถ้ามีฐานะปานกลาง ก็ควรเลือกซื้อเครื่องเรือนซึ่งมีฝีมือดีพอสมควรและราคาย่อมเยา ให้เลือกซื้อได้ ควรเปรียบเทียบกันหลายๆ แห่ง จำเป็นต้องเสียเวลาในการเลือกซื้อบ้าง เพื่อให้ได้มาด้วยความพอใจจริงๆ

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการซื้อเครื่องเรือน

มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการซื้อเครื่องเรือนอยู่บางประการ คือ

๑. เครื่องเรือนเก่า มีทางนำมาแก้ไขดัดแปลงให้งามขึ้นได้หรือไม่ควรตั้งเป็นข้อคิดก่อนที่จะมีการซื้อใหม่ หากคิดราคาค่าแก้ไขแล้วไม่สูงเกินไปและได้ผลเป็นที่พอใจก็ควรทำ

๒. การเลือกซื้อเครื่องเรือนประเภทใช้แล้ว (Second-hand furniture) ตามที่ขายเลหลัง ตามร้านขายของเก่า หรือจากญาติพี่น้องเพื่อนฝูงก็ดี ราคาย่อมถูกกว่าซื้อของใหม่

ประมาณเท่าตัวหรือสองเท่า ควรพิจารณาสภาพของเครื่องเรือนนั้นโดยอาศัยหลักได้ตั้งกล่าวมาแล้วเป็นแนวทาง

๓. การทำเครื่องเรือนแบบง่าย ๆ ขึ้นใช้เอง เป็นวิธีที่ดีและประหยัดวิธีหนึ่งโดยเฉพาะบ้านที่อยู่ในชนบท มีทรัพยากรอยู่แล้วเป็นจำนวนมากที่สามารถนำมาใช้ทำเครื่องเรือนได้ เช่น ไม้ไผ่ หวาย ฟาง กก ปอ เชือก ฯลฯ อาจนำมาทำโต๊ะ ตู้ เก้าอี้ ก็ได้ นอกจากนั้นอาจนำสิ่งที่เหลือใช้แล้ว เช่น รางไม้ มาทำเป็นม้านั่งโดยใช้เบาะวางข้างบนและเย็บผ้าหุ้มคลุมโดยรอบก็จะแลดูงดงามและเกิดประโยชน์ในทางใช้สอยเท่ากับเครื่องเรือนที่มีราคาแพง

๔. การซื้อเครื่องเรือนจากร้านที่เชื่อถือได้ ดูจากหลายแห่งเสียก่อน แล้วพิจารณาเปรียบเทียบว่าที่ใดดีที่สุด และราคาน้อยที่สุด เครื่องเรือนที่ราคาถูกแต่คุณภาพไม่ดีก็ไม่ควรซื้อเพราะโครงสร้างไม่แข็งแรง หรือใช้วัสดุไม่ดีทำ

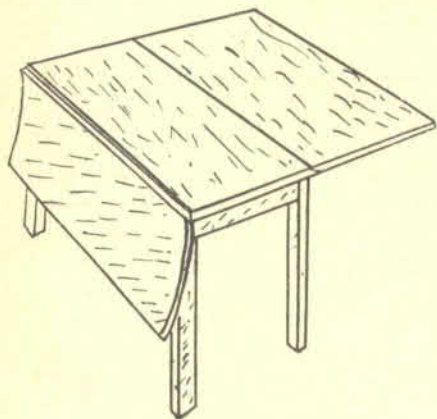
๕. เครื่องเรือนในปัจจุบันนี้มีเป็นจำนวนน้อยที่ทำด้วยไม้ชนิดดี เช่น สัก มะค่า ทั้งหมกส่วนมากใช้ไม้ดีเฉพาะส่วนนอกที่เห็นได้ชัดเท่านั้น เช่น โต๊ะเขียนหนังสือ ใช้ไม้สักเฉพาะแผ่นบน ส่วนขาโต๊ะ ลั่นชัก มักใช้ไม้ชนิดอื่นปน จึงจำเป็นต้องตรวจดูให้รอบคอบ ถ้าเป็นไม้ชนิดดีทั้งหมดแล้ว ราคาจะแตกต่างกว่าประเภทหลังมาก ผู้ซื้อที่ฉลาดจึงไม่ควรจะยอมเสียเงินซื้อเครื่องเรือนประเภทแรกในราคาเดียวกับประเภทหลัง

๖. การซื้อเครื่องเรือนประเภทที่มีลั่นชัก ควรลองดึงลั่นชักดูว่า เลื่อนเข้าออกได้คล่องหรือไม่ มีฝักันเพื่อกันฝุ่นละออง มีรางเลื่อนเพื่อบังคับให้ลั่นชักเลื่อนเข้าออกได้ตรงดี กันลั่นชักแข็งแรงดี รอยต่อมั่นคงดี พื้นด้านหลังแข็งแรงดี หูจับมั่นคงดีหรือไม่

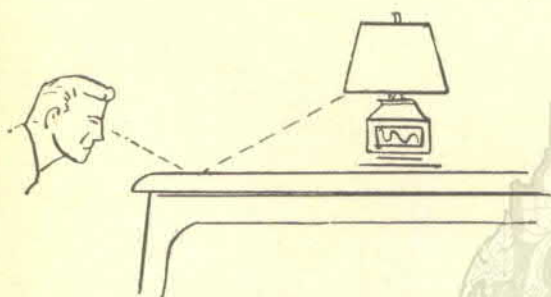
๗. ถ้าเป็นเครื่องเรือนที่ไม่มีขาโปร่ง ควรให้มีที่สำหรับสอดเท้าได้ขณะยืนหน้าเครื่องเรือนนั้น ไม่ใช่ทำตันจดพื้น จะยืนลำบาก

๘. บางคนเป็นโรคแพ้สิ่งทีบรรจุอยู่ในเบาะหรือนอนวมของเครื่องเรือนบางชนิด เช่น ขนนก นุ่นในเก้าอี้ ที่นอน ฯลฯ อาจทำให้จามหรือไอหอบได้ การเลือกซื้อจึงควรคำนึงถึงเรื่องนี้ด้วย อาจเลือกซื้อประเภทที่บรรจุฟองน้ำหรือใยมะพร้าว ฯลฯ แทนได้

รูปภาพประกอบเกี่ยวกับเครื่องเรือน

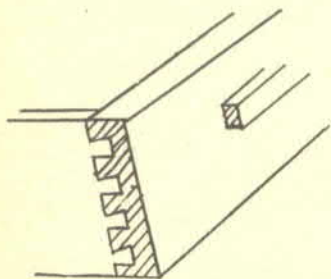

ควรหลีกเลี่ยงการเลือกซื้อเครื่องเรือนที่เป็นไม้
ซึ่งมีเนื้อไม้ตามขวาง ตั้งในรูป เพราะอาจหักหรือ
เปราะหรือโก่งได้ง่าย

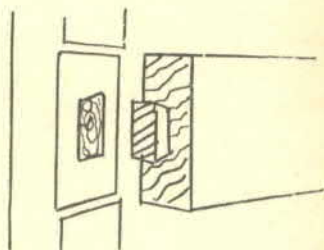

การฉาบผิวของพื้นโต๊ะ ถ้าไม่เรียบ มี
รอยสูงขึ้นมาหรือเป็นสัน จะทำให้เกิดแสงสะท้อน
เป็นอันตรายแก่สายตา

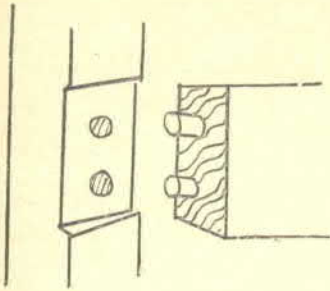
การเข้าไม้ที่ถูกต้องและแข็งแรง

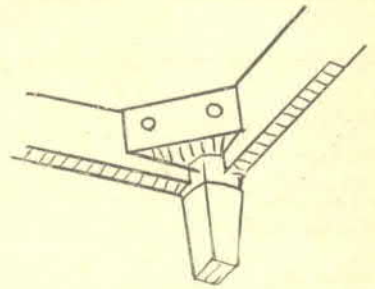
การเข้าเตี้ยทางเหลี่ยม
เป็นวิธีที่แข็งแรงที่สุด

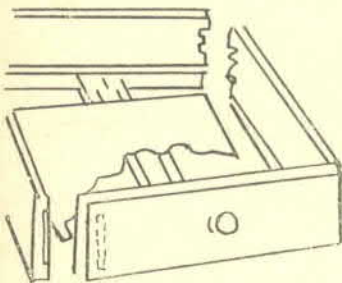
การเจาะเข้าเตี้ย ใช้เข้าเตี้ย
ทั่วไป เช่น ขา และพนัก

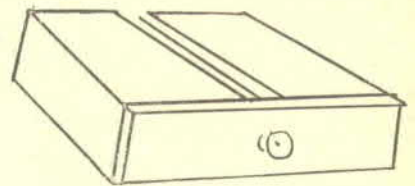
การเข้าเคื่อยกลม
ใช้เข้าเคื่อยทั่ว ๆ ไป

การเข้ามุมใช้ตะปูเกลียว

การทำร่องเลื่อนตรงกลางลั่นชัก

กั้นลั่นชักที่มีรางเลื่อนตรงกลาง

เครื่องประทับบ้าน

ความหมาย

เครื่องประทับบ้านหรือสิ่งที่ใช้ตกแต่งบ้าน คือวัตถุที่นำมาใช้เพื่อช่วยให้บ้านสวยงาม สมบูรณ์ น่านั่ง มีชีวิตชีวา และให้ความภาคภูมิใจแก่เจ้าของบ้านรวมทั้งผู้อยู่อาศัย การเลือกใช้เครื่องประทับบ้านได้อย่างพอเหมาะพอดี ย่อมแสดงให้เห็นว่าแม่บ้าน หรือผู้ตกแต่งเป็นผู้มีรสนิยมสูง การตกแต่งที่มากเกินไป หรือไม่เหมาะสมกับบ้านด้วยประการใด ๆ ก็ดี เป็นการทำลายความมุ่งหมายในการตกแต่งโดยสิ้นเชิง การใช้เครื่องประทับบ้านมากเกินไป จนไม่รู้ว่าจะเด่นอยู่ที่ไหน แทนที่จะมองดูเป็นบ้านสวยงามกลับจะทำให้รู้สึกเหมือนร้านขายของเครื่องแต่งบ้านที่มีสีสันฉูดฉาดบาดตา หรือเต็มไปด้วยลวดลาย ทำให้เกิดความรู้สึกไม่สงบ วุ่นวายสับสนไม่น่านั่ง วัตถุที่มีขนาดใหญ่โตเกินไปไม่ได้ส่วนกับขนาดบ้านจะทำให้รู้สึกคับทึบ อึดอัด และไม่ประหยัดเนื้อที่ซึ่งมีราคาแพง การใช้เครื่องตกแต่งที่ไม่คล้อยตามลักษณะสภาพบ้านทำให้เห็นความไม่ผสมกลมกลืนกัน หรือไม่ไปด้วยกัน ยิ่งต่างกันมากเท่าไรก็ยิ่งเห็นความแยกกันมากขึ้นเท่านั้น เครื่องประทับบ้านที่ทำด้วยวัสดุที่รักษาความสะอาดยาก หรือมี

ลวดลายมากมายแก่การดูแลรักษาความสะอาด ย่อมเป็นภาระแก่แม่บ้านโดยไม่คุ้มค่า และเป็น การสิ้นเปลืองเวลาโดยไม่จำเป็น โดยเฉพาะในโลกปัจจุบันเวลาเป็นสิ่งหายาก จึงจำต้องใช้ อย่างประหยัด คือใช้ในเรื่องที่จำเป็นเท่านั้น

ประเภท

เครื่องประดับบ้านจำแนกออกได้เป็น ๒ ประเภท

๑. ประเภทสิ่งตกแต่งที่ให้แต่ความสวยงามอย่างเดียว ไม่ให้ประโยชน์ด้านใช้สอยสิ่ง ประดับประเภทนี้ แม่บ้านที่ฉลาดจะเลือกใช้แต่ในที่ๆ จะไม่เบียดเนื้อที่อยู่อาศัย คือใช้เนื้อ ที่ด้านข้าง เช่น การแขวนสิ่งประดับผนัง ใต้เก้าอี้ รูปภาพ และเครื่องประดับอื่นๆ ถ้าเป็น สิ่งที่ต้องการเนื้อที่ก็เลี่ยงไปใช้เนื้อที่ของวัตถุอื่นที่วางอยู่แล้ว โดยวิธีวางซ้อนแต่ต้องทำโดย คำนึงถึงความสวยงาม และความเหมาะสมเป็นหลักด้วย เช่น การวางแจกันดอกไม้บนโต๊ะ หรือหลังตู้ควรมีผ้าปูรอง เพื่อช่วยให้เห็นเป็นคนละสิ่ง และเพิ่มความเรียบร้อยสวยงาม

๒. ประเภทสิ่งตกแต่งที่ใช้ประโยชน์ใช้สอยด้วย เช่น ม่าน พรม นาฬิกา หมอนอิง ฯลฯ วัตถุประเภทนี้แม่บ้านจะต้องเลือกสรรให้ได้เหมาะสมจริงๆ ทั้งในด้านความสวยงาม ความกลมกลืนผสมผสานกับลักษณะสภาพบ้าน และประสิทธิภาพในการใช้ประโยชน์

หลักในการเลือก

การเลือกซื้อเครื่องประดับบ้าน แม่บ้านควรพิจารณารายละเอียดเรื่องสำคัญๆ ต่อไปนี้

๑. ประโยชน์ใช้สอย มีหรือไม่ คุณภาพเป็นอย่างไร ประสิทธิภาพในการใช้สอย มีเพียงไรถ้ายังใช้ประโยชน์ได้มากกว่าหนึ่งอย่างก็ยิ่งดี เช่น ที่เขี่ยบุหรี่บางชนิด อาจใช้ปัก ดอกไม้เป็นแจกันก็ได้แล้วแต่ความต้องการ ข้อสำคัญจะต้องใช้ประโยชน์ตามต้องการได้ดีด้วย เช่น แจกัน จะต้องพิจารณาว่าจะใช้ปักดอกไม้ได้สวยงามหรือไม่ แจกันบางชนิดมีคอแคบ เล็กจนไม่อาจปักดอกไม้ให้สวยงามได้ บางชนิดมีที่ใส่น้ำได้น้อยมาก ทำให้ดอกไม้เหี่ยวเร็ว นาฬิกา ต้องพิจารณาว่าเดินเที่ยงตรงหรือไม่ ไม่ใช่เลือกแต่ความสวยงามอย่างเดียว โคมไฟฟ้า ก็ต้องพิจารณาว่าจะให้แสงสว่างได้ดีเพียงใด

๒. ความสวยงาม พิจารณาโดยอาศัยหลักศิลปะเบื้องต้น คือ

รูปทรง ประกอบด้วยส่วนสำคัญของความกว้าง ความยาว ความสูง ความลึกของวัตถุ ส่วนสำคัญที่เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้วัตถุนั้นมีรูปทรงงดงาม กรอบรูปที่มีส่วนสัดส่วนเท่ากันทุกด้าน จะมองดูน่าสนใจน้อยกว่ากรอบรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ซึ่งมีด้านกว้างยาวไม่เท่ากัน

ผิวสัมผัส ของสิ่งตกแต่ง เป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่ควรพิจารณา เครื่องตกแต่งอย่างหนึ่งอาจเหมาะกับผิวสัมผัสอย่างหนึ่งซึ่งไม่เหมือนกันแม้จะอยู่ตรงที่เดียวกัน เช่น ผ้าม่าน ที่ผิวสัมผัสเนื้อหยาบอาจมองดูสวยงามและเหมาะสมกับประตุน้ำตาลด้านที่จะใช้มากกว่าผ้าม่านเนื้อละเอียด

แบบ ประกอบด้วยส่วนสัด และส่วนเว้า ส่วนโค้งที่เป็นปัจจัยให้เกิดเป็นแบบต่าง ๆ ขึ้น แบบเรียบ ๆ ที่มีส่วนสัดดี มีการตกแต่งน้อยจะไม่ทำให้เบื่อเร็ว หรือล้าสมัยง่าย การเลือกแบบต้องผสมกลมกลืนไปกับลักษณะสภาพของห้อง และเครื่องเรือนในห้องนั้น เช่น การใช้กระจกเงาประดับฝา ถ้ากระจกนั้นมีกรอบเป็นลวดลายไทย แต่เครื่องเรือนอื่น ๆ เป็นแบบศิลปะสมัยใหม่หมด กระจกนั้นก็ดูเหมือนอยู่โดดเดี่ยว ไม่ผสมกลมกลืนไปกับสิ่งอื่น ๆ ในห้อง

สี การเลือกสีเครื่องประดับ เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่จะมีผลต่อความสวยงามของบ้าน การใช้สีร้อน สีเย็น สีมืด สว่าง สีตัดกัน หรือกลมกลืนกัน การเน้นจุดเด่นด้วยสี ส่วนสัดในการให้สี สิ่งเหล่านี้จะต้องได้รับการพิจารณาตามหลักทฤษฎีการใช้สี เพื่อให้ได้ผลดีที่สุด เช่น ห้องที่มีตควรใช้สีสว่างตกแต่ง หรือ เช่น ห้องนอน ต้องการบรรยากาศที่เย็น และไม่สว่างจนเกินไป ถ้าใช้ผ้าม่านสีร้อน หรือสว่างก็ไม่ได้บรรยากาศที่ต้องการตกแต่งห้อง ถ้าใช้ ๒ สี เพื่อความสวยงามไม่เบื่อตาเร็ว เช่น ใช้สีม่วงกับสีชมพู ซึ่งเข้ากันได้ดี แต่ถ้าใช้ในส่วนสัดที่เท่ากันทั้ง ๒ สี ก็จะทำให้พร่าไป เพราะไม่มีสีใดเด่นขึ้นมา เช่น ใช้ผ้าม่านสีชมพู และหมอนสีม่วงทั้งหมด เนื้อที่สีชมพูของผ้าม่านจะเท่ากับเนื้อที่สีม่วงของหมอนทุกใบรวมกันเป็นต้น จึงควรใช้สีที่ต้องการให้เด่นแต่น้อย

ขนาด ของเครื่องประดับก็เป็นสิ่งสำคัญ ถ้าสิ่งประดับมีขนาดใหญ่เกินไป ไม่พอเหมาะกับห้องหรือบ้าน ก็จะทำให้ดูคับคั่ง และเกะกะคั่งกล่าแล้วข้างต้น จึงควรเลือกขนาดที่พอเหมาะพอดี หากเป็นประเภทเพื่อประโยชน์ใช้สอยด้วยก็ควรจะมีขนาดพอเหมาะที่จะใช้สอยได้สะดวก

เครื่องประดับที่สวยงามไม่จำเป็นจะต้องซื้อหามาด้วยราคาแพง หรือจากร้านใหญ่เสมอไป หากรู้จักหลักในการเลือกก็อาจได้สิ่งสวยงาม และใช้ประโยชน์ได้ดีด้วยราคาพอควร เช่น การเลือกแจกันดอกไม้ ถ้ารู้จักเลือก เมื่อนำมาใช้จัดดอกไม้แล้วจะดูสวยงามโดยไม่ต้องเสียเงินมาก การใช้แจกันมุ่งหมายเพียงเพื่อให้รองรับดอกไม้ และ

รักษาความสดชื่นของดอกไม้ สิ่งประดับสำคัญนั้นคือดอกไม้ ฉะนั้นถ้าเลือกแจกันที่สวยงามในตัวเอง มีสีสันสะดุดตา เมื่อจัดดอกไม้แล้ว สีของดอกไม้ก็จะถูกข่มไป ทำให้ไม่เด่นแจกันเจี๊ยะไนแก้วสีขาวใส ราคาแพงบางแบบสวยงามมากในตัวเอง แต่เมื่อนำมาจัดดอกไม้แล้วกลับสวยไม่สมใจ ทั้งนี้เพราะความใสของแก้วทำให้เห็นดอกไม้ตลอดถึงก้าน ทั้งส่วนที่ปักอยู่ในน้ำซึ่งไม่มีความสวยงาม ตลอดจนเครื่องยึดดอกไม้ เช่น ก้านผักตบชวา ซึ่งเป็นส่วนที่ควรจะปิดบัง ภาพที่มองเห็นทะลุจากแก้วให้เห็นก้านส่วนที่อยู่ในน้ำอย่างไม่เป็นระเบียบ จะทำลายความใสของแก้วเจี๊ยะไนส่วนนั้นอย่างหมดสิ้น

๓. การรักษาความสะอาด เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องคำนึงถึงด้วย สิ่งที่สวยงามแต่ทำความสะอาดยาก หรือต้องเสียเวลามาก ย่อมจะเป็นภาระที่น่าเบื่อหน่ายสำหรับแม่บ้านที่มีเวลาน้อย และต้องทำงานบ้านส่วนใหญ่ด้วยตนเอง เช่น เครื่องประดับห้องรับแขกชนิดเกะสลักลวดลายละเอียดมาก ๆ ตุ๊กตาที่แต่งตัวด้วยผ้า โคมไฟชนิดห้อยระย้า ฯลฯ

๔. ราคาและความคงทนถาวร เป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่ต้องพิจารณาให้อยู่ภายในงบประมาณ และมีคุณภาพดี และความคงทนถาวรพอสมควร นาฬิกาบางชนิดสวยงามราคาไม่แพง แต่เครื่องไม่ดี ครั้นเมื่อใช้ไปต้องเสียเงินค่าแก๊บย่อย ๆ เพราะไม่แก๊กก็นำมาใช้ประโยชน์ไม่ได้ ทำให้ค่าตัวค่อย ๆ เพิ่มขึ้น ๆ ไม่มีที่สิ้นสุด และในที่สุดจะมีราคาสูงกว่าชนิดที่มีคุณภาพดี และราคาสูง ฉะนั้นในการพิจารณาราคาจึงจะต้องนึกถึงความคงทนถาวรประกอบกันไปด้วย

ม่าน

ก่อนใส่ม่านควรพิจารณาลักษณะโครงสร้างของม่านหน้าต่างก่อน ส่วนสัดของหน้าต่างเป็นอย่างไร จะใช้ม่านแบบไหนจึงจะทำให้สวยงามขึ้น

หน้าต่างกระจกที่ปิดตายไม่สามารถเปิดได้ไม่มีปัญหาในการใส่ม่าน แต่หน้าต่างบางชนิดเปิดเข้าด้านใน บางชนิดก็เปิดออกข้างนอก ประเภทที่เปิดเข้าด้านในใส่ม่านลำบาก ต้องใช้ม่านที่รัดไปอยู่ด้านข้างได้หมด และต้องติดราวม่านด้านบนให้สูงพ้นบานหน้าต่างขึ้นไป จึงจะปิดเปิดได้สะดวก

หน้าต่างที่เปิดออกด้านนอกใส่ม่านได้ง่ายกว่า เพราะไม่มีอะไรติดขัดในการรูดม่าน บานบางแห่งมีหน้าต่าง ๒ ชั้น คือ บานนอกเป็นไม้หรือกระจกเปิดออกด้านนอก อีกบานหนึ่งเป็นมุ้งลวดเปิดเข้าด้านใน การใส่ม่านจะต้องระวังให้สามารถเปิดปิดบานหน้าต่างได้ง่าย

และสะดวกด้วย เมื่อต้องการทำความสะอาด หรือต้องการเปิดในตอนกลางวัน และปิดในตอนกลางคืน

การเลือกม่าน

เมื่อแน่ใจว่าควรจะใช้ม่านตกแต่งห้องแล้ว ก็ควรพิจารณาเลือกสิ่งต่างๆ ต่อไปนี้

๑. ผ้า ดูความหนา-บาง ความทนทาน การทำความสะอาดง่าย ชักหรือดึงง่าย หรือไม่ต้องรีดเลย ผ้าประเภทที่ต้องส่งซักแห้งไม่ควรใช้เพราะจะต้องเสียค่าจ้างอยู่เสมอ ทำให้ราคาม่านสูงขึ้นเรื่อย ๆ ผ้าที่มีเนื้อเนียนและลื่นดีที่ไม่จับฝุ่นง่าย

๒. สี สีของม่านควรมีความกลมกลืนกับผ้าที่ใช้ตกแต่งห้องอย่างอื่นบางชิ้น เช่น ผ้าม่านเตียง ผ้ามู่ลี่ ฯลฯ ควรเลือกสีให้เหมาะกับรสนิยมของผู้ใช้ห้อง และสีที่ไม่ตกหรือซีดเร็วโดยเฉพาะด้านที่ต้องรับแสงแดดอยู่เสมอ ส่วนห้องที่มีแสงสว่างน้อยควรใช้ม่านที่มีสีอ่อนเพื่อช่วยให้ห้องสว่างขึ้น

๓. ลวดลาย ลวดลายบนผ้าควรเลือกให้เหมาะกับบุคลิกและรสนิยมของผู้ใช้ห้อง ห้องเด็กชายกับห้องเด็กหญิง ควรมีลักษณะแตกต่างกัน ผ้าม่านหรือผ้าที่มีลวดลายจุ่มจิมเหมาะสำหรับเด็กหญิงมากกว่า ห้องเด็กชายควรใช้สีเรียบๆ มีลวดลายหรือไม่มีลวดลายเลยก็ได้

๔. ราคา เลือกให้เหมาะกับงบประมาณที่มี ก่อนติดม่านควรนับจำนวนหน้าต่างที่จะต้องใช้ม่านก่อนว่ามีกี่บาน แต่ละบาน มีเนื้อที่เท่าใด วัดความกว้าง ความสูง แล้วกะจำนวนผ้าที่จะต้องซื้อพร้อมทั้งราคาว่าสามารถจะทำได้หรือไม่ ผ้าหน้ากว้าง ๓๖ นิ้ว ๔๐ นิ้ว ๕๐ นิ้ว ฯลฯ มีความหมายแตกต่างกันในเรื่องราคาและปริมาณผ้า จะเลือกใช้อย่างไหนขึ้นอยู่กับขนาดของหน้าต่าง ถ้าสามารถเย็บและติดตั้งได้เองจะทุ่นเงินได้มาก

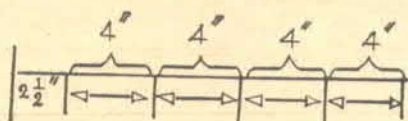
การติดม่านที่เหมาะสมจะทำให้ผู้ใช้ห้องเกิดความรู้สึกภูมิใจและพอใจ เช่นเดียวกับผู้ที่ได้สวมเสื้อชุดใหม่

ประโยชน์ของม่าน

๑. บังตา
๒. บังแสง
๓. บังเสียง
๔. บังลม
๕. ส่งเสริมความงาม

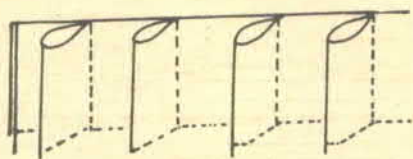
วิธีทำม่าน

๑.

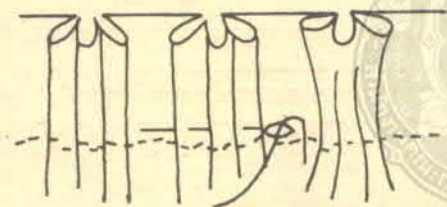
กะผ้าให้ ได้ระยะตั้ง ในรูประยะระหว่าง
เกล็ดกับช่องว่าง จากริมหนึ่งถึงอีกริม
หนึ่งนั้นควรกะให้เท่ากัน และระวัง
จีบให้พอเหมาะกับความกว้างของผ้า
และลดลวดลายบนผืนผ้าด้วย เมื่อแขวน
จะดูได้สวยงาม

๒.

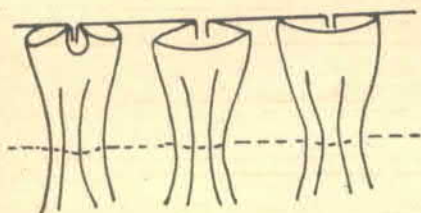
จับเกล็ดตั้งในรูปให้ได้ขนาดตามต้องการ
แล้วเย็บตรึงเกล็ด จากข้างล่าง ประมาณ
๔ นิ้ว แล้วเดินแนวล่างเพื่อกันลู่

๓.

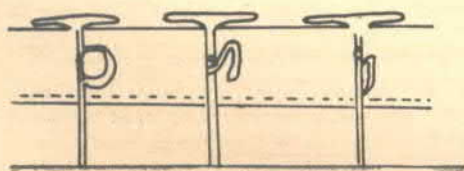
แบ่งเกล็ดที่เย็บแล้วออกเป็น ๓ ส่วน
เท่า ๆ กัน ใช้เข็มตรึงด้านล่างให้อยู่ที่
ก่อนแล้วจึงเย็บ ให้มัน คงตามแนวที่
เนาไว้

๔.

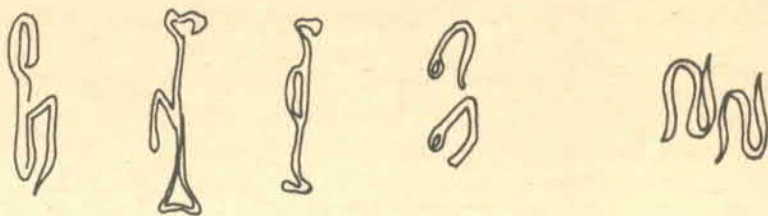

คลี่เกล็ดด้านบนที่จีบไว้เป็น ๓ เกล็ด
ออกให้เหลือเกล็ดเดียว

๕.

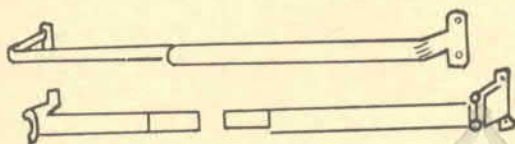

ติดห่วงกลม หรือ ขอบเกี่ยวบนด้านหลัง
ของเกล็ดทุกอัน ให้ห่วงหรือขอบเกี่ยว
อยู่กึ่งกลางของขอบที่เย็บไว้

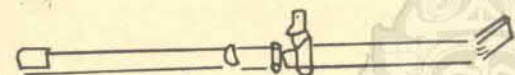
ขอเกี่ยวแบบต่าง ๆ สำหรับเกี่ยวมีหลายแบบทั้งในรูป เลือกใช้ตามความเหมาะสมและความสะดวก

๗.

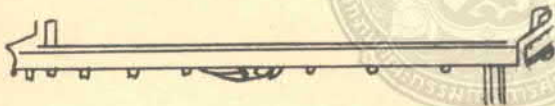
ราวสำหรับแขวนม่าน ชนิดยืดขยายให้ยาวขึ้นได้

๘.

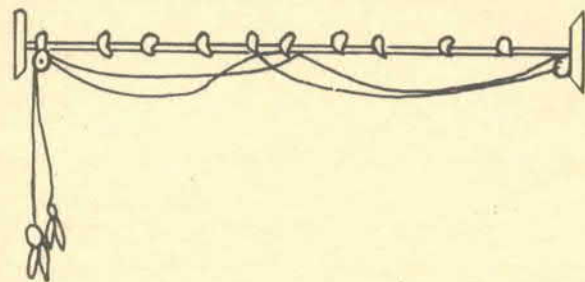
ราวชนิดต่อให้ยาวขึ้น

๙.

ราวม่านเมื่อแขวนลูกรอกแล้ว

๑๐.

ราวม่านที่แขวนลูกรอกอีกชนิดหนึ่งที่ใช้สายดึง

ราวม่านแต่ละชนิดย่อมมีความเหมาะสมกับสภาพหน้าต่างเป็นอย่าง ๆ ไป จึงควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับความต้องการแต่ละอย่าง

ราวทองเหลืองธรรมดา
แข็งแรงแต่ราคาค่อนข้างแพง
ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอีก

เหมาะสำหรับใช้กับม่านที่มีน้ำหนักมากและต้องการความ
และใช้ได้เฉพาะหน้าต่างที่กะไว้ว่าจะทำแบบนั้นโดยเฉพาะ

รวมน้ำที่ขยายได้ มี ๒ ชนิด ๆ หนึ่ง สำหรับใช้กับหน้าต่างกระจกซึ่งต้องให้มันติดชิดกับบานหน้าต่าง อีกชนิดหนึ่งมีส่วนโค้งที่ปลาย ทั้ง ๒ ข้าง ทำให้รวห่างจากขอบหน้าต่างเล็กน้อย

รวมน้ำชนิดยึดได้ เช่น ลวดสปริงเหมาะสำหรับใช้กับม่านบังตาหรือม่านที่แขวนเฉพาะ ๒ ข้าง หรือที่เรียกว่าม่าน ๒ ไขหรือม่านที่ลักษณะโปร่ง บาง เบา เพราะรวมน้ำประเภทนี้รับน้ำหนักได้น้อย ผ้าที่มีน้ำหนักเบาเท่านั้นที่จะไม่ทำให้ลวดหย่อนลงตรงกลาง

พรม

พรมเป็นสิ่งตกแต่งบ้านประเภทหนึ่ง พรมมีหลายชนิด ทำด้วยวัสดุที่แตกต่างกัน เช่น ขนสัตว์ ผ้าย เชือก โยสังเคราะห์ หนัง ฯลฯ แต่ละชนิดแตกต่างกันทั้งคุณภาพและราคา สำหรับราคานั้นมีตั้งแต่ราคาถูกไปจนราคาแพงมาก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัสดุที่ใช้ผลิตเป็นผืนพรม ผู้ซื้อจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงประโยชน์หลายอย่างที่จะได้รับ เช่น ประโยชน์ใช้สอย คุณภาพ ความคงทน ความสวยงาม ฯลฯ ก็เพื่อให้คุ้มกับเงินที่จะต้องเสียไป

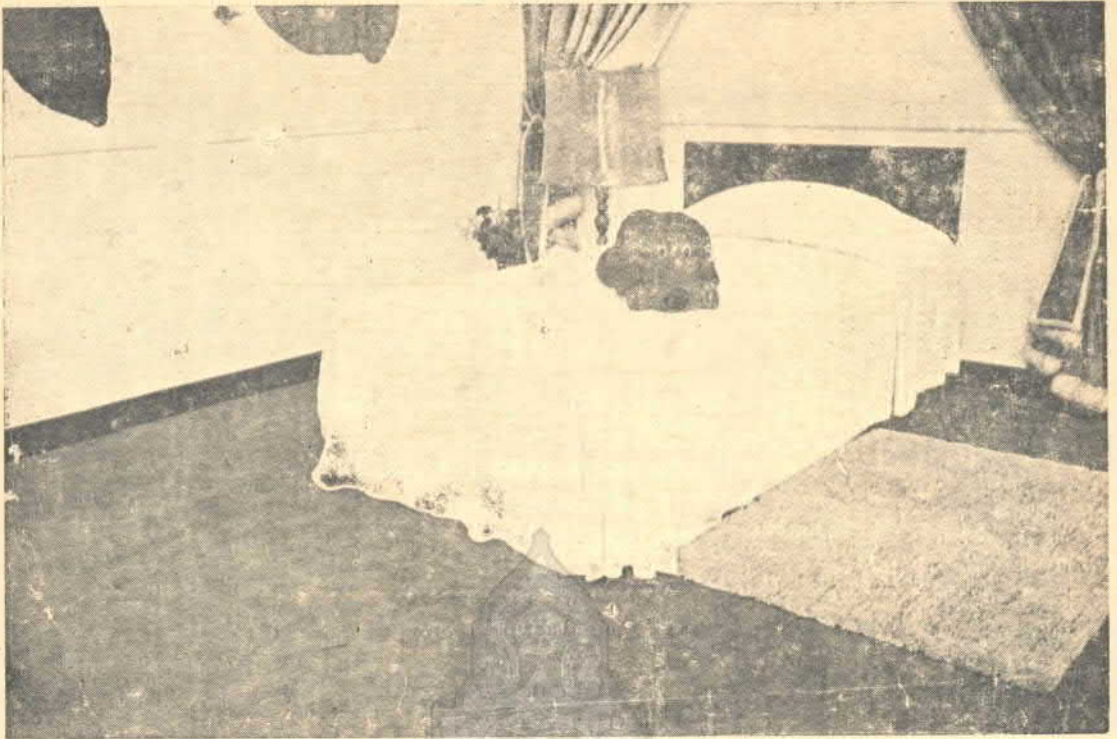
ข้อควรพิจารณาก่อนที่จะซื้อพรม

๑. พื้นห้องสมควรที่จะใช้พรมปูหรือไม่
๒. ควรปูทั้งห้องหรือเพียงบางส่วน
๓. ห้องมีขนาดกว้างยาวเท่าใด
๔. มีเครื่องเรือนอะไรบ้างที่ต้องบรรจุอยู่ในห้องนี้
๕. ห้องนี้ใช้มากน้อยเพียงใด

การเลือกซื้อ

เมื่อได้พิจารณาตามข้อเหล่านี้ได้แล้ว การเลือกซื้อพรมก็จะง่ายขึ้น โดยอาศัยหลักการดังต่อไปนี้

๑. ลักษณะของพื้นให้พิจารณาลักษณะของพื้นห้องที่จะปู ถ้าพื้นห้องมีความสวยงามอยู่แล้วควรเลือกซื้อพรมผืนเล็ก ที่เรียก rug เพื่อช่วยให้ห้องสะอาดตาขึ้น เป็นการเน้นแต่เพียงบางส่วนของห้องถ้าพื้นไม่สวยงามควรปูพรมให้เต็มห้อง เพื่อปกปิดส่วนพื้นทั้งหมดเรียกว่า carpet

พรมซึ่งใช้ปูเต็มห้องทุกบ้านและพรมผืนเล็ก

ถ้าครอบครัวของท่านเป็นครอบครัวที่ต้องย้ายที่อยู่บ่อย ๆ ก็ไม่ควรอยู่เป็นที่ถาวรก็ไม่ควรเลือกซื้อพรมที่ปูเต็มห้อง ควรใช้พรมผืนเล็กจะเหมาะกว่า

๒. พิจารณานาคของห้อง ถ้าห้องมีลักษณะกว้างมาก เราต้องการจะให้เครื่องเรือนมารวมกันเป็นหมู่ก็ควรจัดเป็นมุม ๆ หรือเป็นส่วน ๆ เช่น มุมรับแขก มุมนั่งเล่น กินข้าว ฯลฯ ในกรณีเช่นนี้ ควรใช้พรมผืนเล็ก เพื่อดึงดูดสนใจให้อยู่เป็นที่ดังในภาพ ถ้าไม่มีพรมปูไว้ตรงกลาง จะทำให้ห้องนี้ขาดจุดรวม และถ้าใช้พรมชนิดปูเต็มห้องจะทำให้ห้องดูกว้างยิ่งขึ้นด้วย

การพิจารณานาคห้องจะทำให้ตัดสินใจได้ว่าควรใช้พรมขนาดกว้างยาวเท่าใดด้วย การทราบความกว้างยาวของพรมจะทำให้กะประมาณราคาพรมได้ง่ายขึ้น

การใช้พรมที่มีขนาดถูกต้อง จะช่วยสร้างบรรยากาศในห้องให้ตรงกับความรู้สึกของผู้ใช้ห้อง

พรมผืนเล็กซึ่งใช้ปูเฉพาะแห่งเพื่อนันให้เกิดความงามและเกิดความสุข

๓. พิจารณาให้เหมาะกะกับห้องและเครื่องเรือน ซึ่งต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

สีให้กลมกลืนหรือตัดกับสีห้องและสีเครื่องเรือน พรมสีอ่อนทำให้ห้องดูสว่างและกว้าง

๕. พรมสีแก่ทำให้ห้องมืดและแคบลง

ถ้าเครื่องเรือนและผ้าห้อยเรียบอยู่แล้ว การเลือกพรม ควรให้มีลวดลายบ้าง ถ้าเลือกสีเรียบอีกจะดูเรียบเกินไป

สีร้อนจะช่วยให้ห้องอบอุ่นขึ้น ถ้าใช้สีเขียวหรือสีกลาง จะช่วยให้ความรู้สึกในห้องเย็นสบายขึ้น

ถ้าเครื่องเรือนหรือผ้าที่ใช้ตกแต่งบ้านมีลวดลายมากอยู่แล้ว เช่น ผ้าห่มเก้าอี้ เบาะหมอน ม่าน ผ้าคลุมเตียงและโต๊ะ ฯลฯ ควรเลือกพรมที่ไม่มีลวดลายหรือเป็นสีเรียบ ๆ เพื่อให้ห้องไม่ดูประอะเลอะเทอะจนเกินไป

ถ้าต้องการจะให้เครื่องเรือนในห้องเป็นจุดเด่น ก็อย่าเลือกพรมที่มีลวดลายมาก และตรงข้ามถ้าเครื่องเรือนมีลักษณะเรียบ ๆ และเป็นเครื่องเรือนธรรมดา ถ้าให้พรมมีลวดลายเล็กน้อยจะทำให้ห้องดูสวยงามขึ้น

๔. พิจารณาวัตถุประสงค์ของห้อง หมายความว่า ต้องทราบว่าห้องนั้นใช้เป็นห้องอะไร นอน นั่งเล่น กินข้าว ฯลฯ และใช้มากน้อยเพียงใด ก็ผู้ใช้ห้องนั้นประมาณกี่คน ใช้วันละประมาณกี่ชั่วโมง ถ้าเป็นห้องที่ใช้มาก เช่น ห้องโถงสำหรับรับแขก ห้องนั่งเล่น หรือห้องพักผ่อน มีการเหยียบย่างมาก และต้องรับน้ำหนักเครื่องเรือนมาก ยิ่งจำเป็นต้องใช้พรมที่มีคุณภาพดี คือมีความยืดหยุ่นได้ดีเป็นพิเศษ และมีความทนทานด้วย ซึ่งแน่นอนว่า จะต้องมีการค่าแพง ส่วนห้องที่ใช้บ่อย เช่น ห้องนอน ไม่จำเป็นต้องเลือกซื้อพรมที่มีคุณภาพดีเยี่ยมมากนักก็ได้

การพิจารณาคุณภาพของพรมตามวัสดุที่ผลิต

	ความทนทาน	ความยืดหยุ่น	ทนต่อความเปราะบาง ^๕
ไนลอน	ดีมาก	ดีมาก	ดี
ขนสัตว์	ดี	ดีมาก	ดี
อคริลิก	ดี	ดี - ดีมาก	ดี - ดีมาก
เรยอน	ไม่ดี	ไม่ดี	พอใช้
ฝ้าย	ปานกลาง	ไม่มีเลย	พอใช้
วิธีทำความสะอาดพรม			

๑. พรมผืนใหญ่ ควรใช้เครื่องดูดฝุ่น เพราะเครื่องดูดฝุ่นไม่ทำให้ชั้นของพรมเสีย และไม่เสียเวลามากในการทำความสะอาด ถ้าไม่มีเครื่องดูดฝุ่นใช้แปรง ๆ สังกปรกออก

๒. พรมผืนเล็ก ยกออกไปสับตุ่ม ใช้น้ำหรือหว่านแบบที่นอนตบฝุ่นออกให้สะอาด ตกแดดเป็นครั้งคราว

๓. การเช็ดรอยเบอนเฉพาะแห่ง ให้ใช้น้ำสบู่ผสมกับน้ำอุ่น แล้วใช้แปรงจุ่มสบู่ แปรงตรงรอยเบอน ใช้ผ้าสะอาดชุบน้ำขึ้น ๆ เช็ด ตกให้แห้ง เมื่อแห้งแล้วใช้แปรง ๆ อีก ครั้ง

การเช็ดรอยเบอนถ้าทำครั้งเดียวยังไม่สะอาด ต้องทำซ้ำอีก

๔. ถ้าเป็นพรมที่ทำด้วยฝ้ายหรือเชือก ควรยกออกไปวางที่ลานซีเมนต์ใช้ไม้กวาด ๆ สิ่งสกปรกให้หมด พลิกกลับไปมาทั้ง ๒ ด้าน เอาผ้าชุบน้ำสบู่เช็ดพรมทั้ง ๒ ด้าน แล้วใช้ผ้าชุบน้ำสะอาดเช็ดอีกครั้ง ตกจนแห้งแล้วก็เลยกลับเข้าที่อย่าลืมทำความสะอาดพื้นซึ่งเคยปูพรมไว้ให้สะอาดเสียก่อนที่จะนำพรมกลับเข้าที่ด้วย

๕. การทำความสะอาดพรม ควรทำบ่อยครั้งเพียงไรนั้นขึ้นอยู่กับสถานที่แต่ละแห่ง ถ้าอยู่ในที่ ๆ มีฝุ่นมาก เช่น ในเมืองหลวงมีการสัญจรไปมามาก มีสิ่งสกปรกจากหมอกควันมาก การทำความสะอาดพรมก็ควรทำบ่อยครั้งขึ้น ถ้าอยู่ในชนบทที่ห่างไกลจากสิ่งเหล่านี้ก็ลดการทำ ความสะอาดลงได้

สำหรับการบดกวาดธรรมดานั้น ควรทำเป็นประจำทุกวัน โดยเฉพาะในห้องที่ใช้อยู่เป็นประจำ

๖. ไม่ควรใช้กากใบชาขึ้น ๆ หรือขี้เลื่อยมาถูพรมเพื่อขจัดฝุ่น เพราะวิธีนี้จะทำให้สีของพรมซีดลง

๗. การใช้เครื่องดูดฝุ่นก็ดี การใช้แปรงก็ดี ควรทำไปตามแนวเส้นของพรมไม่แปรงกลับไปในทางตรงข้าม ควรแปรงด้วยความระมัดระวังและเบามือพอสมควร

๘. ถ้ามีสิ่งไถ่ตราตกลงบนพรม รีบจัดการเช็ดทันที อย่าปล่อยจนแห้งหรือทิ้งไว้นาน ควรใช้กระดาษซับหรือผ้าขาวซับน้ำออกทันที

การเลือกซื้อเครื่องใช้สำหรับครัว

ความเป็นอยู่ของครอบครัว ในสมัยปัจจุบันนี้ต้องการสงวนเวลาและแรงงานในการประกอบอาหาร ฉะนั้นการเลือกซื้อเครื่องใช้สำหรับครัวทุกชิ้นจึงต้องคำนึงถึงเรื่องนี้ เช่นครัวซึ่งใช้เตาถ่าน กับครัวซึ่งใช้เตาแก๊ส จะให้ประสิทธิภาพในการทำงานแตกต่างกันมากคือ ครัวซึ่งใช้เตาถ่านนั้น ต้องเสียเวลาในการก่อไฟนานกว่า การหุงต้มก็กินเวลานานกว่า เพราะความร้อนไม่สม่ำเสมอ และการควบคุมให้ความร้อนอยู่ในระดับที่ต้องการยาก นอกจากนั้นควันและเศษเถ้าถ่านยังทำให้ต้องเสียเวลาในการรักษาความสะอาดมาก เพราะครัวจะมีหยากไย่ เหม่าไฟ ส่วนครัวที่ใช้เตาแก๊สนั้นผู้ใช้จะได้รับความสะดวกสบาย ทุ่นเวลา และแรงงาน ทั้งในการประกอบอาหาร และการรักษาความสะอาด สำหรับค่าใช้จ่ายในการซื้อเตา และเชื้อเพลิงคือแก๊สหรือถ่านนั้นแม้เตาแก๊สจะแพงกว่าเตาถ่าน แต่เมื่อคำนึงถึงความทนทานและหักค่าหมดเปลืองในการทำที่เก็บถ่าน การที่ต้องรักษาความสะอาดและสวยงามของฝาเพดานและการที่ผู้ใช้ได้รับความสะดวก ประหยัดเวลา และแรงงานแล้ว ถือว่าเตาแก๊สให้ประโยชน์คุ้มค่ากว่า

กิจกรรมในครัว แบ่งออกได้เป็นขั้น ๆ ดังนี้ คือ

๑. ขั้นเตรียม
๒. ขั้นทำ
๓. ขั้นเสิร์ฟ
๔. ขั้นทำความสะอาด

แต่ละขั้นมีกระบวนการแตกต่างกัน คือ

ขั้นเตรียม ต้องมีการล้าง ปอก หั่น สับ ชูต บด โขลก ฯลฯ ในการทำตามกระบวนการนี้ก็ต้องมีเครื่องใช้ที่สนองความต้องการในการทำ

เครื่องใช้ในขั้นเตรียม ได้แก่ โอง่ ชัน ชามอ่าง แปรง ถังตักน้ำมีขนาดต่าง ๆ หินลับมีด เขียงขนาดต่าง ๆ กระจ่ายชุตมะพร้าว กระจ่ายจีน ที่ใส่ กระจอน เครื่องบด ครก สาก โม่ กระจานคulling แป้ง ไม้คulling แป้ง ขวดโหลแก้ว หรือพลาสติกขนาดต่าง ๆ ที่ตีไข่ ตะแกรง กระจั่ง ผ้าขาวบาง จานสังกะสี ชามกะละมัง พายขนาดต่าง ๆ ที่เปิดกระจับอง ถังขยะ

ชั้นทำ ต้องมีการหุง ต้ม นึ่ง ผัด ทอด อบ บัง ฯลฯ

เครื่องใช้ในชั้นทำ ได้แก่ เตา (ถ้าใช้ถ่าน ต้องมีที่ตักถ่าน คีมคีบถ่าน พัด ถึงใส่ถ่าน ที่คีบถ่าน) หม้อข้าว หม้อแกง กระทะ ตะหลิว หม้อนึ่ง ลังถึง ถาดนึ่งขนม กา ตะแกรงสำหรับบัง ทัพพี ช้อน ขวดน้ำปลา น้ำส้ม น้ำตาล น้ำมัน ขวดใส่เครื่องเทศ พริกไทย ผ้าจับหม้อ พาย

ชั้นเสิร์ฟ เมื่อทำอาหารเสร็จแล้ว ก็จะต้องเสิร์ฟเพื่อให้คนในครอบครัวบริโภคร่วมไป เครื่องใช้สำหรับชั้นเสิร์ฟ ได้แก่ โถข้าว ทัพพี จานข้าว จานและชามใส่อาหาร ถ้วย น้ำจิ้ม ถ้วยแบ่งแกงจืด ถ้วยขนม จานขนม ช้อนกระเบื้อง ช้อนส้อม มีดกาวและหวาน ถ้วยแก้วพร้อมที่รอง ผ้าเช็ดมีด ผ้าปูโต๊ะ ที่รองหม้อ เครื่องพวง (สำหรับใส่น้ำปลา น้ำส้ม ฯลฯ) ขวดน้ำ ฝาชีครอบอาหาร กระโถน ฯลฯ

ชั้นทำความสะอาด เป็นชั้นสุดท้าย เมื่อกินเสร็จแล้วก็ต้องล้างและทำความสะอาด เครื่องใช้สำหรับทำความสะอาด ได้แก่ โอ่ง ชัน ถังตักน้ำ อ่างล้างชาม อ่างใหญ่ ที่กวาดเศษอาหาร ฝอยขัดภาชนะ ผ้าถูพื้น ผ้าเช็ดโต๊ะ ผ้าเช็ดชาม ฟองน้ำ แปรงล้างกระทะ แปรงล้างแก้ว แปรงล้างถ้วยชาม แปรงขัดพื้น ไม้กวาดชนิดต่างๆ ที่ตักผง ถังขยะ ฯลฯ

แต่ละครอบครัว ย่อมมีความต้องการเครื่องใช้ต่างๆ สำหรับครัว ดังได้กล่าวแล้ว การเลือกซื้อจำเป็นต้องซื้อเพื่อสนองความต้องการในการใช้ และให้มีปริมาณพอสมควรกับจำนวนสมาชิกในครอบครัว

เครื่องใช้ต่างๆ จะมีประสิทธิภาพเพียงใดขึ้นอยู่กับ การเลือกซื้อที่ถูกต้อง การรู้จักใช้ และการเก็บรักษา ฉะนั้นสิ่งที่สำคัญประการแรกจึงควรมีความรู้เรื่อง การเลือกซื้อที่ถูกต้องเสียก่อน

ชนิดวัสดุต่างๆ ที่นำมาทำเครื่องใช้

เพื่อความสะดวกในการเลือกซื้อ ควรทราบถึงลักษณะของวัสดุชนิดต่างๆ ที่นำมาทำเครื่องใช้ในครัว ได้แก่

๑. เครื่องใช้ที่ทำด้วยโลหะ เช่น

อลูมิเนียม (aluminium) ลำพังตัวของมันเองเป็นโลหะอ่อนจึงมักนิยมนผสมกับโลหะอื่นให้แข็งขึ้น อลูมิเนียม ๒ ชนิดๆ หล่อและแผ่น ชนิดหนาทนกว่าชนิดบาง แต่น้ำหนัก

มาก มีคุณภาพดีที่กระจายความร้อนได้สม่ำเสมอ เงานของอลูมิเนียมมีคุณสมบัติสะท้อนแสง ทำให้อาหารเหลืองช้า ควรเลือกซื้อที่ไม่เป็นเงา การหุงต้มอาหารประเภทเป็นต่างในหม้อประเภทนี้ทำให้เกิดสีหม่นขึ้น ถ้าใช้ใส่ของเค็มนาน ๆ ก็กัดกร่อนได้

ทองแดง เป็นสื่อนำความร้อนได้ดี แต่ไม่นิยมทำเป็นภาชนะหุงต้ม เพราะมีปฏิกิริยากับอาหารที่เป็นกรด และทำความสะอาดยาก ต้องเสียเวลาขัดถู มักใช้หุ้มแต่ผิวนอกของภาชนะที่เป็นโลหะชนิดอื่น เฉพาะส่วนที่วางบนเตาเพื่อช่วยกระจายความร้อน

ทองเหลือง ใช้เป็นกระทะสำหรับทำขนมหรือของหวาน เช่น ผลไม้เชื่อมกระจายความร้อนเร็ว การรักษาคือต้องใช้กรดส้มมะขามขัดจึงจะเงาไม่เป็นสนิม

เหล็ก (iron) มีหลายชนิด เช่น เหล็กหล่อ (cast iron) มีน้ำหนักมากผิวนอกขรุขระ ให้ความร้อนสม่ำเสมอ ทำเป็นกระทะที่ต้องหุงต้มนาน ๆ ดินิยมใช้มาแต่สมัยโบราณ เหล็กแผ่นอ่อนกว่าเป็นสนิมง่าย กระจายความร้อนไม่ค่อยสม่ำเสมอ เหล็กไม่เป็นสนิม มีส่วนผสมของโลหะหลายอย่าง คือ เหล็ก นิกเกิล และโครเมียม ทนทานต่ออาหารที่มีกรด ต่างทำความสะอาดง่าย ไม่เป็นสนิม นิยมใช้กันมาก เพราะมีคุณภาพดี นำมาทำเครื่องใช้ได้หลายประเภท แต่มีข้อเสียที่กระจายความร้อนไม่ทั่วกัน จึงมักใช้ทองแดงเคลือบไว้ที่ตอนก้น ภาชนะอีกชิ้นหนึ่งเพื่อช่วยกระจายความร้อน เช่น กระทะ หม้อ ฯลฯ

เงิน นำมาทำเป็นภาชนะสวยงามน่าใช้ เช่น ช้อนส้อม มีด ชัน ถ้วย ชาม กา ฯลฯ แต่ไม่เหมาะที่จะใช้เพื่อการหุงต้ม และไม่เหมาะที่จะใช้ประจำวัน เพราะมีราคาแพงหายได้ง่าย และต้องหมั่นขัดดูอยู่เสมอ จึงจะสวยงาม ส่วนมากใช้เป็นภาชนะหรือเครื่องใช้ ในการรับประทาน

๒. เครื่องเคลือบ (enamel) ทนทานต่อกรด ล้างและทำความสะอาดง่ายหม้อเคลือบสีแก่เช่นน้ำเงิน ถ้าเป็นรอยแลเห็นได้ง่ายกว่าสีอ่อน เช่น ขาว นวล และเทา ใช้อบอาหารดี สุกเร็วต้องมีน้ำหนักพอ มิฉะนั้น จะเสียง่าย มีข้อเสียคือ ถ้าตกแล้วกะเทาะใช้ชั้นโลหะคน จะเป็นรอยขูดขีด เวลาล้าง ห้ามขัด แต่ควรใช้ baking soda ขัดล้าง

๓. เครื่องปั้นดินเผา (pottery) มี ๒ ชนิด ชนิดเคลือบและไม่เคลือบ ภาชนะบางอย่างเคลือบแต่ด้านนอก บางอย่างเคลือบทั้งภายนอกและภายใน ชนิดเคลือบรักษาความสะอาดได้ง่ายกว่า ทำเป็นภาชนะหลายอย่าง เช่น ถ้วย จาน ชาม ช้อนโก ชุบน้ำชา กาแฟ ที่เขียนหรือแจกัน ฯลฯ วัตถุประเภทนี้แตกง่าย ต้องระมัดระวังในการใช้และเก็บรักษา ในบรรดาเครื่องปั้นดินเผาของญี่ปุ่นที่มีจำหน่ายในท้องตลาด นอริตะเก้ เป็นตราที่มีชื่อเสียงมาก มีราคาสูง

หลักในการเลือกซื้อ

เมื่อได้ทราบลักษณะของวัตถุชนิดต่าง ๆ ที่นำมาทำเครื่องใช้สำหรับครัวแล้วเพื่อให้การซื้อเป็นไปอย่างถูกต้อง และไม่ผิดพลาด ซึ่งจะทำให้เสียเงินไปโดยเปล่าประโยชน์ ควรใช้หลักต่อไปนี้ประกอบการพิจารณาในการเลือกซื้อ เพื่อให้ผู้ซื้อเกิดความมั่นใจว่า จะได้สิ่งที่มีประโยชน์จริงๆ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าเครื่องใช้ชิ้นหนึ่งจะต้องใช้หลักดังกล่าวทั้งหมดนี้ หากสามารถตอบคำถามกับตนเองได้หลายข้อจนเป็นที่พอใจ ก็ใช้ได้ คือ

๑. ต้องการซื้อเพื่อวัตถุประสงค์อะไร
๒. มีความจำเป็นในการใช้สอยแท้จริงหรือไม่
๓. มีงบประมาณเท่าไร
๔. เมื่อซื้อมาแล้วจะช่วยให้การทำงานในบ้านสะดวกขึ้นหรือไม่
๕. เมื่อซื้อมาแล้วจะเกิดอันตรายแก่บ้านหรือสมาชิกในครอบครัวหรือไม่
๖. มีที่^๕ตั้งเพียงพอและเหมาะสมหรือไม่ เช่น ควรจะซื้อเตาขนาดใหญ่มาใช้ในครัวที่แคบจะทำให้ครัวที่แคบอยู่แล้วแคบมากขึ้น จึงควรซื้อขนาดเล็กลง
๗. การใช้จะทำให้เกิดเสียงรบกวนมากน้อยเพียงไรพอที่จะทนได้หรือไม่
๘. เมื่อซื้อมาแล้วจะทำให้เกิดความยุ่งยากอะไรตามมาหรือไม่ เช่น มีตู้เย็นอยู่แล้วต้องการซื้อตู้แช่อาหาร (freezer) แยกไปอีกอันหนึ่ง เมื่อซื้อมาแล้วจะต้องพยายามหาอาหารมาใส่ให้เต็มเพื่อให้คุ้มค่าไฟและค่าตู้ที่เสียไป จึงต้องเตรียมงบประมาณเพื่อการนี้ไว้ด้วย
๙. เมื่อซื้อมาแล้วจะใช้ได้บ่อยครั้งเพียงไร เช่น ต้องการเตาอบขนมเพื่อมาทำขนมให้เพื่อนตอนปีใหม่ ต่อจากนั้นก็ไม่ได้ใช้อีกเลย เพราะไม่มีเวลาทำ
๑๐. จะใช้ประโยชน์ได้หลายอย่างหรือไม่
๑๑. เครื่องใช้นั้นใช้สะดวก ยกง่าย หยิบง่าย ใช้ง่าย หรือไม่
๑๒. ทำความสะอาดง่ายหรือไม่
๑๓. มีคุณภาพดีและทนทานหรือไม่
๑๔. ราคาพอสมควรหรือไม่
๑๕. หาอะไหล่ง่าย ซ่อมง่ายหรือไม่
๑๖. คนส่วนมากนิยมใช้หรือไม่
๑๗. จะซื้อจำนวนเท่าไรจึงจะพอเหมาะแก่ความจำเป็นที่จะใช้หรือไม่ เช่น มีเตา

มีมากกว่า ๑ เล่ม เพื่อสะดวกในการปก หั่น สับ ในทางตรงข้ามก็ไม่ควรซื้อมากเกินไปจนเหลือเพื่อเป็นการสิ้นเปลือง และยังต้องเพิ่มภาระในการเก็บรักษาอีก

๑๘. ขนาดของเครื่องใช้ที่จะซื้อเหมาะสมกับจำนวน สมาชิก ใน ครอบครัว หรือ ไม่ เช่น ครอบครัวมี ๔ คน ก็ไม่จำเป็นต้องซื้อกระตะขนาดใหญ่ ซึ่งใช้เลี้ยงคนจำนวนมากมาใช้ แม้นาน ๆ จะมีการเลี้ยงเช่นนั้นสักครั้งหนึ่ง ก็อาจยืมจากเพื่อนบ้านมาใช้เป็นครั้งคราวได้
๑๙. สอบถามหาหรือผู้ที่เคยใช้ของชนิดนั้น ๆ มาแล้ว ว่ามีคุณสมบัติอย่างไร ราคาเท่าไร ซื้อมาจากไหน ฯลฯ

ข้อควรปฏิบัติในการเลือกซื้อ

- หากความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการซื้อโดยอ่านหรือศึกษาเอกสารคู่มือ การโฆษณา ฟังการบรรยาย ชมการสาธิตวิธีใช้ แล้วใช้หลักวิชาเป็นเครื่องประกอบการพิจารณา
- ดูการออกแบบให้สวยงามเหมาะสมกับสถานที่ ประโยชน์ใช้สอยและสะดวกในการรักษา
- เลือกสีให้กลมกลืนเหมาะสมกับเครื่องใช้และเครื่องเรือนที่มีอยู่แล้ว
- พยายามซื้อเครื่องใช้ที่ผลิตในประเทศที่มีคุณภาพดี เพราะเป็นการอุดหนุนสินค้าไทย
- การซื้อของคราวเดียวกันมากกว่า ๑ หน่วย จะช่วยให้ราคาถูกลง เช่น ถ้วยแก้ว จานชาม มีด ช้อน ฯลฯ อาจรวมกับเพื่อนหรือญาติพี่น้องที่ต้องการของชนิดเดียวกันซื้อพร้อมกัน จะได้ราคาสินค้าที่ถูกกว่าซื้อเพียงหน่วยเดียว หรือซื้อเป็นส่วนย่อย
- สินค้าชนิดใดที่ตราราคาเป็นเปอร์เซ็นต์ จะต้องคิดจากราคาจริงแล้วลดลงไป ให้ถูกต้องตามเปอร์เซ็นต์ที่บอกไว้ เพราะผู้ขายบางรายมักบักพิเศษ บางครั้งถ้าเป็นของราคาแพง ผู้ซื้ออาจขาดเงินส่วนลดไปเป็นจำนวนสิบหรือร้อยก็ได้

จากหลักดังกล่าวแล้วเพื่อช่วยให้การเลือกซื้อง่ายขึ้น ควรนำข้อมูลต่าง ๆ ของสิ่งของที่ต้องการซื้อแต่ละประเภทมาประมวลและกรอกลงในตาราง เพื่อเปรียบเทียบ คุณสมบัติ ลักษณะ ชนิด ราคา และเครื่องหมายการค้า การพิจารณาจากตารางจะช่วยให้มองเห็นการเปรียบเทียบง่ายขึ้นดังตัวอย่างต่อไปนี้

เลขที่	ประเภท เครื่องใช้	ทำด้วย	ลักษณะ	คุณสมบัติ			ราคา	หมายเหตุ
				การใช้	การเก็บรักษา	การแก้ไข		
๑	ข้อขึ้นสวม ตรา.....	นิเกิล	เนอละเอียด, เบา ค้ำยาว	สะดวก	ง่ายไม่ปนสนิม	หาง่าย	คู่ละ ๘๐	ข้อขึ้น..... โทร.....
๒	ข้อขึ้นสวม ตรา.....	เงิน	เนื้อดี หนัก ค้ำสั้น	สะดวก ถ้ายา	ล้าง ขัดด้วยยา	ยากกว่า	คู่ละ ๒๐	ข้อขึ้น..... โทร.....
๓	ข้อขึ้นสวม ตรา.....	อลูมิเนียม	เบา บาง อ่อน	ราคาแพง สะดวก เสีย ง่ายกว่า	ล้างน้ำ	หาง่าย	คู่ละ ๓	ข้อขึ้น..... โทร.....
๔	มีด ตรา.....	เหล็กธรรมดา	หนา หนัก คม	สะดวก	ล้างน้ำ เช็ด แห้ง	หาง่าย	เล่มละ ๑๐ บาท	ข้อขึ้น..... โทร.....
๕	มีด ตรา.....	เหล็กกล้า	บาง เบา คม มีแวว ค้ำยาว	สะดวก	ง่าย	หาง่าย	เล่มละ ๑๕ บาท	ข้อขึ้น..... โทร.....

ช่องที่หนึ่ง เลขที่นั้นเพื่อให้เราทราบว่าเป็นประเภทเดียวกัน แต่มีหลายอย่างอาจมี ๒ หรือ ๓ หรือมากกว่านั้น ก็ได้สุดแต่จะหาได้ ช่อง ๒ บอกประเภทเครื่องใช้อาจเป็นประเภทเดียวกันแต่มีเครื่องหมายการค้าแตกต่างกัน ช่อง ๓ บอกวัตถุผลิตของเครื่องใช้นั้น ๆ วัตถุผลิตแตกต่างกันย่อมมีคุณสมบัติแตกต่างกันด้วย การที่จะเลือกซื้อชนิดใดก็ สุดแล้วแต่ที่เราจะตัดสินใจ ช่อง ๔ บอกลักษณะของเครื่องใช้

ถ้าสามารถรอกข้อความได้ละเอียดเพียงไร ก็จะช่วยในการเลือกซื้อได้มากขึ้นเพียงนั้น การที่จะหาคำบอกเล่าเกี่ยวกับลักษณะของเครื่องใช้ต่าง ๆ ก็ควรอาศัยหลักเกณฑ์ ดังได้กล่าวมาแล้วในบทที่ ๓ เรื่องลักษณะของสินค้า ช่องที่ ๕ บอกคุณสมบัติของเครื่องใช้ว่าเครื่องใช้ นั้น ๆ ใช้งานสะดวกหรือไม่ การเก็บรักษายากหรือง่ายเพียงไร ถ้าเป็นของใช้ประจำวัน เช่น ช้อนส้อมมีด ถ้าเลือกซื้อประเภทที่เก็บรักษายากต้องขัดดู หลังจากใช้แล้ว วันละ ๓ ครั้ง ก็จะทำให้สิ้นเปลืองแรงงานโดยใช่เหตุ ถ้าเป็นของใช้ที่ต้องการแก้ไข ซ่อมแซม เช่น เครื่องบด (blender) ต้องคำนึงถึงการแก้ไขด้วยว่า ประเภทใดแก้ไขง่าย ถ้าสามารถแก้ไขเองได้ เมื่อได้รับคำแนะนำเพียงเล็กน้อย หรืออ่านคู่มือที่ให้มาพร้อมกับของ ก็จะหุน่ค่าใช้จ่ายในการแก้ไขลงได้อีกมาก ทั้งยังต้องคำนึงถึงเครื่องอะไหล่ของของนั้น ๆ ด้วยว่า ถ้าเสียแล้วหาเครื่องอะไหล่ได้ง่ายหรือไม่ ราคาเป็นอย่างไร “หาง่ายราคาแพง” “หาง่ายราคาถูก” “หายากราคาไม่แพงนัก” ฯลฯ เหล่านี้เป็นข้อความที่ควรรอกลงไปในการช่วยในการพิจารณาในช่องหมายเหตุควรบอกสถานที่ที่จะซื้อ และบอกด้วยว่าอยู่ที่ไหน เพื่อจะได้พิจารณาระยะทางและการเดินทางในการเดินทางไปซื้อ ถ้าอยู่ไกลแม้จะราคาถูกแต่ต้องเสียค่ารถ หรือน้ำมันรถเพื่อไปซื้อเครื่องใช้ชิ้นนี้เพียงอย่างเดียว ก็จะทำให้ราคาของสูงขึ้นด้วย สอบถามทางโทรศัพท์ก่อนได้ก็ดี

เครื่องใช้อื่น ๆ ภายในบ้าน หากจะใช้หลักดังกล่าวแล้ว และนำมากรอกลงในตาราง เช่นเดียวกันนี้ ยิ่งละเอียดเท่าใด ก็จะช่วยให้ผู้ซื้อตัดสินใจได้ง่ายขึ้น เพราะสามารถมองเห็นคุณสมบัติต่าง ๆ ตลอดจนราคาได้อย่างชัดเจน ส่วนการที่จะตัดสินใจเลือกซื้อชนิดใด เครื่องหมายการค้าใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับดุลพินิจของผู้ซื้อเองที่จะต้องคำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจของตน การคำนึงถึงราคาสินค้าถูกแต่อย่างเดียวไม่เป็นการสมควร เพราะของถูกอาจจะมีคุณภาพต่ำ เสียง่าย ซื้อแล้วใช้ได้ไม่กี่วันต้องซื้อใหม่อีกถ้าเป็นเช่นนั้นซื้อคุณภาพดีจะดีกว่า แม้ราคาจะแพงกว่าเล็กน้อย ก็ดีกว่าจะต้องเสียเวลาไปหาซื้อใหม่เป็นครั้งที่สอง

เครื่องใช้ในการทำอาหาร

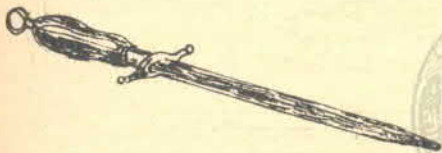
เครื่องใช้ในการทำอาหารมีอยู่หลายชนิด จึงควรจะศึกษาถึงวิธีใช้ให้ถูกต้อง เพื่อจะได้ไม่เสียเวลาและไม่เสียสุขภาพจิต เมื่อใช้แล้วเกิดความรำคาญ เครื่องใช้ในการทำอาหารมีอยู่มากก็จริงแต่ที่จำเป็นต้องใช้เสมอ นั้น ได้แก่ เครื่องใช้จำพวก มีด ตะหลิว ทัพพี หม้อ ฯลฯ ซึ่งจะได้อธิบายต่อไป

มีดเรขาระดุก บาง ปลายแหลม ค้ำไม้ ยาว ๖-๘ นิ้ว ใช้สำหรับแลเนื้อที่ติดกับกระดูก และเรขะพังผืด

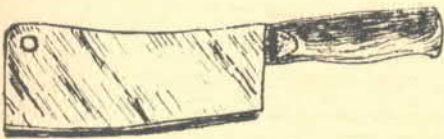
มีดหันเนื้อ มีลักษณะโค้ง ปลายตัดเป็นรูปสามเหลี่ยม ใบมีดหนาหนัก ค้ำไม้ใช้สำหรับตัด หรือหันเนื้อ

มีดดาบ มีลักษณะคล้ายดาบ ใบมีดเป็นเหล็กค่อนข้างกลม ปลายแหลม ค้ำไม้ยาวประมาณ ๑ ๑/๒ ฟุต เมื่อแลเนื้อออกมาแล้วใช้เรขาระดุกเล็กๆ ใบมีดเป็นแม่เหล็ก สามารถดูดเศษกระดูกหักออกได้

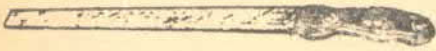
มีดแซะ ความยาวของค้ำซึ่งทำด้วยไม้กับใบมีดเกือบเท่ากัน หัวมีดบางใช้สำหรับแกะฝายหรือแซะ

มีดสับ ใบมีดกว้างมาก เป็นเหล็กหนาและหนัก รูปเกือบสี่เหลี่ยมผืนผ้า ค้ำทำด้วยไม้หรือเหล็กใช้สำหรับสับกระดูก

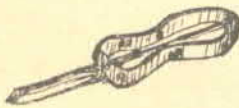
มีดบาง ใบมีดบางและตอนโคนกว้างปลายแหลม ใช้ประโยชน์ได้มาก ใช้หัน สับ ปอก มีขนาดยาว ๘ นิ้ว ๑๐ นิ้ว และ ๑๒ นิ้ว

มีดบาง มีลักษณะแคบและยาวประมาณ ๑๒ นิ้ว ใช้ผ่าน หรือหั่น สิ่งที่ต้องการให้บางเช่น ไส้กรอก แฮม ฯลฯ

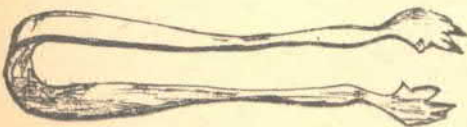
มีดปอก ลักษณะสั้น ปลายแหลม ใบมีดยาวประมาณ ๒ ๑/๒ - ๓ ๑/๓ นิ้ว ใช้ปอกผลไม้และผัก ปลายแหลม ใช้ควั่นผักผลไม้ที่เสีย หรือ ที่มีตาออกได้ เช่น มัน สับปะรด ฯลฯ

มีดสองคม สำหรับปอกเปลือกผักที่เป็นหัวและผลไม้ เช่น หัวผักกาดมัน มะม่วงดิบ ตำเป็นโลหะตลอด ใบมีดมีสองคมจึงใช้ปอกได้ทั้ง ๒ ข้างโดยรวดเร็ว

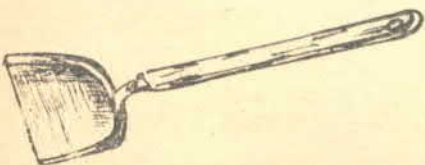
ส้อมใหญ่ ปลายมี ๒ แฉก สำหรับใช้ยึดเนื้อชิ้นใหญ่ๆ เวลาหั่น

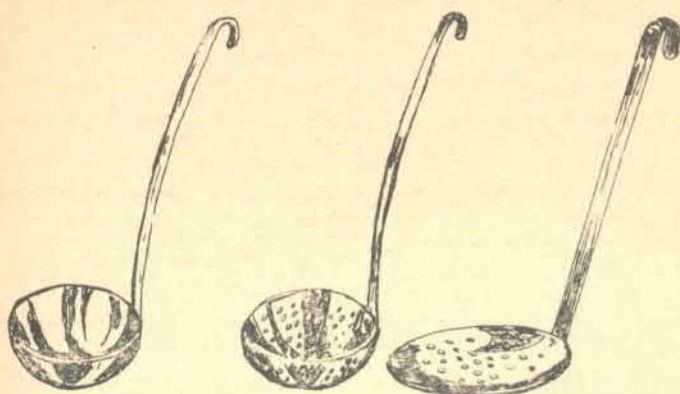
คีบ ใช้คีบสิ่งต่างๆ ที่ไม่ควรใช้มือหยิบ เช่น คีบชิ้นเนื้อที่ร้อน อาหารที่สุกแล้ว น้ำแข็ง ฯลฯ

ตะหลิว ใช้สำหรับแคะอาหารทอดที่มีลักษณะแบน เช่น แฉ่งจี ไข่หรือแป้งที่เป็นแผ่นบางๆ

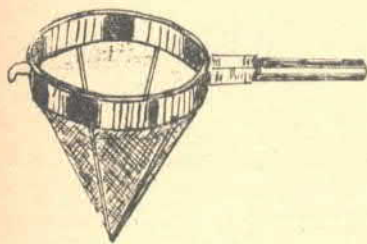
ใช้สำหรับ ผัด ทอด

ทัพพี มีลักษณะเป็นถ้วย ต้ามยาว ทำด้วยเหล็กที่ไร้สนิมหรือโลหะเคลือบเหมาะสำหรับตักแกง ตักข้าว ชนิดเจาะรูกลม ใช้สำหรับตักอาหารที่ทอดในกระทะที่ใช้ น้ำมันมากๆ ชนิดเจาะรูแต่ทัพพีมีลักษณะแบนกว่า มีรูปร่างต่างกันเพื่อความสะดวก ในการใช้ ใช้ตักกระตูกไก่กระตูกหมู หรือส่วนเนื้อชิ้นจากส่วนหน้า

กระชอน ขนาดเล็ก ลวดกระชอนดีสำหรับกรองสิ่งต่างๆ ขนาดใหญ่เป็นโลหะ เจาะรู สำหรับคั้นกระทิ

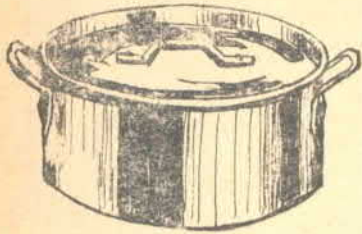
กระทะ

แบบมีด้ามดี้อ ทำด้วยเหล็ก ใช้ผัด ทอด

แบบมีหู ๒ หู ก้นลึก ใช้ผัด ทอด

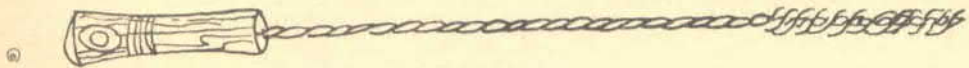
หม้อต่างๆ สำหรับ ต้ม หรือ แกง มีรูปร่าง ขนาดและเนื้อวัสดุแตกต่างกันหลายชนิด ผู้ซื้อควรเลือกให้เหมาะสมกับความต้องการ

ภาชนะต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วนี้ นอกจากมีใช้เพื่อใช้และทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว ควรแขวนไว้ให้เป็นหมวดหมู่ เพื่อจะได้ใช้สะดวก สำหรับมีดควรมีที่เสียบหรือเช็ดแห้งเก็บไว้ในลิ้นชัก

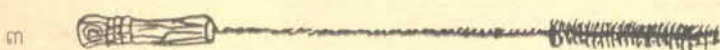
แปรงที่ใช้ในครัว

แปรงสำหรับใช้ในครัวมีหลายชนิดหลายแบบ แต่ละชนิดมีวิธีใช้แตกต่างกัน ถ้าใช้ให้ถูกต้องจะประหยัดแรงงานได้มาก โดยลงทุนซื้อและศึกษาวิธีใช้ให้เข้าใจจะได้ประโยชน์คุ้มค่า แปรงทุกชนิดควรแขวนเป็นแถวเรียงไว้ในที่ที่หยิบง่ายใช้สะดวก เช่น แขวนที่บ้านฝาคู่เก็บของด้านใน ข้างฝา หรือที่ใดที่หนึ่งที่เหมาะสมในครัว

แปรงสำหรับล้างเครื่องต้ม เช่น หม้อต้มชา กาแฟ ซึ่งมีรูอยู่ชั้นในอีกชั้นหนึ่งจำเป็นต้องใช้แปรงล้าง กากชา กาแฟ จึงจะหลุด

รูปที่ ๑ แปรงชนิดนี้มีค้ำเป็นลวดขดต่อด้วยไม้ยาว ๑๖ นิ้วครึ่ง ขนแปรงสั้นบดเป็นเกลียวเหมาะสำหรับใช้ล้างหม้อต้มขนาดใหญ่

รูปที่ ๒ และ ๓ จำพวกเดียวกับชนิดที่ ๑ แต่เล็กกว่า แปรงชนิดนี้ใช้ล้างหม้อที่มีลักษณะปากแคบตรงกลางบ้องคังเช่นทรงเจ๊กันได้ดี เพราะสามารถแปรงเข้าไปตามส่วนโค้งและเขี่ยสิ่งสกปรกออกมาได้ง่าย

แปรงสำหรับล้างขวด

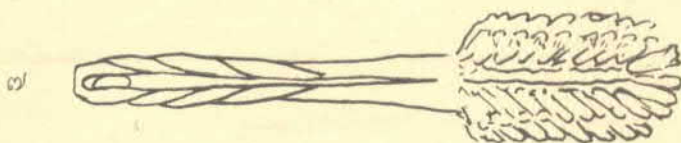
รูปที่ ๔ ชนิดนี้ออกแบบเพื่อใช้สำหรับล้างขวดอัดความดัน และภาชนะที่แคบและลึก ทำด้วยพลาสติกยาวพอที่จะใช้ล้างภาชนะเล็กๆ ได้ ขนแปรงเป็นไนลอนสีขาวแข็ง ทรงปลายมีลักษณะเป็นกระจุกกลม เพื่อป้องกันมิให้แกนโลหะตรงกลางซึ่งเป็นก้านแปรงกระทบกับแก้ว

รูปที่ ๕ ทำด้วยพลาสติก ขนแปรงเป็นไนลอนแข็งสีขาว ลักษณะและวิธีใช้คล้ายกับชนิดที่ ๔ ต่างกันตรงก้านเพื่อใช้กับขวดที่เล็กและตื้นกว่า

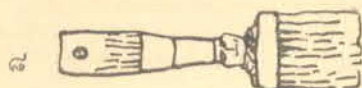

รูปที่ ๖ เป็นแปรงขนาดใหญ่ ใช้สำหรับล้างขวดใหญ่ๆ แจกัน เขยือก ฯลฯ ทำด้วยไม้ยาวตลอด ขนแปรงเป็นไนลอนแข็งสีดำ
แปรงสำหรับล้างถ้วยชาม

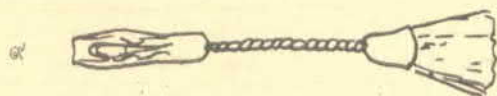

รูปที่ ๗ ใช้ล้างถ้วยชามได้สะดวกและรวดเร็ว โดยเฉพาะถ้วยชามที่ติดไข่หรือของเหนียว แปรงชนิดนี้ใช้ได้ผลดี และเหมาะที่จะใช้ล้างเศษอาหารที่ค้างติดอยู่บนถ้วยชามก่อนที่จะแช่น้ำสบู่ ทำด้วยพลาสติก ขนแปรงเป็นไนลอนแข็งและทนทาน

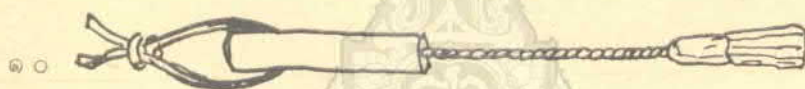
แปรงสำหรับใช้ขัดสิ่งสกปรก

รูปที่ ๘ เป็นแปรงขนาดเล็ก ซึ่งสามารถขัดสิ่งต่าง ๆ ที่ติดค้างอยู่บนภาชนะได้อย่างดี เช่น น้ำมัน เนย ไข่ หรือของเหนียวอื่น ๆ กำทำด้วยพลาสติก

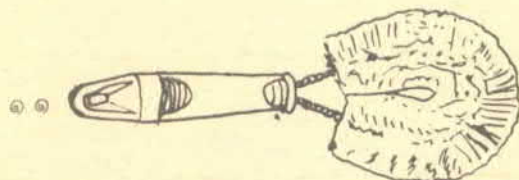

รูปที่ ๙ กำเป็นพลาสติกเล็กและยาวกว่าชนิดที่ ๘ ยาว $๘\frac{๑}{๒}$ นิ้ว ปลายบานเล็กน้อย เป็นรูปกระดิ่ง ทำด้วยเชือกที่ทนทาน ใช้ขัดภาชนะที่เปราะเบาได้ดี

รูปที่ ๑๐ ชนิดนี้ใช้ขัดภาชนะที่บึงหรืออย่าง กำเป็นไม้สีน้ำตาล ทรงปลายกำมีหนังร้อยผูกไว้ ใช้เชวนได้ แปรงสำหรับล้างผัก

การใช้แปรงล้างผักทำให้ผักสะอาดหมดจดไม่ช้า ไม่เสียวิตามินและเสียเวลา การปอกเปลือกผักบางชนิด เช่น แดงกวา ทำให้สูญเสียวิตามินดีซึ่งมีอยู่บนผิวเปลือกจึงควรใช้แปรงชนิดนี้ล้างแทน ผักที่เป็นหัว ก่อนนำเก็บเข้าสู่ตู้เย็น ควรใช้แปรงล้างให้สะอาดเสียก่อน เช่น หัวผักกาด มันฝรั่ง แครอท กระชาย ขิง ข่า ฯลฯ

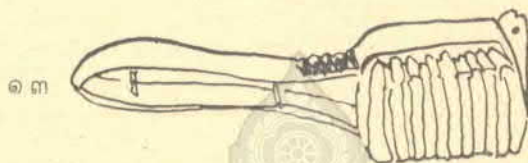

รูปที่ ๑๑ ขนแปรงทำด้วยเชือกมีความแข็งพอสมควร ตัดเป็นรูปโค้ง เพื่อให้สามารถชอกซอนไปตามส่วนโค้งของผักที่เป็นหัวเป็นแฉ่ง ซึ่งมักมีดินหรือสิ่งสกปรกติดอยู่

รูปที่ ๑๒ ใช้เช่นเดียวกับชนิดที่ ๑๑ ท่อนบนที่เป็นแปรงคัดโคจรลวดให้โค้งและงอเล็กน้อย เหมาะสำหรับผักที่เป็นหัวกลม เช่นมันฝรั่ง ค้ำก็ต่างกันเพื่อความถนัดในการจับ แปรงล้างสิ่งโสโครก

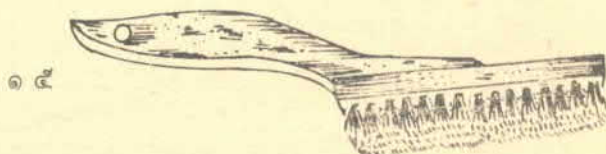
ต้องเป็นแปรงที่แข็งแรง เหนียว และทนทาน สำหรับล้างสิ่งเปราะเบื่อนต่าง ๆ

รูปที่ ๑๓ ท่อนบนมีแผ่นโลหะเสียบไว้ สำหรับขูดสิ่งสกปรก ขนแปรงทำด้วยลวดทองเหลือง ขูดได้แปรงได้ ใช้สะดวก สิ่งโสโครกหลุดง่าย ค้ำเป็นพลาสติกชนิดแข็งแรง และทนทาน

รูปที่ ๑๔ ใช้ล้างหม้อ กระทะ ให้สะอาดได้อย่างรวดเร็ว แปรงแยกเป็น ๒ หัว ทำด้วยวัสดุที่ต่างกันและต่างสี ข้างหนึ่งเป็นลวดทองเหลืองสำหรับล้างกระทะ หรือตุ๋นที่ขจัดยาก อีกข้างหนึ่งเป็นเชือกแข็ง คล้ายกามมะพร้าว สำหรับขัดหม้อ

รูปที่ ๑๕ แปรงสำหรับขัดถูอ่างล้างชาม ค้ำทำด้วยไม้แปรงทำด้วยใบปาล์มชนิดหนึ่ง คล้ายกามมะพร้าว

๑๖

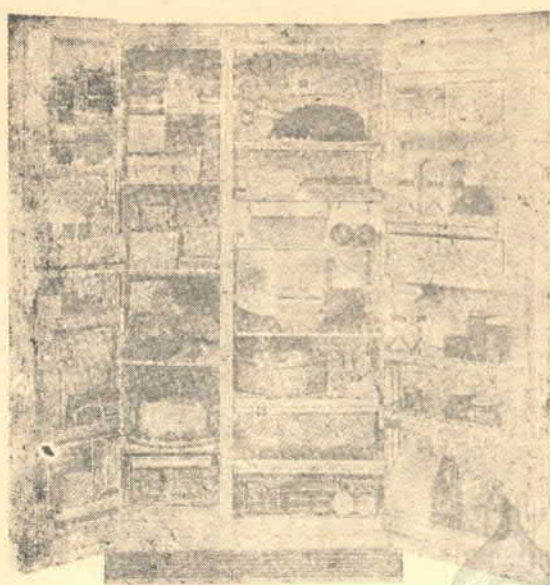
รูปที่ ๑๖ ใช้ขัดถูกระทะและชามไม้ ปลายอน ค้างอนโค้ง เพื่อให้ใช้ถนัดจับ สะดวกตามรูปโค้งของภาชนะ ทั้งแปรงและค้ำทำด้วยพลาสติกสีขาว

ตู้เย็น

ตู้เย็นเป็นเครื่องใช้ประจำบ้านที่มีความจำเป็นและมีประโยชน์หลายอย่างสำหรับ ครอบครัวในยุคปัจจุบัน เป็นต้นว่า สามารถเก็บรักษาอาหารไว้รับประทานได้นานวันช่วยทุ่นแรง และเวลาของแม่บ้านไม่ต้องออกไปจ่ายตลาดทุกวัน เพิ่มความสะดวกให้แก่สมาชิกครอบครัว นึกอยากจะรับประทานอาหารเวลาใดก็ได้ ตู้เย็นจึงมิได้มีความหมายแต่เพียงจะใช้แช่เนื้อ ไข่ต้มเท่านั้น ดังนั้นครอบครัวใดที่สามารถจะหาซื้อตู้เย็นไว้ใช้ในบ้านได้โดยไม่เกิดความเดือดร้อนทางเศรษฐกิจ ก็สมควรที่จะเลือกซื้อตู้เย็นไว้ใช้ประจำบ้าน

ตู้เย็นมีหลายชนิด ชื่อที่เป็นที่รู้จักและมีขายาคาตกินในท้องตลาด ได้แก่ General Electric เรียกว่า G.E., Kelvinator, Singer, Frigidaire, Hot point, R.C.A., Westinghouse, Reonard, Philco, เป็นต้น การที่จะเลือกซื้อชนิดใดนั้นแล้วแต่จะชอบใจ ควรสอบถามผู้ที่เคยใช้แต่ละชนิดมาแล้วหลาย ๆ คนว่าในช่วงระยะเวลาที่เขาใช้มาแล้ว เคยแก้ไขอะไรบ้าง ก็ครั้ง แต่ละครั้งเสียค่าซ่อมเท่าใด ฯลฯ

ตู้เย็นมีหลายขนาด ตั้งแต่ ๒ คิว ถึง ๒๔ คิว มีทั้งแบบตั้งแบบนอน ๑ ประตู ก็มี ๒ ประตูก็มี การเลือกขนาดควรคำนึงถึงวัตถุประสงค์ที่จะใช้ ถ้าใช้ในครอบครัว ก็ต้องคำนึงถึงจำนวนสมาชิกในครอบครัว และเศรษฐกิจของตนในการจ่ายค่ากระแสไฟฟ้า ด้วย มิใช่ว่า ครอบครัวที่มีคนมากจะต้องซื้อตู้เย็นใบใหญ่กว่าครอบครัวที่มีคนน้อยเสมอไป โดยปกติหัว หน้าครอบครัว ที่มีคนมากมักมีภาระหนักในเรื่องค่าใช้จ่าย ประจำบ้าน อยู่แล้ว จึงควรที่จะต้องคำนึงถึงประโยชน์ที่จะได้รับกับเงินที่ต้องเสียในการซื้อของควบคู่กันไป

แบบ ๒ ประตู

แบบประตูเดียว

สำหรับผู้ซื้อมาใช้เพื่อการค้า ย่อมเป็นธรรมดาที่จะเลือกซื้อขนาดใหญ่เพื่อจะได้เก็บของได้มาก ซึ่งมีทั้งประตูเดียว และ ๒ ประตู ส่วนที่จะเลือกแบบตั้งหรือแบบนอนนั้นแล้วแต่เนื้อที่ที่จะตั้ง แล้ววัดดูประสัณที่จะใช้ แบบนอนส่วนมากเป็นประเภทแช่แข็ง (freezer)

ข้อแนะนำในการเลือกซื้อ

๑. มีความทนทานทั้ง เครื่อง สี่ และอุปกรณ์ภายใน
๒. ราคาถูก
๓. สิ้นเปลืองกระแสไฟน้อยกว่าจำนวน วัตต์ (Watt) ส่วนโวลต์ (Volt) นั้นจะต้องให้ตรงกับกระแสไฟฟ้าที่บ้านของท่าน ซึ่งอาจเป็น ๑๑๐ หรือ ๒๒๐ ก็ได้
๔. การตรวจซ่อมตลอดจนทำความสะอาดง่าย
๕. มีใบรับประกันอย่างน้อย ๔-๕ ปี
๖. เครื่องอะไหล่หาง่าย
๗. ไฟไม่รั่ว ไม่มีส่วนชำรุด

๘. เครื่องเดินเรียบ ปลอดภัย ควรมีสายดินด้วย

๙. ถ้าซื้อระบบเงินผ่อนควรเป็นรายเดือน ไม่มีเงินล่วงหน้า

๑๐. สอบถามและขอรายละเอียดจากผู้ขายให้มากที่สุด เพื่อจะได้นำมาเปรียบเทียบกัน
หลาย ๆ ชนิด

๑๑. คำโฆษณา ของแต่ละชนิดควรนำมาพิจารณาด้วย เพราะแต่ละชนิดจะพยายาม
โฆษณาส่วนที่ดีเกินพิเศษออกไป เช่น เย็นเร็ว จุกของมาก กินไฟน้อย มีแสงไวโอเลต
มีที่ปรับอุณหภูมิประตูใช้ระบบแม่เหล็ก มีโอโตเมติกสวิทช์ในตัว มีพัดลมช่วยให้เย็นเร็ว
มีใยแก้ว (Glass Spun) ทั้ง ๖ ด้าน ทำความสะอาดง่าย มีที่ละลายน้ำแข็ง ชั้นวางของ
เป็น Stainless Steel ไม่เป็นสนิม ฯลฯ

การคำนวณการใช้กระแสไฟฟ้า

แม่บ้านหรือพ่อบ้านควรมีความรู้เรื่องการคำนวณการใช้กระแสไฟฟ้าในบ้าน เพื่อจะได้
กะงบประมาณถูก และเป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณาเลือกซื้ออุปกรณ์ไฟฟ้าไว้ใช้ในบ้าน
ด้วย อุปกรณ์ไฟฟ้าที่ใช้กันในบ้านที่จำเป็น ส่วนมากได้แก่ วิทยุ ตู้เย็น เตารีด พัดลม
ส่วนเครื่องปรับอากาศนั้น ใช้กระแสไฟมากกว่าอย่างอื่น และต้องสิ้นเปลืองค่ากระแสไฟสูง
ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่แนะนำให้ซื้อ

วิทยุ ๑ เครื่อง กินไฟ ๒๐๐ วัตต์

ตู้เย็น ๑ ตู้ กินไฟ ๒๐๐ วัตต์

เตารีด ๑ เตา กินไฟ ๖๐๐ วัตต์ (บางชนิด เช่น มอร์ฟี กินไฟ
๗๕๐ วัตต์ ย่อมเสียค่าไฟเพิ่มขึ้น)

พัดลม (ขนาดเล็ก) ๑ เครื่อง กินไฟ ๑๐๐ วัตต์

จำนวนเวลาของการใช้อุปกรณ์แต่ละอย่างและแต่ละบ้านย่อมแตกต่างกัน จึงขอยก
ตัวอย่างสมมุติการคำนวณกระแสไฟฟ้าดังนี้

วิทยุ ๒๐๐ วัตต์ ใช้วันละ ๑๐ ชั่วโมง $\frac{200 \times 10}{1000} = 2$ หน่วย

ตู้เย็น ๒๐๐ วัตต์ ใช้วันละ ๑๐ ชั่วโมง $\frac{200 \times 10}{1000} = 2$ หน่วย

เตารีด ๖๐๐ วัตต์ ใช้วันละ ๕ ชั่วโมง $\frac{600 \times 5}{1000} = 3$ หน่วย

พัดลม ๑๐๐ วัตต์ ใช้วันละ ๑๐ ชั่วโมง $\frac{100 \times 10}{1000} = 1$ หน่วย

∴ วันหนึ่งใช้ไฟ	= ๘	หน่วย
ราคาหน่วยละ ๑ บาท	= ๘ × ๑	= ๘ บาท
∴ เดือนหนึ่งใช้ไฟ	๘ × ๓๐	= ๒๔๐ บาท

หมายเหตุ ค่ากระแสไฟฟ้าที่ใช้ในบ้านตามที่โรงไฟฟ้า ตั้งอัตราไว้และเริ่มใช้ตั้งแต่เดือน
ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๓ สำหรับส่วนกลาง มีดังนี้

๕ หน่วยแรกหรือน้อยกว่า	๕ บาท
๔๕ หน่วยขึ้นไป	๗๒ สตางค์
๑๐๐ หน่วยขึ้นไป	๖๓ „
๓๕๐ หน่วยขึ้นไป	๕๓ „
๕๐๐ หน่วยขึ้นไป	๔๒ „

สูตรการคิดดอกเบี้ยเมื่อซื้อเงินผ่อน

เนื่องจากในปัจจุบันนี้มีระบบการซื้อของด้วยเงินผ่อนอยู่ทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นสินค้าขนาดเล็กหรือใหญ่ และผู้ที่มียรายได้จำกัดก็นิยมใช้ระบบนี้ เพราะเห็นว่าแม้จะต้องซื้อของนั้นในราคาที่สูงกว่าซื้อด้วยเงินสด เพราะต้องเสียดอกเบี้ยให้แก่ผู้ขาย แต่ก็ยังช่วยให้ได้ของมาเร็วกว่าที่จะต้องคอยจนมีเงินก้อนใหญ่ครบตามราคาของเสียก่อน ฉะนั้นสูตรต่อไปนี้จะช่วยให้ทราบอัตราดอกเบี้ยต่อไปได้อีก

$$\text{อัตราดอกเบี้ย} = \frac{๒๔ \times \text{ดอกเบี้ยทงสน}}{\text{เงินที่ค้างอยู่} \times (\text{จำนวนเดือนที่ผ่อนชำระ} + ๑)}$$

โจทย์ ของชิ้นหนึ่งซื้อเงินสดราคา ๓๐๐ บาท ถ้าซื้อเงินผ่อน ต้องวางเงินล่วงหน้า ๕๐ บาท แล้วผ่อนเดือนละ ๕๒ บาท เป็นเวลา ๕ เดือน จงหาอัตราดอกเบี้ยต่อไป

$$\begin{aligned} \text{วิธีคิด} \quad \text{เมื่อครบกำหนดผ่อนแล้วจะต้องจ่ายเงินไป} &= ๕๐ + (๕๒ \times ๕) \\ &= ๓๑๐ \quad \text{บาท} \\ \text{ดังนั้นเสียดอกเบี้ย} &= ๓๑๐ - ๓๐๐ \quad „ \\ &= ๑๐ \end{aligned}$$

ในกรณีนี้แม้ว่าดอกเบี้ยที่เสียไปจะเป็น ๑๐ บาท $= \frac{๓}{๑} \%$ ของ ๓๐๐
แต่อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงต่อไป คือ ๑๖ %

$$\begin{aligned}
 &\text{ในหนึ่งอัตราดอกเบี้ยต่อปี} &= ? \\
 &\text{ดอกเบี้ยทั้งสิ้น} &= ๑๐ \\
 &\text{เงินที่ค้างอยู่} &= ๒๕๐ \\
 &\text{จำนวนเดือนที่ผ่อนชำระ} &= ๕
 \end{aligned}$$

แทนค่าในสูตร

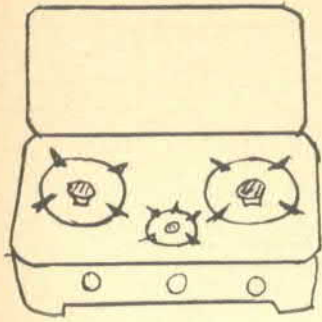
$$\begin{aligned}
 \therefore \text{อัตราดอกเบี้ยต่อปี} &= \frac{๒๔ \times ๑๐}{๒๕๐ \times (๕ + ๑)} \\
 &= \frac{๒๔๐}{๑๕๐๐} \\
 &= ๐.๑๖ \text{ หรือ } ๑๖\%
 \end{aligned}$$

สูตรนี้ใช้ได้สำหรับการหาอัตราดอกเบี้ย เมื่อมีการยืมแล้วผ่อนชำระเป็นรายเดือน สมมติว่า ยืมเงินมา ๖๐๐ บาท จากที่แห่งหนึ่ง แล้วผ่อนชำระเป็นรายเดือน โดยผ่อนคืนให้หมดภายใน ๑๐ เดือน ผ่อนชำระเดือนละ ๖๕ บาท เมื่อผ่อนเสร็จแล้วเป็นเงินทั้งสิ้น ๖๕๐ บาท ในจำนวนนี้ดอกเบี้ยที่เสียไป คือ ๕๐ บาท จำนวนเงินที่ค้างอยู่คือ ๖๐๐ บาท และจำนวนเดือนคือ ๑๐

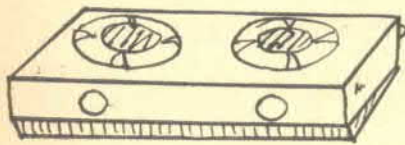
เมื่อแทนค่าในสูตร แล้วจะได้อัตราดอกเบี้ยเป็น ๐.๑๘ หรือ ๑๘% ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{อัตราดอกเบี้ยต่อปี} &= \frac{๒๔ \times ๕๐}{๖๐๐ \times (๑๐ + ๑)} \\
 &= \frac{๒}{๑๑} \\
 &= ๐.๑๘ \text{ หรือ } ๑๘\%
 \end{aligned}$$

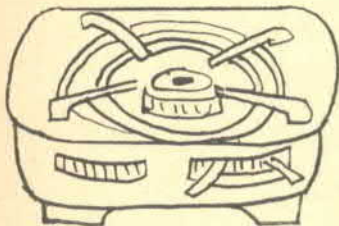
ตัวอย่างการโฆษณาขายเครื่องใช้

แบบสามเตา สีเคลือบขาว มีฝาปิดเปิด สะดวก เหมาะสำหรับใช้ในครัวเรือน ใช้แก๊ส ประมาณ ๐.๒๘๔ กก. ต่อชั่วโมง สูง ๑๒๐ มม. กว้าง ๖๒๐ มม. ลึก ๓๒๐ มม. น้ำหนัก ๗ กก.

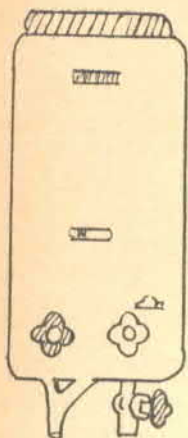
แบบเตาคู่ติดไฟโดยอัตโนมัติ ใช้สะดวก ให้ความร้อนสูง ฝาทำด้วยเหล็กกันสนิม พร้อม ถ้วยถาดทำความสะอาดได้ง่าย รูปร่างสวยงาม เหมาะสำหรับครอบครัวขนาดปานกลาง ใช้แก๊ส ๐.๓๕๒ กก. ต่อชั่วโมง สูง ๑๑๕ มม. กว้าง ๕๕๐ มม. ลึก ๓๔๐ มม. น้ำหนัก ๖.๒ กก.

เตาแบบนี้เหมาะสำหรับ ครอบครัวขนาดเล็ก ฝาเคลือบด้วยสีขาวชั้นเยี่ยม ติดไฟโดยอัตโนมัติ ใช้สะดวก ประหยัดเวลา ใช้แก๊ส ประมาณ ๐.๑๗๓ กก. ต่อชั่วโมง สูง ๑๑๕ มม. กว้าง ๓๖๕ มม. ลึก ๒๙๖ มม. น้ำหนัก ๓ กก.

เครื่องใช้บางอย่างซึ่งเป็นของชนิดเดียวกัน แต่การโฆษณาแตกต่างกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้ ท่านจะเลือกซื้อชนิดใด

แบบที่ ๑

เครื่องทำน้ำร้อนจนเดือด แบบนี้สามารถทำน้ำเดือดได้ง่ายพอเพียง ถึง ๑๐๐ ถ้วยเต็มๆ มีเครื่องวัดระดับน้ำและอุณหภูมิ รวมทั้งเครื่องตัดไฟโดยอัตโนมัติ

กำลังผลิต	น้ำร้อน ๑๐๐	ถ้วย
ขนาดเครื่อง	๘๘.๕ × ๒๗.๕ × ๒๗.๕	
สิ้นเปลืองแก๊ส	๐.๕๒ กิโลกรัม ต่อชั่วโมง	

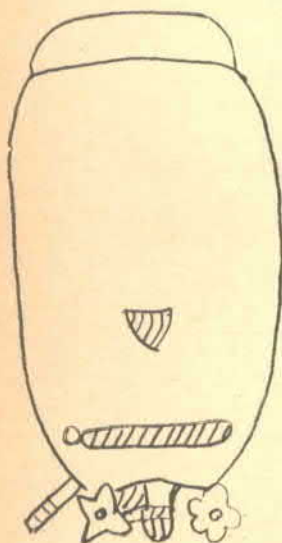
แบบที่ ๒

เครื่องทำน้ำร้อนแบบนี้ผลิตจากประเทศเยอรมนี สามารถเชื่อมโยงไปใช้งานได้หลายอย่างพร้อมกันมีสีสดหลากสี เช่น สีงาช้าง เหลือง แดง กุหลาบ เขียว และฟ้าอ่อน

ต้องการแรงดันของน้ำ	๘.๔	ต่อตารางนิ้ว
กำลังผลิต	๕ ลิตร	ต่อนาที
สิ้นเปลืองแก๊ส	๐.๘๒๐	กิโลกรัม ต่อชั่วโมง

แบบที่ ๓

เครื่องทำน้ำร้อน ผลิตจากประเทศเยอรมนีมีระบบไฮโดเมติก นำไปเชื่อมโยงใช้งานได้หลายอย่างพร้อมกัน ต่อกับฝักบัวได้ เช่น สระผม ล้างถ้วยชาม จุกเครื่องโดยอัตโนมัติ จะทำงานแม้ว่าแรงดันของน้ำจะอยู่ราว ๒.๕ ปอนด์ ต่อ ๑ ตารางนิ้วก็ตาม

กำลังผลิต	๕ ลิตร	ต่อนาที
ขนาดเครื่อง	๖๐ × ๒๓.๗ × ๒๘	
สิ้นเปลืองแก๊ส	๐.๗ กิโลกรัม ต่อชั่วโมง	

ร้านค้าติดต่อ คือ

จำหน่ายพร้อมเครื่องอะไหล่
บริการติดตั้งฟรี
ติดต่อสอบถามได้เสมอ
โทร.....

หนังสืออุทิศ

ภาษาไทย

๑. กิตินัดดา กิตติยากร, ม.ร.ว. เศรษฐศาสตร์เบื้องต้นพระนคร นครเขมม ๒๕๐๒
๒. ขจิต กอบเดช "หลักเกณฑ์การเลือกซื้อของใช้" สมาคมคหเศรษฐศาสตร์ฯ จุลสารส่งเสริมความรู้ อันดับที่ ๑
๓. เจริญ ไชยชนะ เศรษฐศาสตร์เบื้องต้น พระนคร เขมมบรรณกิจ ๒๔๙๔
๔. ชวนชม จันทระเปารยะ "เศรษฐกิจในการจัดซื้ออาหาร" วารสารคหเศรษฐศาสตร์ฯ ปีที่ ๖ ฉบับที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔
๕. ทวีรัสมิ์ ธนาคม การประหยัดกับการสิ้นเปลือง" ชัยพฤกษ์ ธันวาคม ๒๕๐๒
๖. ทวีรัสมิ์ ธนาคม "งานคือเงิน" ชัยพฤกษ์ มิถุนายน ๒๕๐๓
๗. ทวีรัสมิ์ ธนาคม "รายได้" ชัยพฤกษ์ มกราคม ๒๕๐๓
๘. นงลักษณ์ กาญจนสถิตย์, มณี สุวรรณผ่อง "การเลือกซื้อเนื้อและผัก" สมาคมคหเศรษฐศาสตร์ฯ จุลสารส่งเสริมความรู้ อันดับที่ ๓
๙. พิมล อารีกุล "การเลือกซื้อ การชั่งชั่ง และการระวังรักษาผ้า" แผนกวิชาเคห-เศรษฐศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เอกสารเผยแพร่ความรู้ อันดับที่ ๗/๒๕๐๗
๑๐. สมศรี สุกุมลนันทน์ "การเลือกซื้อผ้าตัดเสื้อ" สมาคมคหเศรษฐศาสตร์ฯ จุลสารส่งเสริมความรู้ อันดับที่ ๒
๑๑. สมศรี สุกุมลนันทน์ "ผ้าที่ใช้ในบ้าน" วารสารคหเศรษฐศาสตร์ ปีที่ ๖ ฉบับที่ ๑ กันยายน ๒๕๐๓
๑๒. สมฤทธิ์ สุวรรณบล "การเลือกซื้อเนื้อสัตว์ปีก สัตว์น้ำ และไข่" สมาคมคหเศรษฐ-ศาสตร์ฯ จุลสารส่งเสริมความรู้ อันดับที่ ๔
๑๓. สุชาดา เหลืองอรุณ "วิธีเลือกซื้อผลไม้" สมาคมคหเศรษฐศาสตร์ฯ จุลสารส่งเสริมความรู้ อันดับที่ ๕
๑๔. สถิติแห่งชาติ, สำนักงาน การสำรวจการใช้จ่ายของครอบครัว พระนคร โรง-พิมพ์ไทยแบบเรียน ๒๕๐๖
๑๕. วารณี วงษ์ษา "การจัดการเรื่องรายได้ของครอบครัว" วารสารคหเศรษฐศาสตร์ฯ ปีที่ ๖ ฉบับที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๐๔
๑๖. อุทิศ นาสวัสดิ์ หลักและทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ พระนคร บุญส่งการพิมพ์ ๒๕๐๖

ภาษาอังกฤษ

1. Justin, Magaret M. and Lucile, Osborn Rust : **Today's Home Living** New York : J.B Lippincott Co. 1953
2. Morton, Ruth : **The Home and its Furnishings** New York : McBraw-Hill Book Company.
3. Nickell Paulena and Jean Muir Dorsey : **Management in Family Living** 2nd ed. New York : John Wily Gall Ltd., 1950
4. U.S. Department of Agriculture : **A Consumer's Guide to USDA Services** 1964
5. **Vogue Sewing Book** Francis L. Brant, Publisher 1963
6. The Yearbook of Agriculture : **Consumers All** 1965

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการ ได้จัดทำหนังสือประกอบการเรียน วิชาคหกรรมศาสตร์ เรื่อง เศรษฐกิจครอบครัว สำหรับประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลายขึ้น กระทรวงศึกษาธิการ ได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๑๔

ร.วิ. ร.๑๑/๑๗

(นายระมิด สัตสุพรรณ)

รองปลัดกระทรวง รักษาราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสือประกอบการเรียนวิชาคหกรรมศาสตร์ เรื่อง เศรษฐกิจครอบครัว สำหรับประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลายนี้ กรมอาชีวศึกษาได้เสนอต่อกรมวิชาการ และกรมวิชาการได้ขออนุมัติกระทรวงศึกษาธิการ ให้นำพิมพ์เผยแพร่ บริบูรณ์สุข เป็นผู้เรียบเรียง โดยกระทรวงศึกษาธิการได้แต่งตั้งให้คุณหญิงกระจ่างศรี รักษาถะกนิษฐ เป็นผู้ตรวจ

กรมวิชาการหวังว่า เรื่องเศรษฐกิจครอบครัว จะเป็นประโยชน์แก่การศึกษาในระดับมัธยมศึกษา

กรมวิชาการ

๖๓ ๖๖๒๒-๒๓

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
นายกำธร สติรกุล ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

๑๐ มีนาคม ๒๕๒๓

พิมพ์ครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๒๐